

Aditi-Inana Kinga

Örökkévalóság ruhatára

Drámák

2010-2011

Tartalom:

Örökkévalóság ruhatára

Virágos Esthajnal

A Sátán karácsonya

Kora délután

Teje avagy az egek harmincadja

Apám örök

Örökkévalóság ruhatára

Szereplők:

Beckett	55 év körüli ráncos férfi
Einstein	50-60 közötti, ősz ember
Esterházy	40 éves, ősz férfi
Gyönyörű nő	fiatal, szép nő
Heidegger	50-60 közötti
Mozart	fiatal, energikus, parókás
Napfivér	lírai, szép, fiatal ember
Platón	50 év körüli
Van Gogh	fiatal, lírai

Első rész

Üres színpad közepén kör asztal, telis-tele egészséges, különböző fajtájú almával. Az asztal körül székek. Csupasz tér, a kivetítőkön kívül semmi. Esetleg, a színpad és nézőtér között magasított perem, cirkuszi porondhoz hasonlatos. Platón és Einstein rakosgatja az almákat az asztalon.

Filmes kivetítőn Michelangelo Isten ábrázolása a Sixtus-kápolna egyes képein (Ádám teremtése, A bolygók, a Nap és a Hold teremtése, Fény és sötétség szétválasztása, A Föld elkülönítése a vizektől) közben Haydn: A Teremtés 32. záró kórusa szól, majd Isten hangja.

Az Úr hangja Öröktől fogva örködik tekintetem magam felett. Kezdetek, eredet nélküli szellem, Semmi-Isten tartom magam mindenem, örök Világosság - fényeskedjék nekik -, lebeg az űrben mindenható szerelmem szabadsága, örökkön való, abszolút tudatosság szemem.

Platón almákat dobál, próbálja elkapni, olykor leesik, elgurul egy-egy, ezt „aha, Newton” felkiáltással kíséri.

Platón Ideáim ideái formák, képek, nem anyagi objektumok, az elmén túli birodalmakban. Isten néhány, kevés gondolatát elmém, bőröm reprezentációs síkján, tükör nélkül megjelenítem. Intuíciós pillanat varázsán az objektum, Isten egy ideája, egy pillanatra, örökre egybeesik, almára mutat, Platónnal, azaz velem egyesül, e kerek valami a Földdel. Tagadom, hogy ezen ideák, univerzálék elménkben fejére koppint, levegőben körberajzolja teste szféráját lennének.

Einstein alatt, a kivetítőn, szövegnek megfelelő, számítógépes modellezés képsorai tudományos, csillagászati műsorokból. Halkan Chopin: Concerto op.11 e-moll, 2. tétel, részlet a zongoratómából.

Einstein Fekete anyagom, fekete energiám összetart széthullni igyekvő mindenségem mikrokozmosz, makrokozmosz egy azon szerkezet, szivacsos víztest öntöz neuronok idegpálya kötegeit, határtalan gazdag variabilitásom összeköttetéseit, alakpszichológia mintáimon szivacsos szerkezetű galaktikus egek, galaxis csoportosulások.

Anyagom az Isten, benne élünk, mozgunk és létezünk, és ő megteremti magának téridő mezőit, fényévek örökkévalóságát, felfújódó, táguló lufi-világmindenség általa, őáltala létezik elmém ereje, szellemerő, öröklét az Isten elméje anyaga, ha visszacsavarja, visszavonja, lesz és marad isteni csoda, törvényeivel, megmarad anyaga ideája a következő teremtésig, alkotó folyamatban forog-kering szeme fénye saját tengelyei mentén helyeződik, fókuszál csomópontjain örökkön való energiája törvényei, képletei, függvényei, függő logaritmusain szeme fénye harmata, és van, él ember a Földön, ki ennyi csoda köztes terében kinyitja árva szemét, nagyra tátja száját, ááá száját csodálkozván, almákat nézven eltátja.

Platón Isten leheletén örök minőség, szellemi erőterek mediális képzetek képzelgésai, légből kapott üzenetek, tudattalan énünk képi kivetülése, tudattalan énünk mozgása térben, becsukott szemmel, kezét egyenesen kinyújtva tesz pár lépést, téridőtől független szellemi mag-unkra találás, öntudatlan mag-unk tudó, tudós képein, téboly határán, viharos, belső képeink nyomán, tudatosulunk, nyelvi értelem illeszkedő logikai rendszereibe ágyazódnak gondolataink. Földi, test szerint való életünkben rátalálhatunk erő, akarat, gondviselő kegyelem idején halhatatlan lelünk halhatatlan szellemére. Halottak birodalmában átváltozás szellemtestünk függő, pókhálós, csillagpontos, neuronos energiamezők metszete. Az idő megmutatja arcát, arcait. Fekete tengereken tengerik, arany csöves kukoricák tánca égi, tág mezőkön, üres űr szemén fekete, szívó-szivattyúzó tölcések befogadó ölem lyuka, örök vágya vágyakozása, Bovaryné, én vagyok, fekete szembogaram isteni minőség, megdicsőült igazulás. Holt lelkek vándorlása halottak szigetén lélek-vándorlásom Tibeti Halottas könyv, a Dalai Láma, Govinda Siddharthával evez a Styxen, Kharón ladikján őstudás mítosza kotyog az alvilágban.

Einstein Örök lenyomatok éltető tükrén születtem, elvegyültem, kiváltam az emberi kultúra kristályszerkezetén lázenergiám teste telis-tele forradásos sebhelyek viszonyrendszereivel.

Sűrített-feszített létezésem izzásán az idő átjárhatósága, Nostradamus jövőlátása, múlt-jelen-jövendő egysége, személyes és közérdekű sorsunk látott fonalgombolyaga sűrű, fekete, fényelnyelő csomópontokkal, részben tudatosodó minőségünk az idő és az örökkévalóság. Húrelmélet hosszított, húzott-nyúzott húrjainkon, elemi részecskéinken vibráló, pengetett pendüléseink levedli, leveti porhüvelyét, és áldott, örök pillanatok nászán, az élet útján, angyali áramlás rokon lelkek ligetein megdicsőült, üdvözült feltámadás, összpontosított kérdésfeltevések árnyain válaszaink.

Platón Átszellemült lelkiségünket használja angyali emanáció. Örök visszatérés itt-létünk elektromos lenyomatai szellemi megtapasztalásain ideák, leheletmezőkön kíváncsi, emberi elménk ruhatára, kódolt lenyomatok tárháza, egyénre szabott határolt határtalanság, a Lét maga az Isten lebeg idegrendszerünk üres Semmijén, mint mondatok, szavak közt elágazó, agancsos idegháló, a Semmi-Mindenség, ami van, az határos a nem-létező lehetséges és elképzelhető létével, és ez az esetlegesen megszülető valóság, illetve ennek hiánya, mindez Istené, ideáiban a minden és a semmi, az elképzelhető, a lehetséges.

Einstein Fényévekről tanít spekulatív metafizikám, százezres, milliós, billiós fényévnyi mértékegységben gondolkozom, és nem tudok parancsolni szívizom ütememnek, a nőnek, hiába spekulálok fényévekről, csak teleszkópos képeim kísérnek egyes űrterek százezres, milliós, billiós fényévvel ezelőtti idejébe. E látványvilág képe oly messzi terekből érkezik, még maga a fény is örökkön való ideig ér ide, ez már rég nem ember léptékű idő, kitárult szemünk előtt valami, ami az örökkévalóság idejének mondható. 334011 km/s, hú-ha, felfoghatatlan, ott legyek, ahol akarok, legyek... -

Beckett jön, pórázon vezeti kutya jelmezbe öltözött, négykézláb mászó Heideggert. Kivetítőkön Beckett karakteres, mélyen barázdált, ráncos arca, felváltva az ismert színpadi jeleneteinek képeivel, közben Beethoven: Egmont nyitány fergeteges, mindent elsöprő áradata.

Beckett Az egész világot bejártam, saját genetikám genomját, ontológiát, antropológiám, geológiám, genetikai kódrendszerem titkait, - DNS, RNS -, sem fejthettem meg, csak részben, homályosan. Várván, kiszáradt, vézna fáska alatt várakoztam, semmiféle világot nem jártam körbe, kör különben sincs, csak kavics, azt rakosgattam rakoncátlan zsebeimből folyton-folyvást kihullottak a Danaidák cseppjei. Egykerekű biciklimen méternél tovább nem jutottam. Ott bújít meg az átkozott mindenható, közvetlenül a hátam mögött, kóró fáska fakérgében, ráncaim redőiben, csodálkozhatok, hogy nem találtam rá, de tényleg, ki olyan marha, hogy fogja az eke szarvát és hátra tekintget, ahelyett, hogy előre, és különben sem vagyok üldözött, hogy azt higgyem, folyton-folyvást hátba támad az ellenség. No, nem, mondom, nem találtam rá a piszokra. Sikeresen rejtőzködött a mocsok, hátam árnyékában, megevett, felfalt, bekebelezett, minek is jöttem más egyéért a világra.

Heidegger Benne állok nyakig, nem, fülig, nem, orromon ficáncol, fricskát ad az itt-lét, Da-sein -, szemem-szám tele vele, hogyan és miként láthatnék ki belőle, mocsaras ingovány itt létezésem, kutya-elme, klassz dolog, tuti tetkó, így sosem vagyok egyedül, átjár, átmos fergeteges, daloló, csattogó óceán, műfogsorom.

Beckett zsebéből karikás ostort vesz elő, lágyan, szelíden Heidegger felé csap vele, aki hátára veti magát, négy lábával ég felé kapaszkodik, miközben Beckett hasát és nemi szervét piszkálja az ostorral, Heidegger csiklandós, mindannyiszor negédesen, behízeglően kacag, ficáncol.

Beckett Az egész világot bejártam, de magamig sem jutottam el. Magány, csillaghullás, kaszás-kapás ásás, áskálódás, fúr-farag irigység, düh, harag, mindnyájan Beethoven köpönyegéből bújunk ki. Közönségre néz. Valahányan kibújunk valahonnan. Anyaméh vizes burka, vízőzön, Jancsi és Juliska tüzes kemencéje, rossz emlék a börtön egy szoknya-lepedő, álomittas pillangók születünk lárváinkból, szobafogság vegyes gyümölcs lekvárjából.

Heidegger Pergő ostorod, szabad szférád lépes méz, méhek csípései, tűzijátéka nekem.

Beckett ismét felé csap, csiklandozza, Heidegger négy lábra áll, Beckett mintha hátulról kefélné.

Beckett Kikefélem, kisöprűzöm magamból szaros létezésem karikás ostoraival együtt. Joyce persze sosem hagyott magamra, hogy a fene vinné el, osztotta az észet, a tanácsot, végül csak ott hagytam egy sarkon, stricheljen a bolond lányával a szörnyetege, mily ütődött, de ne velem!

Felcsendül a jól ismert dal: Boldogság, gyere haza, honnan jössz, nem érdekel..., keresik a hang forrását, nem találják, majd lassan, halkán dúdolni kezdik, mintha idegen lenne számukra, rövid idő után elhal a dal.

Csonkolt törzsem vonszolom tagjaim, Kárpát-medence, agykontroll-elmém szerelme kihasználatlan területeit jegelvén, elmemezők halmaza metszetein kificamodott, gyermeki kacajok, örömittas gyönyörök üdvözült feltámadásain tolat lábam alatt utam, sziszifuszi végeérhetetlen, genetikai spirálmozgás, kígyómozgás, gáz csigái határtalanom.

Heidegger levedli kutya-jelmezét, sportos, egyszerű férfi öltözete.

Heidegger Emberi, túlságosan szaros, emberi, innen csak angyalok citeráján, avagy Jákob lajtorjáján juthatok ki. Az ember fél-tudatos ösztönlény, megrekedt állat és angyal között, légmentes présben bizonyára nyelvében él a nemzet, és nyelvemmel épp mostan nemzek, édeskedvén Beckett felé csavargatja nyelvét. Nyelv a létezés háza, na persze, mekkora baromság, de mi a nyelv definíciója, matematika, zene, táncmozgás, univerzális jelölő nyelv szimbolikus jelentésrendszereinek kapcsolódó szálai a világhálón? - Daloló ittlét bőröm hatodik érzékelésén.

Beckett Nyelvi jelölők elkülönбöződésében vagyok egy síkom üveglap légszomj, egysíkú nyelv, kavicsaim logikája, de én rakosgatom őket. Először néz az asztal felé, Platón és Einstein újra, szinte észrevétlenül rakosgatja az almákat. Piros arcom, mint egy paradicsom, hol a paradicsom, Dante, itt ugyan nincs, körbenéz, keresi, találkoztam már valahol nyelven túli paradicsommal, kissé gömbölyded, mint anyám segge egykoron, mostanra aszott, vén dög, lapos farral, le kéne már végre cserélni. Nyelvemen kívül is, kinyújtja. láttam már paradicsomot, édes, mint a létezés megtapasztalása. Kivetítón megjelenik egy hatalmas, piros paradicsom, majd a Mona Lisa képe. Ez aztán igen, ki teremtette e tünde tüneményeket, tán Vörösmarty, rég nem járt nálam, utána járok. Sarkában vagyok univerzális könyvtárával és emberiségével együtt. Ostorával pattogtat csendesen körbe-körbe. Ország háza, van hazája?

Heidegger Dinamikus, örökmozgó, szent létezés, Isten ide-oda irányított tekintetén változó állandósága örködik világán a Rend gondviselése, időnként visszavonja, átalakítja részeit, ha úgy jobban érzi maguk. Nagy erő, nagy, szent akarat hat, alkot, gyarapít ez átok súly alatt, derül erős, határtalan hitem, a haza fényre, megtaláljuk, megszerezzük, ami a miénk. Isten örökkön való létben is megsemmisíti tetszése szerint a már nem odavalót, észrevétlenül, pillanat mikro törtérszei alatt, újra teremt valami hasonlót, vagy egész mást, függő, örökkön változó állandóságán, amely terjeszkedik-terpeszkedik semmijén, gondolatai, tekintete erővonalai mentén, csomópontjain áthelyeződő, mozgó-mozgatott önmaga.

Einstein Bizonytalan kiszámíthatatlanság, millió fényévvvel minket megelőző időkről szerzett képek, de az eltelt idő történéseiről csak spekulációs metafizikánk tudósít, hiszen ki követett végig közülünk milliós fény éveket, és jövendölünk mi, jövendőmondók, jósok, ilyen-olyan galaxisok ütközéséről, az örökkévalóság idejében, nincs hatalmunkban -, tudományos hitetlenségemben megesz a fene, elvisz az ördög, nem hiszem ezen empirikusan bizonyíthatatlan rendszereket, bár műholdak, elektromos felhők, stb. társaink lettek, mint gépalkatrészé zsugorodott, csökevényesedett embernek nem hagyja el sivatagos halállelkét a gond, aggodalom, teljesség utáni vágyakozás, lélek és szellem szabadsága, e rettentő-rettenetes, könnyed, libegő-lebbenő állapot az ember angyali része, ajándék, kegyelem, ha nem drótokon, madzagon, horgászbeton tátog a hal a levegőben, hanem rátalál intim, személyes kapcsolatában az ember

Istenére, hiszen a szabad akarat nemcsak jog, de köteles felelősség is, mármint független szabadság.

Heidegger Az egzisztencialistákkal ellentétben gondolom, a tömeg független szabadsága éppen a nyájszellem. A génusz Isten különös adománya, fényét hordozó üstököse. A nyáj tagja lehet szépen működő, tudatos élőlény, és nem a haldokló lélek riadalma, és nem a halott beletörődése, hanem igaz helyén, szépen működő báj, bájos egyszerűség tudatossága, fény, szelíd fényesség, és az jó.

Einstein Örökkön való idejében hányszor mutálódott a lét, ki tudja, a gyakorlatban, ma bizonyított, anyagi törvényszerűségek másutt, máskor igazak-e, vagy csak földi létezésünkől kitekintvén illetően ábrázatú az ittlét, a világ, az anyag, a szellem, viszonylagos, függő rendszereken libegő lebbenés, álom.

Heidegger Lao-ce álmodja a pillangót, vagy a pillangó Lao-cét? A létezés egésze érzékeli a létezőt, a létező érzékeli a létezést, intuitív pillanatokban egybe esik hat érzék elméje által tapasztaló szubjektum az objektummal, de sosem a való dologgal, varázslatos elménk tapasztalásai ablakán csak mérőműszereink hosszabbított csápja karjai, csövei lógnak beléje az éjszaka sötétjének.

Beckett Lélegeztető gépeken. Elménk új és újabb mikro-, makro-tereket kénytelen befogadni, feldolgozni. Képzeld el, angyali, szeráfkarok taktikus stratégiái célpontjai vagyunk, behúznak csöveikbe, becsálnak erdejükbe, egyfajta világegyetemet kivetítenek fejeinkbe, párhuzamos világegyetemeket gondoltatnak el, mint barnára sült kenyér szeleteit. Kocsonyás, áteresztő, plauzibilis, átvivő anyagom, már el is veszítettük életünk, hisz, ki meg akarja tartani, elveszíti, de ki kész elveszíteni, megtartja. Tartsuk hát létezésünk!

Einstein Benzingőz, ciános víz, vörös iszap, szökőár, árvizek, földrengések, sivatagosodás. Relatív anyagunk is más, ha más a téridő anyag-ittas görbülete. Képzeld el egy fekete macskát tüzes kemencében, mélyhűtőben, féreglyukban. Gondolom, halálvonat sem kell szemléltetni relativitásomat, tanaival.

Beckett A Tejút állandóan zabál, galaxisokat, én bizonyára csak olykor-olykor, de megfejem szent tehenem tőgyét, tejét fünek-fának elajándékozom.

Heidegger Goethe mondotta volt: legyen mehr licht, tessék, megszüلöm nektek, fénysebesség, mi más, ki is számolom, repülök mérőműszeremmel örök őrjein át, által, keresztül, mint rossz fiam, féreglyukak présében, csoda, hogy égnek áll haja, hajam, nem...

Együtt Repülünk a mesék kocsiján, hátulról kefél babám, számár tündérvilág elvarázsolva kertemben, meseautó az élet. Halkan hallható a Meseautó című film ismert dala.

Platón Szeráfkarok, angyalkarok ideáik mentén, mintáik lenyomataként láttatják világegyetemünk, és mégis mozog a Föld, és mégis megkapom e-mailem, a mobil-hívás megtalál, elér, nincs mobil telefonom, vagyok az Égei-tenger, jutányos havi díj, áh, én aztán nem fizetek, miért, mert lyukas seggemből kilóg a gatyám, Rimbaud Hajnal prózaverseire rímelek, micsoda angyalok vettek kezelésbe szellemvilágom, ideák által tagolt tudatfeletti, elektromos tereink elmozduló metszéspontjai, jaj nekünk, fölöttünk elektromos felhők, és adatok hullnak alá belőle, Orwell, és mégis csillagos az ég fejem, de még soha más csillagra nem léptem, kis tanyám a Föld, kis hercegem meg elmehet kapálni, hiszen a rózsából nem lehet megélni, fölkapik az Állam, a rózsából meg aztán végképp nem láthatunk ki, és hagymára nem telik vetőmagból, meg mag-energiából, de mégis, jól csak a szívével lát az ember, marad holtáig fiatal, ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan, különösen, ha vak, kancsal, vagy nem nyitja ki szemét, mi másnak látjuk, szép búzának, mármint a szemet, és jól lát a szív, különösen szívinfarktus idején, felvagdossa, csöveken,

szeretett kis hercegem repülő pilótája vagyok és mindenszentek, no világok világa beutazásakor is csak időnként pottyán alá fejünkre valami, de akkor az istenek, hogy legyen Afrikában is üveg, szóda, coca-cola és fejünkön szerencse végett galamb-fos áldása, Kodály áldomása.

Beckett Jobban fosod a szót, mint én. Kavicsok elkülönöződő, elmozduló retorikai elemek világain elágazó szarvasagancs megértésem értelmezésének interpretációja, és akkor a reprezentációról még nem szóltam, ejtettem, hullattam szóm, azt meghagyom rendező színészeimnek.

Heidegger Szimbolikus jelentésadásom kötelező, nélkülözhetetlen, de lehetetlen. Benne állok, elmém tekervényeire jól vigyázok, nem szállhatok alá, csak benne ténfergek elektromos felhők kódrengetegében, ki tapogatja le mindezt, elektromágneses hullámok ilyenén rezgő vibrációit, hullámmozgások elkülönöződéseit, a tudomány? Filozófia, bölcsesség szeretete, teológia szolgálóleánya, szegény főnök -

Beckett Mit össze nem írtak már róla!

Az Úr hangja Eléééég... fáj a fejem, ennyi sületlenség, hóbert, iszalagos salak, bűgőcsiga, hullahopp karika, ugráló kötél láttán - magam vagyok így, egyszerűen és nem spekulatív metafizikusan a Lét maga Semmim leheletén, az is enyém, nem szeretem hatalmaskodó birtoklásom. Első kertem elkerítve kijelölve követtem el a Lét legnagyobb hiba, galiba, rákos daganat szövevényét, és mondták, ami az enyém, övök, azóta tart rohadások rohadása, pestis, malária, kolera, fertő, azért teremtettem e világot, hogy valahol otthon legyenek benne, és adtam szent, szeretett fiamat érette, eszüknél legyenek végre az emberek, egyre inkább patkányféregké féregnyúlványaihoz hasonlatosak szememben, csoda, hogy dühöm haragja elborítja őket, észre sem veszik epés haragom. Szerelmetes, szabad adományozás vagyok mérték szerint, arany metszés, középben.

Kissé megszeppenve minden szereplő leül a kör alakú asztal köré, mintha véleményeznék az Úr hangját, de nem hallani őket. Van Gogh és Napfivér jön, előbbi napraforgókat dobál szét a színpad egyes részein, a közönség felé, utóbbi napjelmében. Zeffirelli: Napfivér, Holdnővér azonos című betétdala megy, miközben pillanattfelvételeket láthatunk a filmből, a képek gyorsan váltják egymást. (Festőműhely arcai, apja ruháitól meztelen a templom előtt, beteg látomások, madár után a tetőn, Klárával szaladgál virágos dombokon, leprások között Klára haja levágatik, esőben, Assisiben, csoportos koldulás, Ferenc templomot épít, épp egy téglát tesz a falba, pápa trónusa felé tart a koldus csapat a Bazilikában, film végén Ferenc széttárt karja). A két új szereplő a kivetítőt nézi.

Napfivér Kezdetben vala Isten, szent Szellem, szent Lélek, önmozgó, örökkön változó állandóság, abszolút tudatosság magánya. Ideái, gondolatai, teremtdő teremtett világai. Szereti Isten magánya szabadságának gondolatai akaratát tett követi, részein önállósulásai, függő szabadság titkain, szellemvilág hierarchiája, Mag tudatossága. Ki kevesebbet kap féltékeny, sértődik, lázadást szül, bukik, önként zárja ki magából üdvös szépségét, saját, személyes Istenét, sötét, rideg, tüzes, kopár, fekete csillagok pokla irigy, kapzsi, titkolózó, titkait féltő, rideg, sivár halál uralma, hatalom gögje, szeretet, irgalom, gyengédség nélkül, a sötétség mindent elnyelni akaró falása-ámítása, birtoklás vágya, amely nem könnyen ereszt, megtalál, visszahúz, mert lényege a falás, a zabálás, a bekebelezés, saját uralma fenntartásáért, itt nincs szabadság, nincs szabad adományozás, de sötétség. Sötét sötétsége, izzó pokla égető tüzén át elérhető a fényesség, de borzalmas, nagy árat fizetünk e szféra félig áldott, félig átkozott lényei, áldást kívánunk, áldást osztani, Isten égi kitüntetettjei, hiszen ragyogó fényesség Napja gyönyörűség, mindenható öröklét, ígész varázslat szelein kacagó, gyönyöző fénysugarak, kedves gyermekarcok. Napom átjár, átlényegít, eláraszt, gyógyító üdvözlét, működő, tevékeny erőnlét, örök élet, örök energia, szerelem vizei.

Van Gogh Isten burjánzó, terjeszkedő-terpeszkedő Naptermészete vagyok magam anyagba örökítettem örökségem, szín-forma-arány-szerkezet-perspektíva, kimerevített maradás az úrban az Én isteni magja, maradandó, isteni természet, szabad hullámmás gazdag kegyelme, boldog lelkek

táncái virágzó mezőkön halottak szigete. Napraforgó-napimádatom, napszerelmes magvetőm násza a Földdel, napsugarak magjai a kálák-gálák, hullámozó, aranykalászos búzamezőkön búzahalász, lekaszal a halálnász, erdő lényegi pontjává zsugorodom az ősrobbanás teremtő energiáimon, erdő szívében vagyok a vércsöpp, vérhullám öntözi szeretett világom, agyonkínzott vérhullámozás, Isten fia holt testének élő, bugyborékoló vére, Olajfák hegyén egyedüllét magánya tébolyom a kirekesztés, a kirekesztettség géniuszmom tündérláz, háza örökkévalóság, örök izzás naptengere, fénytenger, fényóceán, Lázár feltámadásom-szeretett barátaim, én vagyok feltámadásuk, lényegem éltető szerelmük, szerelem, az egyetlen szaros ittlét, siralomvölgy-világ értelmem, levágott füleken kong a siralom, kiált, üvölt, sikít-süvölt a szél, az egyedüllét magánya, az örök társak hiánya, csak az örökkévalóság csillagain lelem házam, menedékem, mert szükséges, kell a menhely, menedék, az anyaöl, a hely, a menedékhely, oly sok a menekült-, csillagoknak éltető élet, meleg, égi úr, égi lény, tündérvilág, álmaink otthona, siralomvölgy hideg úrján keringek, forgó keringés az éjszakában hömpölygők, áramlok az áramlás, áramlat hullámozom az örökön való minőség, egyedül az éjszakában. Isten szent szíve-lelke-szellemén örök csillagtársaim között beteljesül, forog, kering üdvözítő-üdvös, mindeneket megtisztító, átmelengető, krisztusi fényem feltámadás köreink, valami nagy-nagy tüzet kéne rakni, hogy melegedjenek az emberek szívei.

Napfivér Hiszek egy Istenben, ki oly ritkán kuksol közöttünk, mert a Föld nem fogadja be, sőt kitaszítja, kirekeszti magából, mert fényessége elviselhetetlen, rettenetes jószág, és kiegészítő szeme mocska gyalázatát annak, ki belenéz, feléget lángtengere Szemelét és engem szerelme szerelmem főnix-madár sorsom, világ iránt érzett szerelem, kaptam mindent egyedül egy fenséges Istentől, de én is kellettem hozzá, Istenszerelmem vágya vágyakozása, akarata, szent ereje, befogadó szent szívem szenvedélye szenvedélyesség, hogy működhessen szabad akaratom által a Teremtő megigazulás. Az igazság egy Nő, Nagyboldogasszony fejes hálózata, Isten szerelmes vigasza mátkasága, fiaival és leányaival fénytengerében mozgunk és létezünk, ő belőle, magából, akarata kegyelme szerint gazdagon részesülünk, irgalmas léte fénysugaras szívében jószág, harmónia, béke, áldás, boldogság, szerelem, nagyvonalú adományozás.

Van Gogh A középszer árnyékát is elkerülném. Szűkös szűkkeblűség, zsugori, fősvény, fukar, kizárólagosan önismádozó, kizárólag önhatalmat éltető, egoista én-központúság nem én vagyok.

Napfivér Miatyánk, világítsanak a Te lámpásaid, vérfojtós lepedő-lengedezés fényhálóján lehet, szösszenet, zümmögő, sustorgó Tied, imáink óceánja, határtalan gazdagságod. Ments meg minket középszerűség fogaskerek-agya, érdekek olajozta, fogaskerek híjas, júdáspénzei okoskodó tudálékosaitól, szofista, manipulatív, ördögi, hatalmi gépezet működésétől. Pestises, maláriás, kolerás, leprás, fekete himlős, sárgaságos, irigy májaktól, rejtőzködő, égető, tüzes gonosztól, lézerfegyver, titkos, leplezett, illanó gonosztságtól, fagyhaláltól ments meg Uram minket! Ellene mondunk, a Sátán minden cselekedetének, ellene mondunk próbálkozásainak, kísértő, romlásba taszító, pusztító, gyilkos incselkedéseinek, halált hozó, halált osztó, rothadó rohadás bűzös szeleinek. Ártó romlás fenyegető mélységének. Minket el nem nyelhet a pokol. Hiszek Isten Fiában, ki újra és újra kínoztat, pokoli börtön sírjába ágyaztatik, temettetik, harmad napra feltámad, megtart, felkarol, karjain ringat, elringat altató gügyögés, anyaméh, anyaöl bölcsődala, anyagi, ösztönös tudás, tiszta, önmagában való létezés, gyönyörűség, szent lelke szelleme csodája, hiszek egy örök igazságban.

Van Gogh Zöld testem, zöld szám, villámhárító reménység, napáradat, napkitörések, nap-hömpölygés tébolyom boldog hullámokon. Fekete szívem rózsaszín folyói, éles, vibráló színek, kék gömbök, földgömbök, szivárványos otthon szellemfelhőiben ködlovagok. Fekete, Halál-hazám a Föld már rég nem menedékem, menhely melegem szívünkben lakozó, örök élő Isten és baráti, örök szellemek. Piros áldozatom: hazám fekete szíve lidércei gyűlöletén világok világa kék idegrendszérén dalolok. Napgyökérzetem táplál fekete-erdő-világ, szépség, halálos betegségből felgyógyuló madara. Kék hullámos, nap ízű, bíbor maradás, álomittas, piros szájú szerelem. Sellőlányok, szírének,

kék bolygó tánca naptörzsek dalán csokolóznak nyári habok, csillagok, csillag-, kökényszemű juhászok, szerelmes szellemfelhők éltető élete, jó reménység. Csönd képei szavam.

Napfivér Nagyasszonyunk fájdalmas titkai, hajótörött világunk kegyes, szent Anyja, szenvedők gyámola, bűnösök pártfogója, üdvöz légy, szerelmes Anyánk, siralomvölgyből kiáltunk Hozzád, halld meg a mi könnyörgésünk, segíts meg minket Napba öltözött leány, könnyörülj rajtunk, Nagyboldogasszony.

Van Gogh Szivárványos színgazdagság, parányi virágok napárnyékos, zöld domboldalakon simító-simogató, illatos lehelet a szél, Nagyboldogasszony kellemes, langymeleg ölen, karjain ringatózom hintázó szabadság, örökkévalóság édes álmain.

Napfivér Égbe felvett asszony, gyönyörű szép piros rózsza tánca vizeinken, élő szél kedves kuncogása, selymes, gyöngéd, simogató lehelet-mátkaság, gyönyörűséggel teljes vigaszunk, bájos, szép kikelet, harmatozó egek csókjain csókjaid, élő Isten arcán a fény.

Van Gogh Légies erdő egei mérlegén sárkány-fattyak és a Fehér Király. Kékbolyhos, piros kabátomon hét halálok után, szívem árnyain gyönyörű természet, ég légies dalai, szín gazdag szivárványosság, egy egységes Ég, milliárdnyi egyesült Egyéniség az Egy Isten vigaszán angyali, gyönyörített nászok, örök tavasz szellemeimmel telis-tele nyolc határ, Én vagyok a Te, szívdalom, pazar, rózsás, bíborszemű angyalom, piros bogyós, zöld reménység, kék hullámokon bíborszín gazdagság, fák násza, ezer dalú természet, szellemvilág.

Napfivér Szent Anyánk malasztja marasztal, imádkozzál értünk határtalan boldogság szomorúsága, könnyező szemed mossa el bűneink terhét, könnyörögj siralomvölgy közössége áldozatáért, Istennek Szent Anyja, alázatos Szolgálóleány, Angyalok Királynő asszonya, boldognak mond Téged minden nemzedék, mert letekintett Reád, és fölemelt Magához a hatalmas, és szent az ő neve, mindenható, Te, aki méltónak ítéltetél, könnyűnek nem találtattál, Téged el nem vitt a szél, el nem mosott árhullám, de szélvihar akaratom Sátán tettei praktikái, taktikus stratégiái láttán, szemed szélvész, nem tűri a gonosztságot, de együtt örül az igazsággal, megdicsőült, megigazult, isteni, örök minőség, minden nemzetek Istenének szerelmes virágszála.

Van Gogh Égszínű mérgem csengettyűzik olykor Istenemnek, daliás, széles mosolyú sárgaság, kék-fa-nőm égharmat hullása, sziklás csipkészetű hegyláncok arcom tiszta, üde mosolygása, kerecsensólyom kacagásom, selymes, sikátoros, süvítő-sompolygó lidérceim, fagyott nyálam, Kis Hercegem napturbánja, narancsos sálam kékcstillagos, mennyei szellőkön, libbenő-lobbanó napturbánok kék rózsáimon vágtatnak bíbor bikák bíbor szemüvegére ráül kék kalapos napom föld ízű lobogás, tiszta gyönyörűség, földtenger, hűsítő szépség lángszemeimen harangvirágos fehér csónakom. Szívem egy harangvirág.

Napfivér Krisztus király szívünkben dübörögsz, szívünkön dorombolsz, Isten gyöngyhullámos, gyöngyzuhatagos kacagó Harmat, tisztán zsongítja gyöngyharmatos napáldás szépséges fejem villámhárítója vagyok, így őrizem a világot világok világa Krisztusom teste fényturbékolás vizeinken, galaxisokat, mindeneket mozgató, összetartó, isteni, szent anyag, isteni Szellem és Szerelem, lidérces éjszakákon szivárványos, harmatos harmat hajnala. Kék rajtam Krisztus töviskoronája alól patakokban csörgedező, zúduló ereivel behálózó, örök élő vére világok világa, véreim vére, örökösök drágálatos csoda-örömben, szent Szellem, Kláram.

Van Gogh Fekete szembogaramban szívem narancsleve földhullás, örök álom nyugalmán, nyolcadik ég gyöngydalai szívem éterén örök ébrenlét szellemnása, a nirvána, megtapasztalt valóság, légies szellemnász, légies örökkévalóság, tértől, időtől függetlenül. Hangjaim légies létezésén piros orrom, piros szám, fülem, piros bőröm érzékei nyolcadik égben trónol Atyám a szentek között forogva kering piros sálam, szalagom. Más ízeim, színeim is vannak, csak várjatok,

ne féljete, boldog szörnyetegek fekete óceánon, galaxisok tengelye fekete magjain, hullámozó, örök gyönyörűség szívem dala szent üdvösség, kék almavirág, hópelyhes nász, álomittas valóság, kékrácsos, bíbor fonalgombolyag szalmafejem lángoló ágy, lila pipa, nap-üde kék szerelem, teliholdas ég szálkás felhői kék harmatozás, kék zubogás szem-hal-szám-hall leveles magjai, gazdag lombozatú fák szabad dalai tükrén dzsungeltenger a feltámadás, napturbánjaim nap-hasú palotái sólyomlábakon, sólyomszárnyakon száll dalom az éter zöldhullámos, égi találka, szenvedélyes szerelem.

Napfivér Napsivatagomon sárga rózsza-mező, otthonok otthona, nyári zsongás csillag-szekeken Phaethon lovasom hullása csillagos ég, kékhullámos agyfonat piros színű hajnala. Napszekér szakadékos zuhatagossága, Ikarosz, felkelő Napom égi cölöpökön szezámmagos királyság diplomáciája, robotrepülők lézersugárzásán pusztító gyilok, bíborzuhatag, nem mocsárra, sem ingoványra, gyémántszemekre építettem, szerető dallamok vigaszára, így voltam, így lehettem Szerelem, piros harmatú szív hullás betűi, piros rothadás halálos fergetege, halálok halálán is szerelmes áramlás, gondoskodó gondolat, őrizem strázsán szemedet, zöld lombozatú, sárga virágos vihar-fejedet, hajnalok hajnalán Emese pirosa papírosa, ittas, dacos iddogálás, ittasság, örök életem temetője feltámadott, tavaszi maradás, Isten szerelmes Napjai karjain feltámadás, sugárzó kegyelem fekhelyem gyöngy-ittas, gyöngypatakos, hullámozó Ég. Napsugaras ármány a halálmadár kancsal tünde ördöge, kékkalapos, bandzsa öröklét, csatazaj, tulipánfák napnászán fordított nyolcasom végtelen, hulló derű, bíborszám napja, felhők, virág világain perspektívák, horizontok színes bohócai, légtornászai, szemmértékem szellemtörténet, lázas felhők, szívem Egység, Isten pirosa dalol számon puritán pacsirtám, csalogány dalol.

Einstein Párhuzamosok a végtelen, határtalan elektromosság villámfény gyorsaságán, sínek párhuzamosain metszik egymást -

Napfivér Boldogok és szabadok lehessenek a világ végéig, poklok pokla mélyén, a kereszt-függő Krisztus ott van velük, - Szent Testével egyesült egységben elvérzett nedveim vérvörös nedűje, tört csontjaim, lötyögő bőröm, gennyes sebek izzó fény-Ádám éjszakáimon medvék, vadkanok, tigrisek, párducok, leopárdok, keselyűk, ordasok, véregek, kolibrik, gerlicék, fülemülék-, sohase legyenek egyedül többé. Kilehelte Szent Lelkét vette a mindenható, irgalmas Isten magához.

Kivetítőn a Terror háza kihallgató, kínzó szobája, zuhany- és alagsori börtönkamrák, a büntető fülke, Mindszenty fotója, Esterházy János börtönviselt képe, Cseszneki vár grafikája, Tatai vár, Fertődi kastély és parkja, Kismartoni kastély parkja és belső termei, Salzburgi belváros látványa, Hellbrunni kastély és parkja (Sisi szobra is) a gesztenyefasorral. A képek gyorsan, de jól láthatóan követik egymást, közben Bartók: A csodálatos mandarin eleje, Felmegy a függöny. Nagyváros, majd a képekhez igazodván Kodály: Háry János szvit, részletek II. Bécsi harangjátékból, VI. A császári udvar bevonulásából. A zenéket kérik a képekhez hatásosan vágni. Esterházy nagy lendülettel jön, mögötte Mozart.

Esterházy És Engem, határol-e Rózsák körtére? Akadályoz-e, nyom, lenyomat a Rózsadomb? Szívem-e a rózsza-csoda Wartburg? Isten ízü-e a hármashatár, a Hármashatár-hegy? Szent hármasságnak nincs határa, szentjei hegyén üvölt a szent tehén madara csülkőm kocsonyában. Szívem: nyaklanc, gyöngyláz, eszterlanc, rabláz, rablanc, vénuszi idegláz. Ez a diplomáciám. Értetek. Fene ott egyen meg Benneteket. Rákóczi, Bercsényi, Bezerédi, Dózsa, meg a sok röhejes fajancsi, paprikajancsi móka, Kóka, hála Istennek, lekókada, roskatag óda, végre valahára, mert elvisz a főka, kecskefarkú nóta, meg a szodómia.

Mozart Fényességes Miklósom, sosem tartod a szád, a csönd titkát, hogy betapaszd, feltalált a ragtapasz, és be sokat loptam nagy öregektől, Apuskától, Papától, persze, ez a munka dandárja, az udvar meg kicsinálja, a pengőt nem pengeti, arany ludak Matyiját -, a Mátyást, az igazságost, a királyt, nem komálja komák retkes-rühös serege seggem udvarok ocsmány bálja, hozzájuk képest Frankenstein Mary Shelley, Drakula gróf pediglen elmehet vadászni, Báthori Erzsébet kapálni, Orbánc végre, horgászni, madarászni. Seggem ocsmány bálja.

Esterházy Kék keresztmen szent Laci-konya, népkonyha szegényeinek naprendszerek virágzó szívei. Kék csillagos lidérces lidérceim riadalom, rettenet, szívlánc, viráglánc, tündérlázás Eszterlánc-Esterház kivirul, üde, kék tengerem, kék tengerszem, csodaszem, tündérlázás hangfogalás, honfogalás, talán elfoglalhatom végre rövid-, középhullámom, mobilrádiós világláz-idegláz helyem-terem-eszem-iszom, jól mulatok, nem rontom el a gyomrom, nem csapom el szám, nem részegedek le, fejem a magyar nyelv Ázsiája, Kárpátok bércein Magor muzsikája, csodaszarvasát lelőtte lézersugaras világzene -, Kleopátra Isis papnői zsibongó zsongása: vigyázz, a Sátán!, zöld lombozatú szentélyem körül fehér telivérek vágatása, lovas hadsereg ostorcsapásai nyilain szárnyakon száll könnyű-szörnyű dal füves puszták szabad levegőjén munkálkodó aranyművesség, falakra pedig nincsen szükség, az ég falmentes övezet, kőművesek, ha Mozart dalol elviselhetőek a farizeus szóművesek, légturbós egem szárnyain száll dalom, korom, akarom, rom hazám is az enyém rút korom fénysebessége angyali seggnyalás, szárnyas, fehér lovak megnyúló teste vágyakozása, vágatása, Velence Vivaldija, szárnyas, arany oroszlánok, turulos, szent birkák, bikák, vadhattyk, gyöngyhalászk. A rettenetes Isten simogató, gyengéd, finom Szerelem-Lehelet, abszolút tudatosság Szeme ostorcsapásai -

Van Gogh Szivárványos tulipánfák, gránátalmák, rusnya férgek, patkányférgék, diadalittas agytekervényeimen bikák szívei, napnarancsos fejem kereszttüzből zöldleveles, sugárzó napszívek sudár, szegény Anna almafáin piros tulipánok, kék szám bíbor nap-virágzás.

Esterházy Mértékre jár agyam, kedves Mozart, unalomig hallatott, lejáratott, koncepció, koedukált, kollektív, ösztűz verkli-nóta, kifordul az ember gyomra, ha hallja, feláll hátán a szőr, libabőrös bőr, lúdmájas kenyér, bukott hadunk. Lerohasztottak itt mindent és mindenkit, hogy mindent meg lehessen csinálni velünk.

Kivetítőn Munch: Kiáltás képe, nagy csend.

Földforgás, tűzjárás, lidércnyomás, fogfájás, foghúzás, körömtépés, miegymás, fááááááj, légriadós, angyali nász-szállás, tömeggyilkosok temetetlen halottai, nagy temető a Föld, készülünk a Marsra, kár, hogy vörös kősvatag és nincs víz még nyomokban sem, bár felszín alatt akár lehet, a Föld egy forgószele, nem vitás, miénk a gyász, csak a gyász marad nekünk, hét törzs-gyökös magyaroknak marad a matematika szívem szerelme Einsteinem. Ránéz. Drága fejünk fénypálcikái út közben, rút, rögs, szűk ösvényen, a siralomvölgyben szakadékos, rúgkapál, fénypálcikáink találkoznak. Anyám volt nekem, született a háború alatt, kilenc évesen fagyott ujjait, lábát nem oldotta, nem olvastotta fel még a halál tomboló viharja sem. Befagyott víztükör a hazám, Befagyott Duna, befagyott Balaton, Bakonyból eltűntek a pásztorok, zshiványok, maradt a vörös lúg-fos. Jéghidegben, fehér havas, hideg tájláz, tájház, tájvár, tejfeles hazám-babám Katám, Kingám szűzies tél, kurva nyár, örök tavaszi szél árasztja rám vizét virágom, virágom, tejfeles madaram, makrancos Katinkám, válassz végre társat, a fene vigyen el, a fene ott egye a beledet, mielőtt felforgatod a tetves világot, higgy nekem, nem éri meg, kár érte, ne fáradozz, kár a fáradságért, jeges télen az izzadtságért. Koldustanya Budapesten világváros végbűz. Rongyokba bújtatott lábam jégviharban otthagyja posta nyomvonalát, hazám-babám, koldulunk. Szemem, szám, hóval fagyasztott, fagyott testem lila akác, lila halál, szerelmem áldás.

Mozart Mivé lettünk, drága Esterházy, gépesített technokraták ostoba, átmosott, agyalágyult, manipulált fejei, technokrácia modern rabszolgasága, sugárfegyverek, robotrepülők, kémrepülők kereszttüzeiben.

Esterházy Istentől mindent megkapunk, mi nekünk jár, úgy vigyázhatunk. Mekka, Kába Fekete Kőve, a hegy eljön Mohamedhez, hitünk hegyeket mozgat a Szerelem minden napot és minden csillagot a multinacionális, maffia-tökének tökömhöz tényleg semmi köze, hogy el hitte... - Rusnya frász, hörög gigám, gerlém, Gergőm, Alföldi féle apostol kúrás, kefézés, száll szárnyakon a medvetánc, angyali, szűzies imám kukorékol Egyiptomban.

Van Gogh Jégkirályok Birodalmában megfagyott szívem tükörszilánkos, virágmintás, nyolcökrös szekér választott csillagai, ég szellőin csókolják láz-ittas arcom habosra.

Einstein Mozart piros, Esterházy piros ...

Esterházy Piros, piros, piros, háromszor is piros a negyedik, négyszögesített kör Isten, négyszögletes, kerek erdő háromszög szeme, matematikám függvény, logaritmikus arányszám, arany szám, dugvány, dugványozok, nem fúrok, nem faragok, vetek, aratok, gondozom szemem kertjét, miközben süt a nap, zörög a haraszt, fú a szél, jár menetrend szerint a villamos, olykor kisiklik, fázunk, bepisálunk, csak olykor a félelemtől.

Einstein Piros kör, bubi, dumm-ász, ne dumálj, duma-frász az orosz parlament és ez a dáma-ász, nahát... fáj a fejünk bele, a gatyánk is tele, mit nem mer, okos tojás, száll szobánkban fel és alá, hajnali gyémánt kakasok hét krajcárja üdül Hawaii-szigetén Kincskereső Kisködmönben pénzes gyémánt ládikája, nélküle.

Esterházy Énekel. Hét krajcárom volt nékem, elvittem a malomba, lisztet vettem, peracet sütöttem, megették a gyerekek, ezt a nótát. Majd. Anyám, édes anyám, elfeslett a csizmám, stb. nótáját. Belelátok lapjaitokba hajnali kakas pillantással.

Gyönyörű nő jön kártyalap jelmezben, felszolgáló kocsit tol maga előtt, a kocsin kávé csészék, kávé oszt a szereplőknek, kik személyiségük, karakterüknek megfelelően odadörgölőznek a nőhöz, egyre durvább, orgiához hasonló lázenergia vesz rajtuk erőt, letépi a nőről a kártyajelmezt, bombasztikus nő, testét teljesen megmutató öltözetben, mintha szét akarnák tépni, ráncigálják, de karakterük megmarad, közben Bartók: A csodálatos mandarin, A lány menekül a Mandarin elől, aki egyre vadabban üldözi, kivetítőn Henri Matisse: A tánc, a szereplők is fergeteges körtáncuk járják, miközben a zene már J. S. Bach: D-moll Toccata és fúga BWV 565 fergeteges, akár erotikusnak mondható, gyors része.

Vége az első résznek.

Második rész

Színpadkép ugyanaz. A gyönyörű nő színpad közepén, kerek almatorta kezében. Egyszerre megvilágítja a fény, és felhangzik Sztravinszkij: Tavaszi áldozat, Kiválasztottak dicsőítése. Tortát égne emeli, ránéz. A kerek, nagy asztal felé indul, kávé csészék mellé, kis tányérjaikra felszeli az almatortát, kivetítőn Hófehérke ábrázolás, miközben a zene már Carl Orff: Carmina Burana 1/1 Bevezetés. Fortuna, Világ Királynője, a szöveg magyarul olvasható a kivetítőn, és négy kép is megjelenik: 1. hatalmas koponya, 2. A Körhinta című filmből a fiatal pár boldog, felszabadult jelenete a körhintán, 3. szép kislány kacagva, önfeledten hintázik, 4. szivacsos szerkezetű, galaktikus univerzum számítógépes modellezett képe, közben a szereplők elfoglalják helyük az asztalnál, esznek-isznak, Beckett és Esterházy tőlük távolabb, állva marad.

Beckett Lenni vagy nem lenni: az itt a kérdés. Elszenvedni balsorsunk minden nyűgét s nyilait, vagy kiszállni, elszunnyadni, véget vetni, elpatkolni, ördögpata által szétrúgatni, elásatni, hamunk szétszórni. Talán álmodni: ez a bökkenő. Mi álmok jöhetnek a halálban, e meggondolás az, mi visszadöbrent. Ki viselné undok kor gúny-csapásait, zsarnok bosszúját, gögös ember dölyfét, hivatalnak packázásait, mind a rúgást, mellyel méltatlanok bántalmazták a túró érdemet, ha nyugalomba küldhetné magát, felvágván ereit, lassan folya el vére, az élet.

Esterházy Képekre mutat. Az örökkévalóság, örökkön változó, függő állandósága Isten szemén. Az egész világot bejártam, de elmém és mérőműszereiből ki nem láthatok. Mikrokozmosz, makrokozmosz, mikroszkóp, teleszkóp, teleszkópos fényképek milliós, billiós fényévvvel

ezelőtti állapotról, és ma Én hol állok, ma hogyan fest galaktikus tengere, Vegán milyen képet fotózna Isten, tíz billió fényévet együtt utaztam volna a fénnel, mit láttam volna, nahát...

Einstein   Spekuláció, kreáció, konstrukciók jó fizetésért, kutató ösztöndíjért, Nobel-díjért. A Tejúton belül, hozzánk legközelebb eső Magellán Felhőről olyan képet ismerünk, amilyen 170000 fényévvel ezelőtt volt, most, hogy nézhet ki, spekulál róla matematikai függvény, algoritmus, logaritmus, szilíciumos, lézersugárral működő, információs korszak számítógép monstrum-hálózata, no meg spekulatív metafizikánk. Teleszkópos fényképeink galaxis csoportokról, tíz billió fényévvel ezelőtti időkből. A Tejút 2,5 millió fényévvel ezelőtt látható. És ma, hogy nézünk ki? Ma, hogy néz ki a világegyetem?

Napfivér   Kivetettek minket az örökkévalóság téridejébe részecskegyorsítóknak. Nem csoda, ha fáj fejünk időnként. Isten visszacsavarja magába az egész kócerájt, ha megunja, ha elege lesz belőle, anyagából, és megmarad szellem-lelke testében az egész cirkusz, a világ ideája. Isten Lelke és Szelleme lebeg Semmijén és forгат-pörget minden napot és minden csillagot a kezdeti forгатónyomaték.

Platón   Megmaradok Istenemben, halhatatlan lelkem ideájaként.

Napfivér   Ég és Föld elmúlnak, de az Én igéim el nem múlnak.

Van Gogh   Mi az örökkévaló?   Isten.

                              Mi az örökkévalóság? Istenben mozgó Lét, Létezés, még vissza nem vonja anyagát, még vissza nem csavarja szeme látó fényét, mint Rainer Maria Rilke: Archaikus Apolló-torzó című versében, kizárólag önmagába. Visszaszipantja majd világa ideája teremtettt anyagát és szellemeit, angyalait, ördögeit önmagába, létezni tovább, halhatatlanul, saját gondolataként, ha éppen nem gondol másra, és ismét, újra, világot teremt.

Einstein   Okvetlenül meg fog unni bennünket, irgalma szeretete tartja mai napig a világot. Világa akarva, általa, képzetekként létezik.

Beckett   Légből kapott ötleteim, csonkolt törzsem retorikai elemei egymáshoz viszonyított elmozdulásában állok, ittlétemben létezem, tehát vagyok kihasználatlan agykontroll-elmém, tagolt, feldarabolt tudatfeletti, elektromos elmemezők halmazai metszetei tárháza, elektromos lenyomatok finomenergetikai mezőben, éltetett, elektromos elmém, légből kapott ötleteim ruhatára vagyok.

Napfivér   Hiszek angyali-ördögi természetben, Istenem, ments meg!

Van Gogh   Örök fényvászon tánca-bálja, boldog lelkek tánca, színpadot mossz nyelvem.

Esterházy   Maszkos, jelmezes, farsangi fényszabadság kincses ruhatára, magyar nyelv!

Beckett   Értelmünk ide-oda rakosgatott kavicsai közül, ki nem látunk köreink határolt határtalanából, pörgetjük szabad magányunk ostorát.

Heidegger   Horizontom, korom, téridő létezésem tologatom szemhatárom tértől és időtől függetlenül átmosz szellemjárat villanymozdonya. Létezés az elmém transzcendenciája, de átlépni képtelen vagyok.

Esterházy   Levetem porhüvelyem, szellemtestem hatalmas energiájában sokszorozom kincsem, John Malkovitch menet. Szellemerő virtuális szellemanyagban virtuálisan sokszorozódik, és él közöttünk Pio testvér, illatozik.

Heidegger   Minek is az állandó dualizmus? Sokszorosan összetett létezésünk végeérhetetlen szálak hálózatai kapcsolódásában tartódunk, maradunk a létezésben.

Esterházy A Lét, öntudatlan szellemanyagom részben tudatosul, nem minden poláris, bár mágneses mezőben az elektromosság ellentétes töltésűnek, akár semlegesnek mutatkozik, anyagom határtalanul gazdag komplexitás.

Platón Értelmünk, mint érménk két fele, egység, fej és írás egy számár mintájára készült, állat-angyal közöttes terein örökkön mozgó, átváltozó szféra-ember. Biokémiai, biofizikai alapokon működő elménk rejtélyét máig nem értjük, miként jön létre alapvetően más, anyagi sajátosságból szellemi tartam, de látjuk, a két fél e földi szférában elválaszthatatlanul összekapcsolódik fej és írás. Anyagi alapokon a tudatosság. Agyi sérülések esetén működésképtelenné váló elmeterületek, beszéd-, mozgásközpont sérülései, - kómában levők kézzorításokkal olykor szót értenek velünk -, skizofrének, paranoiás skizofrének, elmeháborodott bolondok értelme különös, szimbolikus, gazdag jelentésmezőkkel ruházható fel.

Esterházy Elménk plauzibilis valami, idegrendszer-hálónk rugalmas kapcsolódásai, milliárdnyi összeköttetés változatos változatai, más-más világtapasztalatot feltételezünk, ha a vakokra, süketnémákra gondolunk. Másként képezi le elménk a világot, ha lézerfegyverek sugárnyalábjai kötegei között létezik, esetleg féreglyukban közlekedik, vagy szorító présbe gyömöszölik, és mázsás súlyokat tesznek rá, lehetőség szerint élvezi a lét elviselhetetlen, édes könnyűségét, rózsaszín felhőket varázsol maga köré ibolyakék színű égen lakozó szellemvilág részese, és nem izzó, fortyogó, sötét pokloké, és szeretett delfinek elme-nyelve, ilyen-olyan hullámai terjengve vizeken, medúzák, polipok, piócák harapó csápjai, méhek szociális társadalma nyelve, kémiai ingerek, szagok, anyagkibocsátás nyelve, milyen retorikai elemek elmozdulására épül nyelvük háza, világuk tapasztalata, a sivatagi nász. Mihez képest kóros egy elmekép? Nagy nyomás hat érzékünk értelmén, nagy, tágra zárt szem látása sír, hallván hall dalaink tisztasága, szívünk dobogásán. Teher alatt nő a pálma, egy ideig. Nagy áldozat, nagy dicsőség, kell a fenének, a szívemben Élő Istent ajándékozom fűnek-fának, Nemzetemnek, mindenkinek, a piros áldozat maga az élet. Békesség Istene maradj velünk! Halálom óráin daloló örökkévalóság, daloló élet. Virágok Királynője, Nagyboldogasszony, maradj velünk! Dolgozunk békében, és esszük kenyerünk, átkot, árulást édes álomban felejtünk, összeakaszkodunk, egymásba kapaszkodunk, körtáncot lejt a tér. Daloló határ a határtalanság halálok óráin a feltámadás, sírunk.

Heidegger Elménk függ transzcendens létezés horizontjain, bizonyos fokig, tetszés szerint tágítható, bővíthető kapacitása, aztán megáll a tudomány, és kergetőzünk tekervényeink mintáin, párhuzamos spirálmozgás kódolt, másolandó anyagán. Homályos jövő, ismeretlen misztikum a halál. Áloméletünk pillangói a halál megtapasztalandó közelsége fényesség. Létünk, sorsunk a tét, a végső pontig, a végső falig, amely mögé csak spekulációs feltevéseink, meditáló hitünk hatolhat, fellibbenhet, elmozdul a Maja fátyla, gazdag létezés örökkön alakuló, változó megtapasztalása. Légterünkben hulló ideák, saját világunk információs bázisán függő alakulásunk, villámgyorsan változó hatalmi, mert szellemi viszonyok, iszony, víziszony viszonyulásai. Fénysebességen számoljuk fel a zsarnokságot, megfúrjuk tömeggyilkosok hatalma talapzatát. Az életért vagyunk. Piros bogyós zöld bokrok a halál ellenében. A halál ellenében. A szerelem katonái. A szerelem katonái. Minden nemzetek Istene szívében. Minden nemzetek Istene szívében. A halál pillangói csókolják fekete tulipánok ékszer-szemeit pirosra.

Esterházy Hajrá Magyar Nemzet, hajrá magyarok! Szigeteink, fennsíkjaink, alpesi hegy-láncaink sólyomszeme Sólyomszem nagy Duna mentében.

Beckett Csonkolt testem összenövesztésén fáradozom, hogy más lehessen érzékelésem bőre.

Esterházy Mindannyian saját bőrünk mentenénk, miközben patkányférgek nyüzsögnek világok világa a nemzet bőre pórusos érzékelésén hajnali harmat frissessége, lágy szellő simogató, kellemes, édes-selymes, szerelmetales érintés. Tékozlás és őrző szemek a strázsán.

Napfivér Az Élő Isten élete ott ragyog szívünkben. Szerencsés vagy Napfivér, mert él az Isten, és Puccini: Tosca. Felcsendül Tosca utolsó áriájából pár akkord, és rövid levezetése, miközben az operafilmből az Angyalvárba jutást, labirintusában járást, majd a felső részét látjuk.

És az föld megindula, és az kősziklák megrepedezének, és koporsók megnyilatkoznak, és sok szenteknek testek, kik elaludtak vala feltámadának, kik az koporsóból kijövének bementek a Szent városba, és megjelentenek sokaknak. Csillagok vezetnek minket az szűk, rögös úton, eljönek hozzánk az ködökben. Előbbi szövegrész alatt, Michael Jackson:Thriller hasonló jelenetei villannak fel, halkán zene is hallható.

Van Gogh Swedenborg szerint az elkárhozó lelkek sajátos minőségükben, fúrás-kaparás, ellenségeskedő megosztás, kint, bajt, betegséget, nyomorúságot, szenvedést vetők, önmagukba zárt, senkit sem szeretők, ez állapotban érzik jól maguk, míg az üdvözültek egész másban lelik kedvük, érzik örömük otthonát. A misztikus szerint Isten irgalma, szabad akaratunknak enged, lelki beteljesedésünk nem gátolja, nem akadályozza, nem büntet minket. Magunk lényegi magjára így ismerünk, magunk folyamatosan találjuk, megtaláljuk, újra elvesztjük arcunk meghasonul, ismét igazul, magunkhoz megérkezhetünk, így lesz való létező énünk, élőlény, és megerősödhetünk. Az elkárhozottak, e szerint, a poklot nem büntetésképpen, hanem mint otthonuk melegét érzékelik. Érzékeink viszonylagossága benne rejlik rejtőzködően az irgalmas, türelmes Isten teremtett világában, szabad akarat szabadságában, a mi Istenünk nem zsarnok. Gonoszságban létezvén a rosszat nem rossznak, hanem az élő természet beteljesedéseként éli meg a lélek, mint teremtő akaratot. Végleg kimozdított minket irigy, gonosz sátán eredendően boldog, ártatlan, isteni létezésből, kiűztünk, elveszett paradicsomunk. Harmad napra Fiában feltámadunk a Szentháromság egy Isten egyesült egységünk.

Napfivér Az Atyának, és Fiúnak, a Dicső Vigasztalónak, a boldog Háromságnak egyenlő örök dicsőség légyen, kinek áldásos kegyelme minket megszabadított, megváltott és megtart.

Einstein Az isteni minőség szeme látja, magában hordozza a sátáni minőséget, de szabad akaratából nem él vele, méltatlannak érzi. A sátán tudatosan, kirekeszti magából Istent, a szerelmet, de ezt nem sívár hiány ürjeként éli meg, mert elvesztette, eltompította ezen érzékeit. Mihelyt ezen állapot izzó fájdalomként tudatosul sátáni szellemekben, Isten szemén, felébredhet kínzó hiány ürjeként a változás kíváncsága, és irgalmán a változás lehetősége. Szellemi-lelki, minőségi változás lehetséges, egek és poklok átjárhatóak, de mindenért fizetnünk kell létünk létezésén, olykor, sokszor, nagy árat fizetünk a holnapért, mások holnapjaiért. Isten energiái éltetnek minket.

Napfivér Most segíts meg Mária, ó, irgalmas Szűzanya, keservét a bűnnek, bajnak, eloszlatni van hatalmad, hol már ember nem segíthet, a Te erőd nem törik meg, hő imáit gyermekidnek, nem Te, soha nem veted meg, hol a szükség kínja nagy, mutasd meg, hogy Anyánk vagy. Most segíts meg Mária, óh, irgalmas Szűzanya.

Esterházy Magyarságunkat szerelmetales egységünk élteti, így menekülünk meg rejtőzködő gonosztól. Most segíts meg minket, Magyarok Nagyasszonya, Anyánk. Zsigereinkből eltáncoltuk a félelmet, árnyékaink, rontó-segítő szellemeink kiégették belőlünk mocskunk álnok, alattomos kígyótermészetét, játékaink bölcs cukorkák, színes madárkák, tanítani. Halál pillangói fekete tulipánjainkon. Levetjük végre a félelem kabátját, és hitünk, a magyar nyelv örök kabátját öltjük magunkra, szeretetünk, reményünk vigaszába burkoljuk az embereket. Az otthonos otthont mi magunk teremtjük meg rózsaszín pelikánok zöld mezőn, kék ég fényességén. Lehecsünk végre az Élet. Változó értékrendszerünkben örök mérték az Ember marad, összhangban a természettel harmónia, béke, tudás, művészet, hit, reménység, szeretet, és aranykor meleg, örömteli derűjét

élhetjük visszaszerzett paradicsomunkban, éden harangvirágai, gyöngyvirágai, kikerics, kökörcsin, vadvirágai között, tenger habjaiból életre derült Vénusz, kagylónk igaz gyöngy szerelmében.

Einstein Megbokrosodott, túlhajsolt, túlfeszített lovak tébolyuk delén ostromolják az eget és Helénát, mennyi sasszem, lélekrablás, harci csatazaj, uralomvágy, szolgai alávetettség, ármány, szerelem nélkül, szeretők, szeretet nélkül.

Heidegger Határtalan pszichém szelleme ösztönösen jól tájékozódik sötétben és fényben. Csodabogár létezés. A létezés csodabogara. Isten-, világ-, emberszerellemmel fizettem érte. Sokat, sokszor fizettem. Gyermekeimhez oroszán szívű anyaként ragaszkodom.

Mozart: Varázsfuvola, Éj királynő áriáját halljuk, közben a kivetítőn híres és kevésbé ismert Mária, Istenanya ábrázolások váltják egymást. A gyönyörű nő Istenanya lepleibe burkolózva a színpadra jő, kezében csecsemő.

Mozart Zeném arányszám, mérték, szerkesztés, hangulatteremtés, hangnemek, hangszínek, precíz tökéletesség, létezésem keveréke. Áramlattechnika, alaktan-pszichológia, keserédes nóta, körtánc, requiem, zsiromgó nyolc határ madárdala. Határtalan boldog szomorúság, Kincskereső Kisködmön, négyszögletű, kerek erdő. Szívben, megtalált isteni középben nincs polaritás, nincs ellentét, nincs dualitás, pazar természet, bőség gazdagsága, Nap, Hold, fű, fa, virág, erdőnlét, susogó-suhogó szél, szellő, csivitelés, sustorgó ér, patak, folyó, folyam, vízgyűjtő terület, tó, tenger, óceán, tengerár, tengeráramlat, szakadék, sikátoros, szurdoki létezés, halálugrás, csurran-csöppen a lépes méz, folydogál a halál, eláll fülem, tátva szám, tárva szemem, lidérc hasadék a picsám, talán valaki megszeret igazán, és feláll, éppen így, éppen így benne áll majd zeném az üstökös üstök.

Esterházy Valaki belelépett, én csak álldigálok, jó híremre jól vigyázok, a benne állás nyakig... - Maszkjaim, álarcaim igazgatom retorikai elemeim, szó, szó, szó..., lehelet-medvém kibújt barlangjából Rodin: Örök tavaszi hajnali kukorékolással, tavasz hírnöke vagyok.

Mozart Kisrigó énekel, csalogány dalol, fülemüle nóta, gerlice topog, pacsirta szóm. Képei láttán szívem lánggra gyúl. Szent Művészet éltetlek mindhalálig vagyok az éter örök tavasza.

Platón Mindig utáltam a szofistákat. Uralomvágy-népség, uralom retorikája, a nemes-nagyhoz semmi közük, nem az emberért él, de belőle. Hatalomvágya felhasznál, kihasznál, manipulál, magáért szeretetlen, öntömjénező, túllontúl öntudatos, gögös retorika.

Esterházy Ki mit kapott, arra nézett. Születtem, elvegyültem, kiváltam. Ez a rokon szellemvilág, ez a rokon ég. Energiamezőm Isten kezén kezelem magam, agytágító, sugarazó-sugárzó berendezésekkel ne látogassanak, nem kell a meg nem rendelt kezelés, az elmemanipulátor gyógyszer. Süvölt-sikít-üvölt kiáltásom, nyomorított, nyomorult Halál-pofa világ hidrogén-, szőnyegbombái, sugár-, lézer-, biológiai fegyverek láza kopár, kietlen, vörös Mars gumiszobáiban viperák, gumibotok, elvetett sárkányfogak veteményei hamar csíráznak, hamar kihajtanak.

Beckett Vonszoló csontjaim, míg Te szárnyalsz robotrepülő, és ő fotonnál is parányibb részecskéket kutat, vizsgál, földalatti labirintusokban. Finomenergetika-mezők, ideák forrásai aktivizálódnak lenyomatok élő individuumokban. Személyiségünk.

Esterházy Intuitív, örök pillanatban, a szubjektum módosított, kegyelmi érzékelésben egyesül az objektummal. Valóságnak tételezzük a közönséges, mindennapi, hétköznapi élettér létezését, mindehhez képest minden más álommező, irreális elmebetegség, érzékszalódás, kóros tévképzet, kóros elmeműködés, mihez képest beszélünk az elme túlműködéséről, nagy, erős elme terében máshogy áll össze anyagunk, a világ, érzékelhetővé válik spirituális létünk fekete óceánon. Megérint minket az isteni áram, Isten csókjai kobakunkban, ismert, ismeretlen Úr vendégei vagyunk. Örök szellemvilág, be vagyunk zárva teljesítményünk tudata börtönébe, csak a befogadó

nyitott ablakunk. Belsővé tesz minden külsőt határtalan szerelmünkben egy egység, kutya-szellemünk nem magányos, de örök, szerelmes táncdalfesztivál.

Heidegger Magában való dolog a szemem. Folyó pillanatok tartanak össze magában való dolgomat csak prezentációs, reprezentációs síkjaimon ismerem részben megtapasztalható magamat tovább költöm, kikeltem tojásaim a tyúkanyó vizsgálok világom dedukciós, indukciós módszereivel elmém kísérleti lehetőség, szillogizmus, szép időmetszete az örökkévalóságnak.

Einstein Különbözőképp rezgő, vibráló mezőink energetikája felfújódó lufi, táguló világegyetem, párhuzamos világok képzetei barátaink, hosszított húrok elméletén pengetik idegeink, növekvő energiánk anyaga anygali örökkévalóság kancsalul kandikál.

Esterházy Örök érték az Ember tisztelete, megbecsülése etikánk sarokköve. Segítő felelősség, szépség, jóság, emberség reneszánsza jöve!l, röhög rám fény-ittas Mona Lisám. Haydn-mankó vagyok. Kevesebb imígyen a haydni Sorge, gond, aggodalom, szorongások iszonyata, rettenete mozgatja a világot, megáll szívem kihagyó lélegzete.

Einstein Isten szerelmes, elágazó gondolatain elrendeződő anyagvilág hierarchikus szellemélete szemlélete: szarvasagancs, függő örökkévalóság részese változó magunk idejének, az örökkön változó állandóságnak. Örökkön való pillanatok fénysebességén megáll az idő, szellemi hiányom zseniális párhuzamos párja nászán beteljesül sorsom erőm, akaratom érintőin.

Esterházy Elkísérjük halottaink egészen a nagy víz partjáig, ahonnan élő ember még vissza tud térni, profán, múlt időből szent időbe. Módosult tudatállapotban biztonsággal tájékozódunk a két idő közötti térben. Tibeti Halottas könyv és téridő gyászos létezésben, halálok meggyászolt életén. Agykontroll-elménk.

Einstein Tér és idő az energia függvénye, szellemanyag komplexitás tökéletességének.

Esterházy Szellemi energiáim uralják testem vízen jár, láthatatlan köpönyegében sokszorozódik porhüvelyem, egyszerre több helyen vagyok. Isten elképzelt engem, szabad akaratom pulzál benne.

Heidegger Benne állunk az ittlétben, és nem ismerjük a létet. Elménk és mérőműszereink képzetei világunk tér, idő, szám, arány, képzelet, fantázia, intuíció, ösztönvilág, hat érzékünk bőre tapasztalata.

Esterházy Szent Lacika konyhájában sütök-főzök évszázadok óta. Narancsos-rózsaszínű, szürkés-kék égbolt, éjszínű hajnal, és megmozdul a hamleti, macbethi erdő, a magyar gumiszoba.

Beckett Madárkórház, madárkórság, madárház, madárvár, madártanya, madárláz, madártej.

Heidegger Tologatom horizontom, spekulálok.

Beckett Nyelvi rendszereket nem használom, nem gondolkozom, érzem, érzékelem, tapasztalom, amint csonkjaimon csúszok-mászok.

Einstein Matematikai, logikai törvényszerűségekkel babrálok, fényéveket bejár szellemem génusza.

Beckett Életem, nyelvi, retorikai elemek tologatása, taszigálása, kavicsok rakosgatása, idő fogsága. Szarok az egészre, úgy se látom be, mit, miért, minek, elhagyott az értelem, kicsinált az életem, a létezés részben megtapasztalható, de érthetetlen. Ismeretlen a halál mítosza. Alap kérdéseink megválaszolhatatlanul, rejtőzködő lét kacag mirajtunk.

Mozart Zene, matematika, biokémia, biofizika, atomfizika, általános logika, technológiák nyelvei, univerzális, hullámszó számelmélet világunk kettes számrendszerében határtalan variabilitás kódjai, hullám-részecske természetünk vibráló rezgésén szellemünk ismertető kódjai, ki tejel a Tejúton, ki harcol a Hadak útján.

Beckett Be vagyok zárva hét tornyom csonkjaiba, és már sohasem menekülök.

Mozart Mozarti nőm paradicsomában a mezítelen igazság egy nő csodálkozik fényévein.

Beckett Sétáltatom kutyáimat különböző elmeszintek vibrálásain.

Einstein Mivel tömöd szegény fejük, mágikus varázslat, zseniális elmeerő viszonyrendszere, Éjkirálynő mindent elnyelő, felszippantó habzsolás, alakzatokba rendező Tejútján hörpinti, falja a kisebb galaxisokat fekete egek óceánja, csillaghálós, rácsos börtön az eszmélet.

Esterházy Attila, süvöltve táncolok majom a ketrechen, börtönrácsos eszméletem. Szeressetek szilajon, szeressetek, nemzetem millió sebből vérzik, beteg, csonkolt teste fázik, szeszbe oldja fel maradék élet-morzsáit, alkoholos, tántorgó nyomorúság, kietlen élet-, halálfélelem. Ne bánts a magyart. Elvis riszálja csípőm, míg Dalí fest Elvis arany mezében, Ady táncoltatja fegyverét, Attila medvéjét, Dalí ecsetjét Gála díszágyán édes a nász, lépcsős ablak, testben hangyák, arany oroszlán, párducos maszk, tökéletesen működő fas. Nosza hát, elkél még a szerelem, addig nincs soha VÉG.

Kivetítőn Elvis: Börtön-rock hallható, látható.

Beckett Saját dramaturgiai cseleimből, színészeim és rendezőm reprezentációból nem látnak ki.

Heidegger Csúszkálhatsz csupasz világod nyelvi szintjein a sírig. Egyik jelölőtől a másikig, elkülönöződő réseken elágazó szarvasagancsok határolt határtalan világok fennakadnak absztrakt, követhetetlen gazdagság, végeérhetetlen elektromosság, anyagvilág határtalan variabilitásán az értelem jelöltjei.

Platón Isten gondolatai, ideáim formái nem anyagi létezők, az elme által felfogható egyetemes valóságok, az elme reprezentációs mezőinek jelenségvilága. Elektromos világ dologi jelenségvilága. Parányi, elemi részecskék formákba rendeződő alakzatai világunk finom-energetikai mező számára átjárható, szellemek kísértő kíséretében halhatatlan lelkünk szelleme.

Einstein Isten tekintetének irányain kiborít a relativitás, függő világunk ürességének diadala, az anyag, a szellem plauzibilis, üres természete, megfoghatatlan, tovasiető, eredő, isteni eredetű szépség.

Esterházy Áramló patakon, fodrozódó tavon, viharos, tajtékos óceán több méteres hullámában más jelleget ölt arcom éjszakája tüzes, hajnali világosság maszkja.

Heidegger Horizontom áramló, empirikus ittlét, akarat, vágy, képzet, álom, képzelet hatalma tekintete erővonalai tértől és időtől függetlenül. Szabad akarat isteni lehetén a kreativitás.

Esterházy Nyugodt, holt lelkem béke és nyugalom, kifeszített víztükör szélcsendes csöndben örök nyugalom, örök isteni létezés.

Napfivér Fehér Mágus Krisztusunk vízen jár, kenyeret, halat oszt, borral táplál, gyógyít, vállalja küldetését egészen a kereszthalálig, poklokra alászáll Orpheusa, hogy poklok mélyén se legyünk egyedül többé.

Van Gogh Fehér Mágusok, szent művészek, kik fényességes szent szabadságot, szerelmet adományoztok a világnak, tökéletességet. Szívünkben élő Isten, személyes középpont, nem nyájszellemben lakozik ő, önmagunk iránti hűség, személyes, teremtet, isteni önmagunk áldás a közösségnek is. Istenünk egyszerre lakozik általános és személyes értékállóságban, a létezés iránti tiszteletben.

Napfivér Fonalgombolyag sorsunk múlt, jelen, jövő egysége, dinamizált, differenciált, mozgó, elektromos, finomenergetika-mező tudatfeletti lényünk. Isten hierarchiában osztogatja fényességét, de a felelősség is hierarchikus. Ki sokat kap, sokkal kell elszámoljon.

Van Gogh Részesített Isten burjánzó, terjeszkedő-terpeszkedő naptermészetéből. Sokba került nekem. Szerelmes vagyok, a Nap. Szerelmes Nap vagyok. Szerelmes vagyok a Napba. Szerelmes vagyok Istenembe, aki közép, szívem lakhelye, lenyilazza azt, ki még egyszer megnyomorítja enyéimet, Isten rabjait, ki hozzáér ahhoz, ki jó és igaz. Szemem hajnali kakas kukorékolása.

Platón Az emberi létezés nagy részének romolható a természete, pusztulásra ítélt, elrothad, de az örök isteni rész, ha tetszik, az elsődleges szubsztancia ideája halhatatlan, visszatér Isten örökkévalóságába, a nirvánába, örök nyugalom és béke mezőire. A halhatatlan lélekszellem nem oltódik ki, nem oldódik fel a természet öntudatlanságában, tud valamilyen szinten önmagáról, a világról, miképpen, hogyan, rejtély. Egyfajta álomszinten, amely kapcsolatokban ébred? Nem tudjuk. Az alagutat követő boldog fényességről klinikai halálban szerzett tapasztalat tudat, nem valós, nem teljes halálállapot. Elménk álom, módosított, módosult tudatszintjei.

Napfivér Krisztus visszajött a halálból, és beszélt Isten országáról, amit Isten azoknak készít, akik szeretik őt, nem félnek tőle, szeretik őt. Baráti viszonyulás az isteni érzet, a szépség megtapasztalásában. A létezés szépsége, álomszerű jelenség, ismeretlen túlvilági, misztikus halálnászok óceánján, fényességes tündöklés, ragyogás.

Einstein Elmeháborodott, téveszmés állapotokban, torz képzetek belső képei viharán az ember közelebb lehet a Lét szívéhez, mint közönséges, mindennapi, normálisként elfogadott, normálisnak ítélt érzékelések esetén. Mindennapi realitásunk a mérce, a földi boldogulás, eltávozásunk állapotáról és annak lépcsőfokairól csak feltevéseink, sejtéseink lehetnek, hitünk hegyeket mozgat. A maszturbáló, Dionüszosz isten Nietzsche, Liszt leánya fantázia, képzelet vizein átlényegült, igaz, isteni küldött, léte lényegének legjava, eksztatikus, önfeledt, tiszta létezés, az igaz, felettes emberi, ha kell, angyali valóság? A dionüszoszi, isteni minőség? Mediális élettapasztalat.

Beckett Agysorvadás, agyhalál. Kómában lévő rothadó félben, elhalók, halódók gépeken, örök lényük tán már eltávozott? Test és lélekszellem dualizmusa. Valami szellemanyag megmarad az energia, csak átalakul.

Napfivér Idők kezdete előtt született Isten Fia és Menyasszonya, az angyali, spirituális világot követte az anyagi világ, majd az élet. Féltékenységből, irigységből, természeti erőnlét a lázadás, a bukott angyalok hada gyilkos, bomlaszt, megtéveszt, romlásba dönt. Hierarchikus engedetlenség engedelmeskedni rest, rothadó szellemjárás szart kavár, pénzt zsebel, aláás középszer alatti teljesítmény, másoktól helyeket, tért foglal, megnyomorít, a túl sokban eltűnik, észrevétlen marad a nagyság zsenialitása. A középszerűség megöli az isteni küldötteket, végveszélybe üldözi a szerelmes szíveket, - ott végleg, és örökre magukra lelnek, és látván látnak, hallván hallanak, és lesznek Krisztus-követők -, marad a lázadás, a bukás Isten közeléből. Hiszek a gondviselés isteni, fénymadaraiban.

Van Gogh Isten lehelete galaxisok anyaga, első mozgató erőin csillagokká, csillag-rendszereké összeáll a világegyetem.

Napfivér Kezdetben vala Isten szent szellem szent lelke, abszolút tudatosság önmozgó állandósága. Sőt annak felette mondom néktek, meglátjátok majd az Embernek fiát ülni az Istennek hatalmas jobbja felől és eljöni az ködökben.

Beckett Fantáziám, képzeitemben lelkem szelleme, nyelvtanom vágyakozott az isteni arcra, az örökkévaló közelségében érzetekre várahoztam, vártam, várván, sosem jött el, nem vett magához a sötétség fényessége, igen. Körbe-körbe, szabadulás nélkül, centrifugális, centripetális erők fogságában. Égető hiány Isten halálának érzete, kínzó megtapasztalás, nem más, mint elemi vágyakozás Isten létére, a létezésre. Várhozom. Sötét. Sötétség. Bennünk halott, halt meg az Isten, mert elfordulunk tőle, hitünk, bizalmunk nincs reménységünk, és ő ritkán veszi a fáradságot, hogy fényessége levessen minket lovunkról.

Napfivér Alázattal vagyunk Isten és természete iránt. Méhek társadalma, oroszlánok nagycsaládja, delfinek nyelve.

Mindenható, felséges Atyánk, hozzád száll a
dicséret, magasztalás, tisztelet és hála.
Áldott vagy, Uram, s kezed minden műve áldott,
legfőképpen öreg bátyánk, a Nap:
az égből néz ő le, és tőle világos a nappal,
és ékes, szépséges ő, tündökletes,
ó felséges Atyánk, mint te magad.
Dicsérjen téged nénénk, a Hold, meg a Csillagok,
te formáltad őket, s mind oly gyönyörűen ragyog.
Uram, dicsérjen téged bátyánk, a Szél,
a levegő, meg a felhő, a derűs ég s a vihar,
te táplálsz teremtményeid ezek áldásával.
Dicsérjen téged kedves húgunk, a Víz,
aki hasznos, alázatos és tiszta is.
Uram, dicsérjen téged öcsénk, a Tűz,
szép és félelmetes ő, erős és vidám.
Uram, dicsérjen téged jószágos Földanyánk,
ki hátán hordoz minket s áldásait árasztja ránk:
mienk pompás virága a réten s gyümölcse a fán.
Dicsérjük Urunkat, ég s föld seregei,
áldjátok őt és nagy alázattal szolgáljatok neki!

Van Gogh Isten arcának hasonlatosságára teremtettünk, bár istenek nem vagyunk. Miként érzékeli világunk a giliszta, a vakond, a kolibri, a sas, a pillangó, a liliom, a keljfeljancsi?

Napfivér Gyönyörű világunk napfény édessége sós dalunk lámpafénye.

Esterházy Zörög a haraszt, bűm kezdődik akkor, paprikás a hangulatom, sánta kutyát utolér dalom, eltűnök, mint szürke szamár a ködben, sötétben minden macska fekete, jaj, sok beszédnek sok az alja, szeles, szelel kutya-macska barátságunk, nem inge, ne vegye magára, száz szónak is egy kezdete, dalárdának sosincs vége, művészetem, emlőmön kakasok kutatnak, kaparnak a szemétdombon, minden jó, ha vége hiába, ki mint veti ágát, úgy földelik el, örök álmod pedig aludni jó, X-M léttakaró, létpokróc, szabadság, kotlani tojás, hullám-babám-hazám ittlét, semmi-minden, minden-semmi, pacsirta, csalogány, így is, úgy is kiterítették, miért ne

legyek tisztességes, kiterítenek úgy is a lét pórusai, takaróm. Szeressetek szilajon, melegedjenek az emberek szívei a nagy-nagy tűz körül, szeressetek szilajon. Ne bánts a magyart. Felkelő napunk arany háza. Viharos, tombol szívem szerelem méltatlan szolgálai láttán.

Napfivér Aranykor mágikus korszakában Isten Menyasszonya és Fia, a társ, az isteni pár háttér szellemi uralma összetartotta, nevelgette, tanította, jóban megtartotta, megőrizte a Föld akkori népességét, amikor azonban a lázadás angyala kis területét megkapta, és onnan terjeszkedvén uralma alá hajtotta bolygónk, Isten magához vette Asszonyát és Fiát, a bukott angyal pedig kígyó képében, csalárd módon becsapta, megrontotta, rabságba döntötte, kizsigerelte, minőségileg lefokozta az emberiséget. És lett sírás, fogaknak csikorgatása, öldöklés, gyilkolás, vérgőzös szenvedélyes szenvedelme kibukott végleg az ember angyali szférákból, de az Istenkeresés örök, és örök irgalma kegyelme, a gondviselés, hiszen terhes ő gondunkkal, a hátán hordoz minket, rejtőzködve olykor parányit megmutatkozik, hogy ne rémüljünk halálra. Izzadtság szagú nyomorúságunkat elfelejtjük akkor. És dolgozhat Ádám és Éva éjt nappallá téve kiüzetvén a paradicsomból. Paradicsom, édeni, piros, gömbölyű paradicsom. Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy ki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Nagybaldogasszony kék, piros, arany palástja védelmezőn betakar minket, Isten népét. Örök Anyánk, el ne hagyj minket, oly árvák vagyunk, mire mennénk Te nélkülöd. Gyönyörűséges rózsabimbó.

Esterházy Rózsaszín ég-palástom házassága éjszín-szép hajzuhatag egemmel.

Heidegger Tündöklő, ragyogó, tündökletes spirituális világunk levegője éltet a létezés, sorsunk szagolja orrunk, lát szemünk mérföldeken, hét határon túlra, bőrünk rezgéseinek vibráló szellemi röntgensugarak áthatolnak testünk melegágyán, végigpásztázzák, bevilágítják éltünk nyomvonalát érzetét. Sűg a szellemvilág létezésünkről, fonalgombolyaga fekete, halálos csomópontjairól. Eleve elrendelésen belüli függő, szabad akarat nem esik messze saját maga almafájától.

Napfivér Mustármagnyi hitünk hegyeket mozgat, akaratunk képzei, álma formálja a világot.

Esterházy Átjárt Haydn, Mozart, Beethoven, így függök terem erein függő Én szabad választása térben. Önmozgókká lettek a szellemek bennem, visszajáró lelkek szemétkosara nem vagyok mégsem, ellenkezésem engem erősít tiszteletem szerelme is. Meg-, meglátogatnak időnként, jelenlétük erőnlét világ zajában. Eltűnök közöttük harmatos hajnalom, szürke számár, pillangónász kódében. Langyos középszertől óvjon meg az Isten, langyos középszer ne érintsen engem, csak energiáim szedi le.

Napfivér Isten engedelmes Napja nem alkuzik, folyton-folyvást alkudozik, szabad akaratú, személyes, megismételhetetlen egyéniség. Nem rabság, de barátság, hívő ráhagyatkozás öntudata. Igaz természetünk személyes magja. Fekete párdúc, sas, sündisznó, őzike, angyal, csigabiga, fülemüle, gerlice, pacsirta, ezerjófű, lélek tiszta szabadsága olykor vadállat.

Platón Holt lelkek ilyen-olyan látogatása, vándorlása, Tibeti Halottas könyv, Govinda Siddharthával átevez Styx folyón, Kharon ladikján fény-, avagy sötétség birodalmába. Kinek mi tetszik, szíve joga választása.

Esterházy Távol álljon tőlünk alattomos álnokság, tömeggyilkosok dözsölő, habzsoló patkányféreg hadserege. Távozz tőlünk szipolyozó, minket kizsigerelő Sátán. Rühelljük csápjaid, leheletedtől viszket a mi bőrünk, távozz tőlünk Sátán!

Napfivér Halálos gonoszság, halálos sötétség, gyilkos a pusztítás szelleme sustorgása, suhogása a széllal, hallom fenyegető, megfélemlítő átkait. Nem félek tőle.

Van Gogh Paráztűz lelkünk neked őrizzük Istenünk szép, tiszta, tündöklő szabadságunk Téged dicsér, Téged ünnepel csillogó szemünk abszolút tudatossága lételemünk a szent létezés gazdagsága.

Esterházy Szabadság tündökletes, pehelykönnyű, keserédes, hópelyhes, fonalgombolyag madara vagyok, örök ifjúság.

Napfivér Szerelmem Istenem gazdag ruhatára nem molyosodik, időről, időre kiporolom, leporolom, elmosolyodik üde üdeség, frissesség, fény-, véráramlat sötét éjszakákon.

Van Gogh Földi, égi örökkévalóság, párhuzamos sorsok, párok síneken, szükségben, szürkességben jön a vonat, elmeköpeny mesés képzelet, tértől, időtől független valóság, energia-eloszlás elmemezőben, álmaink diadala elmék mezején -

Einstein Támadott a Mars, a fizikus, a technológia, a sci-fi, haj, jaj, nagy baj leselkedik ránk, ha jól belegondolunk, félhetünk is akár öreg hölgyek, öreg urak, rég elmentek, látogatásaitól. Virtuális, szimulációs, animációs mindennapokban esztétikai világunk elme-teremtett második természetünk kanti világa. Emberi, angyali elme gyár jelenségvilága mögöttes, függő, magában való anyag bujdosása ismeretlen ösvényeken, rákényszerített, részben, részlegesen uralt törvényszerűségek parancsszavain. Más rendszer, más fa, más halmaz, más viselkedés, plauzibilis elektromosság arányszámok tükrén, kötéseken, kapcsolódásokon, kapcsolatokon.

Platón 21. századunk sem ismeri a tudat mibenlétét, miként teremtdik biokémiából, biofizikából értelem. Mi a tudatosság? Mi a szellemanyag?

Heidegger Komplexitás, bonyolult összetettség, empirikus, induktív, deduktív módszereink levedlik a dualitást, olykor a logikát, a szellemanyag mibenlétét kutatják a függvényt, a képletet, a megalkotott, fellelt, feltalált, kísérletezett törvényszerűségeket.

Einstein Nem állít semmit a világról az a nézet, amire nem kérdezhetünk. Alma leesik, AHA, Heuréka, Newton, gravitáció, test súlyából vízben veszt, hozzáad, arat. Második természet varázsolja virtuális, harmadik természetet, művi, sivatagos búra-világot, de az embert láz-lelke, szelleme gondja csak nem hagyja el. Sivatagosodik, elfertőztetik, elmergeződik természetünk, az emberé. Felelősségtudatunk nem alakul ki, de nő a veszélyeztetettség, amelyet technológiáink, fejlett technikai, információs világunk rejt magában.

Platón Föld alatti atomrobbantások következtében, tektonikus elmozdulások nyomán a földrengések szigeteket pusztítanak el, a túlélők tömeges megerőszakolása, kolerajárvány, és nincs felelőse a tragédiáknak, ki újra felépítsen egy Államot.

Heidegger Einstein elméjében ellibben a Maja fátyla, és valami, de nem tudhatjuk pontosan mi, megmutatkozik.

Napfivér Isten-szerelmem akarásán örök hiánya, örök jelenlét bővülő köreim Isten gondviselő hatalmán hitem, szemem könnyei.

Esterházy Zárt koporsómban fekszem, lassú lélegzésem. Megfeketvedve, pókhálós fehér-fonál rengetegem barlangos testek, tesztoszteron háztartásom működésképtelen, vágy nélküli lassú lélegzetem forog-kering a térben, koporsóm fedele egyszerre felröppen, szemem meredten bámul égszínké, tág vetítés a tér felszippantott, elnyel, bekebelez a belsővé tétel, kiakadt kivetülés, elvetélés, Szapphó, Teje, Kleopátra jó, szállván szállnak, jó tökömre úgy vigyáznak, húzogatják ide s oda, rángatják, ráncigálják, nyirbálják, és áll a fasz, hormonok nélküli, rettenetes ez a mély-hűtött, lila bekecs, de szeretve van tökfőzelékem és enyém nemzetem az életem, csak a gatyám telis-tele minden jóval, fűszeres, lila fingokkal, illetén hölgytársaság, ez ám a szerelem. Fekete

medvéim imígyen olajozott csont, bőr, ízület, álló fasszal légen át az égbe felröppen, Isten nem haragszik, szereti a mókát, ha ily vidám az örökkévalóság, móka, mosoly, nevetés, forog-pörög-kering álló faszú, delejezett medvéim, delejes, tavaszi, örök fiatal örökkévalóság kedves majma nyolcadik ég szabadságos szerelmén fekete tulipános, fekete dália, daliás Isten Fiává, Menyasszonyává átváltozik Ovidius, és én Tibeti Halottas könyvből, Halottak szigetén, halálgyárban valami fekete feketeség olvasom történetem, mezítelen ártatlanságom átváltozó, fekete Péter, Szent Péter esernyője, bolond táncba kezd az ősz hajú, bölcs bolond, boldog, szomorú Isten vigaszán lesz Einstein, mezítelen táncba kezd, no, nem bolondultam meg, üres szobám homo ludens, és mire képes szabadság, szerelem, szellemvilág, a csillagos ég irányítja már réges-rég hormonrendszerem, a tesztoszteron így is úgy is életre kel, életre lendít Szent Erzsébet és Sissi fám varázslatos ösztrogén kibocsátott áldomása, - az egész Ég engem véd -, megáldja varázsos, felpörgetett háztartásomat. Hasonlóról beszéltem valamikor hajdanában danában dalában a Függőben -

Heidegger Te, Te, én vagyok a Te, jól benne állunk az ittlét édes méz lépes méz törökméz édességén, édes, keserűségén. Vonzások és választások, spirituális agyfonat hajfonata szabad térben vérrel és fénnel szőtt szöttes szövete, fakorona gyökérzete, világfa hazánk, rettenetes, gyöngéd, lány arcaink egymásba játszanak, egymásba olvadnak, elmosódnak bohókás játékok, játékos játszmák simogató gyöngyerdein Vénusz lovagol kincsemen kincsem angyali játszmák parkjában emanáció, áramlás, átáramlás, létáramlat-, áramlástechnikák, lehelő lehelet átjárásának metszéspontjain a szívem. A Lét médiuma vagyok.

Esterházy Szerelmem Isten szerelmetes vigaszán oly szűkös porhüvelyem, különösen, ha Szent Margit, Szent Cecília, Marilyn Monroe látogatja meg, levetem, öreg hölgyek látogatásától pedig Isten mentse meg nemzetem, akkor inkább gyorsan felöltözök, felöltöm porhüvelyem, szállván szállok imaszőnyegemen, Teréz anya ráncáiban fürdőt veszek minden éjjel, Erzsébet királynő udvarában bókolkok, és meghajtom fejem, a Pápa villanyozza fel, hipp-hopp ott legyek, ahol akarok, legyek...

Einstein Nemzeted humorkabátja, rózsabimbó bíborpalástján az ég szeme tükröm.

Platón Elsatnyuló, vértelen, ízetlen-szagtalan gépalkatrész-emberiség virtualitás élete lélegeztető gépeken, ha levonnék, szar kellős közepében állna, ácsorogna, nem mocsárban, nem ingoványban, nem ingoványos mocsárban, és nem is a létben.

Beckett Mozgásterünk, mozgáshiányunk feledtető igazolására megteremtjük az álmovilág valóját, vér-transzfúziós gépeken kreatív, emberi elménk virtuális, rózsaszín művilága, műanyag, színdal-fesztivál mocsos, retkes ittlét lélegeztető gépeken.

Esterházy Vaddisznók törnek tengeren a tengerit, a törökbúzat -

Platón Kiváló definíciója a mai Államnak. Szerelem katonái táncolnak sportszövetségben, filozófiák dialógusain szent művészet, tudomány metszéspontjain elszürkülő létünk varázsa.

Heidegger Nem oly rettenetes, még kevésbé feledhető a shakespeare-i létezés, valamint öreg hölgyes látogatások nyomán itt marasztalt, itt felejtett Sorge, azaz gond és aggodalom -

Beckett Szívás. Tarló. Lekaszál a kaszás. Álompillanatok, vérünk-fényünk kreatív pillanatai, átszellemült, szellem ittas, szellemszomjas, kikökönt idő, várakozás csonkolt csonkulásom csonkjaimon örök, tavaszi temetőm szemezzetem, nem olyan borzalmas, sivár a szemem, szürke világváros vég, betontemető, lakótelepi mozgalmi mozdulása, ébredező nyomor nyomorúság nyomorultjai feltámadásomon, hátamon, nyomorultak felkelnek reggel, illanó szépség megfoghatatlan vigyázza elérhetetlen, tündéri, tünde lélek varázsát.

Az Úr hangja Szabadságom, szerelmem bolondjai. Létezésem tisztasága.

Esterházy Tündérbogaram a halál, maffiák nagytőkéje. Globális nagytőke rejtetten, titokban mozgat mindeneket virtuális világain a tömeg drótokon, madzagokon rángatott rángatózás, felkel majd a tenger, a népek tengere, ijesztő tajtékos hullámokat vet rejtőzködő hatalmak alattomos, aljas rágalomhadjárata, gyilkos ördögök, gyilkos elmék, gyilkos szellemek. Tököm tömegét szólongat Istenem, gondolta volna Nietzsche, hogy feltámadsz köztünk a szerelem, hogy egyek legyenek, amint Atyám Én Tebenned. Mi voltunk halottak, fene egye antropomorf istenünk, a sátán kezdte ki világunk, hitünk. Esztétikai világunk nagy elme gyár, elektromos felhők gyilkos, szerelmes násza, érdekek, barátságok és szerelmek tobzódása. Értelmezés interpretációjából nem maradhat ki éppen a megértés. A világ egy eszes esszé. Tudományos művészet, művészeti, kreatív elmenk tudománya. A szépség, az igazság Egy Nő? Bizonyára. Hass, alkoss, gyarapíts, imígyen Huszt hazája fényre derül. Isten velünk, ki ellenünk. Senki. Az is nagy erő. Magyar Nemzetünk lábra áll, feltápaszkodik, úgy pisálja le a kertet. Hova keveredtem Istenem, hova kevertél kártyalapként öreg dámák, bubi-ászok mellé fordított nyolcasom, szerelem örökkön valósága. Ide jöttem? Ezt akartam? Reménység az úton az örök átutazó hitben és szeretetben, jó reménység. Idült éjszakákon, spekulatív metafizikánk álmain visszatér a fizetett, hatalomba beépült, általa fenntartott, zsarnoki, hálózati, rusnya kritikus szépitőn elcseveg, ledarál, szájába adott szöveget -, és az öreg hölgy látogatása már megint nem hagy nyugodni, jött a poros magyar seggébe belerúgni, a haszonleső bírvágy degeszre fal, betonfalakat épít. Falak fölött arany magjaink szállnak a széllal. Ruhatáram: érosz, philia, agapé. Magyarul pulzálok világok világa.

Heidegger Elmenk transzcendenciája a magában való, függő, változó állandóság, a Lét teremtő, fenntartó, pusztító arca, nem a sátáni gonoszság, a gonosz az megint más, nincs köze Isten pusztító arcához, a Lét a kérdés az, mit érzékelhetünk, foghatunk fel, érthetünk meg belőle. Maja fátyla ellibben-e, és mikor, kinek, szerelmünk rózsa, hagyma, elmenász, kis kanász, nem parázs, nem ámtás, rózsavíz, hagymadal. Fehér hamutengerem Isten tava, a hattyúk.

Beckett Esztétikai világom függő, relativisztikus elme-karakter a színmű téridő, piros szám, azaz arány és mennyiség, minőség, több vagyok a téridőnél. Piros festőecset.

Heidegger Koncentrált anyagom szelleme mozgat elektromos felhőket a Van Gogh-i zsenialitás bókol, meghajtja fejét Napfivér hullámok dalain az égi madarak aggódnak-e, hogy mit esznek holnap, paradicsomi, édeni hullámok hátán megbékül farkas, oroszán és a bárány a Blake-i fényességben világszellem, bolygó lélek vándorlásom, sivatagi növények, állatok, bagoly huhog kimerevített szeme, vándorló fényévek vagyunk, elmenk energiabomba, ki tiszta vizét issza, el ne mulassza finomen energetikai hálómező álmait, csillagok hullámozó dalát, egymásnak világító fénye rácsos ablaka részben börtön, egységesülő függetlenség, téridő, világszellem állandóság. Csak tiszta forrásból.

Einstein Differenciált, tagolt, szivacsos, galaktikus csillagrendszer, fényévek násza tudatfeletti énem fénysebesség láz energiája, jövőlátás, távolba látó szemem levedlem sorsom ruháit, porhüvelyem, szabaduló, könnyed átváltozásom fény vizein rokon lelkeim egységesülő egységesülése, anyagi átváltozás dicső, kék ég ligetein örömmittas feltámadás koncentrált kérdésfeltevéseken ott vagyok bennetek megdicsőült, üdvözült mindenszentek dalain éltetek, általa-tok, bennetek valahányszor felébredek anyagi fényáteresztő, fényhordozó, örök álmom, öröklét.

Platón Ösztönös pillanatok intuíciós, örök tartamában ott rejtőzködik Bergson. Szellemeim lerovom tartozásom. Elköteleződése. Hála, barátság. Örök visszatérés. Elektromos lenyomatok, elsődleges szubsztanciák jelenléte isteni leheletmezőkön, légtérben lakozó, rejtőzködő tudás csak részben az egyház, de Krisztus királyra várva várunk, vágyakozunk örökkön örökké.

Beckett Kíváncsi emberi elme, befogadó válaszok ruhatára, kódolt lenyomatok tárháza, szellemeitek egyéniségekre szabott, kódolt, határolt határtalanság, társak, rokonok függő-, fürdővizében lidérces messze fény, észak-fok, titok, idegenség, lidérces messze fény.

Heidegger Létmezőkön önmozgó, társas világ, szűk, keskeny úton magas az autópálya-díj. Tisztítóútban vér-verejtékes vasakaratom.

Esterházy Csonka Csinszka csonkulásom, legbenső köröm központi magjáig szivárgó lidérc. Halálom e Föld. És. Határtalan szerelmem.

Salak, zacc, méreganyag, agyonzsúfolt kávéház, üdítő üdvösség feltámadott akaratom frissessége. Máglyán tűzhalálaim a fönixmadár varázslatos mágiája, örökkön éledő természetem. Lassú építkezés újjászületésem. Semmi nem múlik el nyomtalan, mindenért fizetünk, vigyázzunk lelkeinkre. Átszellemült lelkünk szerelme megmarad merevített kivetülésem, hála magyar nemzetem szívének, lenyomat fényképeim fekete kamrában előhívom, halott, belső képeim a világ úrjén, videoklipjeim ismeretlen helyszíneken, sokszorosított fényképeken változó szemszögű tekintetem drága zengő csengő kincs ő, a vágányok mellett tessék vigyázni, idejében ki-, vagy beszállni, mozgatott, függő hálózatokon almatortám Neked, te kárhozott, te szent, te drága, homoktövis, töviskorona, tűz-, tigrisliliomos, vaskarmú, vascsőrű Árpád-házi korona, változó állandóság független hálózatok hálótól, így lel, talál igaz barátokat, egy se nyel el csak a szerelem óceánja túl drága nekem szabad akarat, hit, remény, szeretet, szabadság. Isten szemén a fényköny.

Einstein Tudatom, sorsom akarata álma perspektívái szerint tagol tereket, angyalvilág.

Beckett Fekete Föld, Éj Királynője vonzó választásai, energikus elmém sötétje fekete lyuk fekete energiája, szerelmes magány, fekete anyag, intenzitás, lúd-, libabőrös Tejút, nem élhetek csecsszopók és tejjel teli emlékek nélkül, Atlasz átka elnyelnem galaxisok világait, Szent Istenélmény megdicsőült, diadalittas világait. Madonna videoklipjét látjuk, halljuk a fekete madaras, fekete nő tenger-ég kékjén, homokján.

Mozart Nem élhetek muzsikaszó nélkül, zene nélkül, mit érek én, semmit, az minden. Isten változó állandósága, dinamikus, örökmozgó Szent Létezés örködik világon a Rend gondviselése nagy erő, gyémánt, rendezett szerkezet keménység ereje, csonkolt fönixmadarak nagy, szent akarása.

Esterházy Nem mások ellenében, magamért határozom meg világaim világát, jogom van létezni, a legnagyobb magyar, átváltozó elsődleges szubsztanciák által, fényévek iramán egységesülő egységesülésünk, égi madár ágról ágra, égi madár szájról szájra, hétszoros, szárnyas, telivér éden, szent, isteni, szabad bérem hétpecsét, nyolc szerelmes Titkom, mi mozog a, mi mozog a zöld leveles bokorban a világ szíve -, Nagyboldogasszony szülő vagyok, Szent Lacika konyhájában sütök-főzök évezredek óta, tudja meg Föld és Ég királynő asszonya, Magyarok Nagyasszonya, Nagyboldogasszony.

Beckett Rólad meg nem feledkezhetik -

Esterházy Világunk hierarchiában tudatosuló szellemanyag, érme két fele, fej és írás egy egyesült egység, Krisztus király az átvivő anyag. Mindenség királynője palástja, szoknyája alatt beavatódunk a Lét rejtelseibe, zengő zengedezés, őrt állunk katonáink titkos titkaiban, mint mesékben a táltos, hegyen-völgyön, hegyláncok csúcsain a mágus, négyszögesített kerek erdő közepében hetedhét országra szóló lakodalmunk, hadiút égi mezőin felhők vándorlásunk tűzijátékok vonzása és választása sors-mágnesünk jövel, Csaba királyfi, bajban a székely, jelenő, látomásos jelenések vízióin.

Világgeniusz a szerelmem, feleségem almatorta.

Platón Isten, ha akarja, enyészetnek veti alá az örökkévalóságot is, örök visszatérése, lenyomatok éltető ébredésén örök álmon libben-lobban a Maja fátyla, ha úgy-ahogy, így tetszik, érdek nélkül tetszik, ahogy tetszik, szereti a kiválóságot, a tökéletesség nem kicsi, de kicsiségek teszik.

Mozart Elöregedett létünk frissülése spekuláció, fantázia, képzelet, akarat, álom, teremtés, alkotás. Miegymás. Zene.

Einstein Elektromágneses erők halmazi metszetei gumiszoba létünk őserő függése létezésen kapcsolati komplexitás, idegrendszerünk, neuronok kapcsolati hálója sűrűbb, mint a teremtett, csillagos ég, így igazán, lehetnénk is akár Isten képmására teremtve, határtalan számú kapcsolódása idegrendszer, Isten képmása lennék, azaz világán, világfán teremtődve az életfa. Bombaerő, bázis elme, szellemi energiánk keveredve függünk majmaink őserők kötelén kötéldegzet, hódító, kacér bomba-nő tálcán felkínálva szerelmes áldozat ruhatára bombaerő. Johann Strauss: Kék Duna keringő, Tavaszi hangok keringője, Gyors polka rövid mixére a nő korhű ruhában megtáncoltatja a szereplőket.

Beckett Kiismerhetetlen létgazdagság misztikus, mágikus, varázsos, varázslatos világfán logikai elkülönöződés agancsos ágain képek, képzetek, logika fás rendszerein halmazok igazsága részigazság, saját, sajátos törvényeken kifejlődik hatodik érzékünk varázsos, varázslatos bőrérzékelés szemei hallása.

Einstein Megteremttem terem téridő örökét, örök anyagom táguló lufi-világmindenség, elme-, szellemerő, nem szörny, öröklét szerelme, halálok halála nászain.

Beckett Retorikai elemek egymáshoz viszonyított, elmozduló jelentésadás gazdagsága létező ittlétem.

Heidegger Elme-ittlétünk horizont mágiája misztikus misztika, mítosz, ittlét-gazdagság sivatagos megtapasztalása.

Esterházy Függő, üres terek hiánya szül engem szerelmem hétszázados szülőnő éden.

Einstein Mikro-, makrokozmosz, a Rend örködik jó lelkeink felett, a káosz pedig az átkozott, elátkozott lelkeken. Fekete lyuk kivetülésünk, fekete energia összetart fekete anyagunk anyánk a szellem tereket teremt tömegelő fénysebességen. Galaktikus számítógépes modellezés közösségi játék. Akarsz játszótársam lenni, igaz-e. Szűk, színes, szivárványos, csillagpontos rendszer. Örökkévalóság tere és ideje megnyílik, feltárul előttünk. Féreglyukak érzékelése megcsalhat minket, hiszen érzékelésünk is relatív, mint minden más, az anyag és a világ, és mi magunk, a hangulati ember függ hormonrendszerén a nő menstruációs kurzus-körén változó állandóság. Téridő képzeink saját ritmikus ritmusán elménk kivetülése a magában való dologban, mérőműszerek szeme látásunk isteni, szerelmes nászunk tejfölös Tejút, szivacsos, idegpályás rácsok. Csodavilág, valaki játszik velünk, őrt áll az ősi őr, a megfejthetetlen Titok. Csupa csősz elnyomás, rendezetlen, kaotikus rend világ. Titkokat bogozván szánkban ritkán alszik meg a tej, anyánk szíve tejelés, galaktikus világunk tejföle. Fekete lyukakat beszél hasunkba bele. Spekulatív spekuláció, vadállati szelíd őz tíz billió fényéve álmában nem jelent meg az Isten, igen, az isteni szél. Fénykép régmúlt időkről, teleszkópban mikroszkópos világ. Süvöltő-süvítő szél fülem hallása bőrömlőn.

Beckett Hova keveredtem? Nem mindegy, ki hallgat, ki beszél, Einstein. Lélekbúvár. Elmeszakértő. Pszichológus, pszichiáter, történész, tudós, drámaíró, zeneszerző, festő, rendőr, börtönőr. Ember, mint fehér egér, patkány, kísérleti alany. Az ebéd megülte a gyomrom adalékanyag. Esterházy jön.

Esterházy Magyar Nemzetünk az a hely, amely ontja magából a tehetségeket, és a földi kiegyenlítődés végett, le vadászásukra, tönkretételükre, elszívó, elszippantásukra kiváló módszerek gyakorlati alkalmazása javasolt közérdek. Kinek?

Einstein Ugyan, ugyan Esterházy, a tehetség kikövezi saját útját a galaktikus csillag-adomány sötét óceánján energiáink.

Esterházy Őrizem a szemedet. Tudom. Hülyítő manipuláció, hasbeszélő, lyukat beszél hasunkba ő, a nő az igazság az egy nő leveti hátáról mérgező nyomaték nyom nyomvonala nyomását nehezekét, 3700 tonnás, kövekkel rakott hátizsákját egy nő piros szája tisztulás, leveti magáról egyesült egységében a világot, terhei úgyis övé. Mélybe döngölt döngölés magyar akarata, Adyé.

Mozart Szépség, jóság, tudás, feltámadás, hit, remény, szeretet, igazság, bölcsesség, béke, csönd, harmónia, nyugalom, fényesség izzik sötétjén, ez ám a hatalom, és hazatér, mert megteremti hazáját, hogy legyen neki -, a gyönyörűség természete-művészete az isteni, dicső diadal sokszor vet, sokat arat, sokat akar, és bírja a szarka farka nem szar, nem bomlik, nem háborgó, háborodott elme, csak józanul háborúzik, ha le akarják gyilkolni saját hazájában ne lehessen otthona, ha végleg nagyon muszáj Mars kalapját felteszi fejére, és a lét a tét, nem maradván más békés, határtalan határ, szerelmetes katonám, néha üt Isten ostora, ha elszabadult a fejetlen, kaotikus káosz-határ, a sátáni, ördögi nász, fejetlen határ, ilyenkor a haragos Isten odavág, odacsap, ütő-ütlegelés, de nem mérges, nem méreg, szerelmese szerelemből, nyolc, fordított nyolcas, határtalan határos határ. Csodazene.

Platón Vigyázó szemetek őrző, halhatatlan lelkeitekre vessétek, a halál túlélőire, az örök életre, halálos halál gonoszsága ellenében -

Esterházy A sátán minket megnyomorító, kihasználó, kizsigerelő, tömeggyilkos, sovinszta arcától ments meg Uram minket! Semmi sem születik, ha oda a szabadság, ha oda a szeretet, az éltető erő, ha Isten arca túlontúl homályos, vagy egyáltalán nem él mibennünk, csak a halál lesz otthonunk, csak az ámitás, virtuális, halálos manipuláció mentén a világégés. Miként eszi-rágja májam, velőm, neuronos, galaktikus csillagrendszer, maffia-befektetők, öreg hölgyek imperialista, hatalmi térnyerése. Virtuális képcsínáló, képvgadosók, véleményformáló megmondók árnyékában, csak nemzeteinknek van dugig tele hócipője világ-, áruhamisítók latyakjával, bűvös bűvölők vadásztársasága célpontjaként nem lelem kedvem gyilkos gyilkos gyilkolásban, trójai háború szépséges leányában. Az Iliász természetesen gyönyörű, a krónika, a létezés szövege. Virágszakajtó, virágszakító, részeges, etikátlan tömeggyilkosok jogot formálnak a világ vezetésére, élvonalban. Más okoz örömet nekem, más vidít fel engem, végső esetben sem az ölés, csak önvédelem. Jogom van létezni.

Beckett Virtuális taktika, stratégia, manipulatív elmeegygyszer, elmegyár -

Esterházy Szabadságom: szívem, lelkem, szellemem, bőröm hatodik érzéke őrző-védő a strázsán.

Heidegger Lét transzcendensében kotyog, kérdez visszacsavart elmém a világ és az én halmazai metszete. Hol szűnik meg az anyag, megszűnik-e egyáltalán, miben lakozik a szellem, Isten szellemanyaga mi? Lakozunk valahol, de nem tudjuk hol, rózsaszínű pizsamában.

Esterházy Szabadon értelmezek, interpretálok, de e szabadság nem helyettesíti szemem látó megértését. Dolgok metszetein közöttes üresség, lógnak, függnek egymás karjain elterülnek egymás ölében a magában nem lévő dolgok, hiszen odataszít a muszáj is.

Mozart Isten forráscsöppjei harmatos harmata harmatozása vagyok. A Lét forgó keringés bennem, érzékelem, de alapvető kérdéseimre máig nem tudom a választ. Nem igaz, hogy

a kérdésben benne rejlik a tudás, legfeljebb az a válasz, hogy végzetesen elzáródik a Lét, a halál és az élet végső titka, nyolcpecsétetes titkaik feltörhetetlen páncélszekrényben, mert nem vagyunk méltók, ártanánk magunknak, így is úgy is. Szellemtestem képzetek tárháza, képzeleti álmovilág, fantázia, gyöngyvér tünde lehelet varázsos, mágikus elmém, titokzatos szellemem maga az örökkévalóság.

Platón Halhatatlan lélekszellem. Isten él szívünkben. Ellenfeleim a szofisták. Az Államot éltetheti szent művészet, és rombolhatja, ami tudatosan félrevezet, megtéveszt, ami elrejtetik, Isten szemén világra jő. A művészet csábíthat szakadékos utakra, tüzes harcok kardcsörgetésén megelheted isteni lényed lényeged magja sátorát. Hiszek a gondviselés hatalmában. Pártos harcaikban helyük trónját féltők sorjában sorban bemutatkoztak, csak a felelős, szerető szolgálat látja kárát zajos csatazajuknak fejünk, kár-jaj, százszor, ezerszer elborítja szellemük ereje légi látomásaimon, bár lényem sosem a gyarmatosító, helytartó kitúrás, az a másé. Ismerős. Aljas mocsokság hálózati hierarchiában. Átkozott szar, szarevés. Tisztelet drága, jól ismert egynehány kivételnek. Gonoszság mértéke éppúgy hierarchikus, mint az Isten szépsége, jósága. Ez az Állam.

Mozart Természet árnyain, természet határain, természetén túl is, Isten szívében is tovább vágyakoztam rá. Mindenki azt kapja a Léttől, amit beléhelyez, amit keres, amerre fordítja tekintete energiáit. Szerelmem az Isten, bennem él, mindent odaadott nekem, csak élni kell tudnom vele. Mindenem odaadtam neki? Folyton-folyvást keresve, kutatva vágyakozom a végső fal, sorsom beteljesülésére. Testi halálom sem lesz az vajon? Bennem él, mindenét odaadta nekem, mégis kicsúszik, elillan, mint sikló a napsütött kövek között -

Einstein És kicsik vagyunk befogadására, csak annyit adhat magából, hogy idő előtt el ne pusztítson minket. Elektromos felhők vibrációja bőrömről téridőtől független létezés érzékelése törvényei rejtett, rejtőzködő ismeretlenek.

Heidegger Univerzum-modellezés folyik. Megépítjük Bábel-tornya kőjaink, közben elpusztítjuk életterünk, a Földet.

Mozart Szívünkben Isten tornyai.

Einstein Múlt és jövő földi tér belelóg a mába -

Heidegger Milyen a szél a Tejút és a Vega fénylyuk szívében?

Esterházy Hitem szalmaszál az űrben, kacsalábon forgó palota. Istenem erőm, békém, üdvözült igazulásom, önvédelmem nyilai, szívem szerelme a Másik. Szédeleg kótyagos minőség. Szerelmem: Árpád-ház, várva csörömpölök a magyar életért, tehát létezem, cölöpözöm egeim harmatozása vagyok. Atilla király ostora kíméletes, irgalmas harmat, selymes, simogató lágyaság, szálljon áldás harmata jó Atyánk fejére.

Heidegger Individuálisan általános beszédünk, egyéniség tartása, létező, személyes Istenem nem antropomorf, fényévekkel felülmúl engem, de olykor, időnként megszellőzteti agyamat.

Esterházy Függő függésem relatív viszonylagossága. Én vagyok a Másik. Én vagyok a Te. Szerelmem határtalan szerelem, ebben metszik egymást a halandók. Földi szarból, az földi trágyából kilóg fejünk és nyakas nyakunk, ez az ég definíciója.

Napfivér Hitünk: hegyeket mozgó látás, Föld látványa a szűk, keskeny úton pajzsunk Krisztus és a Nagyboldogasszony, a Nap.

Van Gogh Képzeteim képzelgése, fantasztikus fantáziám az Istené. Álommozgásom áramló áramlat ars poeticám: ars sacra alapítvány, nuda veritas. Szent művészet álmában tudó

hattyúdal, rózsaszín pizsamán karattyoló fekete varjak fejei között száll a bíbor hattyúdal, angyali piros nász tünderei. Tündérbogár. Álom, szent zsenialitás energiái akarata megmozgatja a létezést, tudatalattit, tudatfelettit, önmagunk világban levőség akarata hatalmas téridejét. Itt maradok hazám szent szívében elfoglalom Nektek a teret. Teremtven megteremtve jogunk van a létezéshez, nem mindegy, hogy milyen -

Esterházy   Ars poeticám: Európa, Örömóda, Léda, Gála, Dalai láma, gyakran a Pápa, Zeus és Zarathusztra, felvett, mennybe felvett Magyarok Nagyasszonya, Aditi, Isis, Inana, Anahyta, Árpád-házi Kinga, Turán, Angyalok királynője, világok világa, Nagyboldogasszony, segítsenek meg minket, árva, Magyar Nemzetünk ibolyaszín, kék szemét.

Mozart   Ez a rokon szellemvilág, ez a rokon ég. Fekete anyagom, fekete energiám, lyukaim energiamezőit magam kezelem, terelem az önuralom, Éj királynő -

Esterházy   Legyőztük ránk kilőtt gyilkos elemeket ez időkg, születtem, elvegyültem és kiváltam, választ, ki, mit kap, arra nézett.

Az Úr hangja   Van pénz, mely Istené, van, mely az ördögé, lehet választani. Óvatosan. Körültekintően.

Esterházy   Üzlet az üzlet. Minden az üzlet. Minden a pénz? Minden a pénzhatalom? Minden a pénz hatalma? Pénz a fő? Fő a fő, megfőzik? Fő a fő? Rászednek minket, nehezen bízhatok. Titkosszolgálati háttér-maffiák kiegyezése, tér felosztása, egyedül a mi kárunkra a befektetők zabagépe emberpépét kavargatja, törvényesség ritkán tartja kordában, igen nehezen irányítható világunk, kár, baj, fáj, veszett, vesztés köztársaság a közé-e, demokráciánk a nemzeteké, népeké, a miénk-e, a démoszé, félek régóta nem, csak lassan vettük észre, ha igen, igen karcsún, oszló-foszló foszladozón. Billen-lobban a világ.

Mozart   Billenő, lobbanó, tüzes-szeles, agresszív, arrogáns világ gyilkokban leli kedvét, kizsigerelő zabálásban, a nagy rész tömeges hasába a lyuk könnyen fér, miért legyünk tömeggyilkosok. Lyukat beszélnek hasunkba.

Esterházy   Halálos nyugalom ment meg műveim eszmeisége szellemköreit rejtőző, rejtőzködő gonosztól -

Mozart   Vég esetén mutatja ki igazán foga feketéjét.

Esterházy   Az örök nő örökkön való szerelme mozgat minden napot és minden csillagot. Pénzfolyó-áramlatok a Földet.

Van Gogh   Isten szeme gyógyít létezésem szerelmetes halálra. Fehér ló fia vagyok, nyolccsatakos éden.

Einstein   Spekulatív metafizika: az univerzum modellált, képi leképezése akár tíz billió fényévvel ezelőtti csillagdúlás képei alapján matematika törvényszerűségein gondolkodik.

Esterházy   Mágikus, misztikus spiritualitásom mondják, satu présében kóros képzetek téveszméi. Istenem megcsavar azért még egyszer-kétszer nekik, akiket szeretek. Fehér rácsos ablak idegrendszerem nincs egyedül a csillagos ég. Gondviselés ott működik, hol hisznek benne, és ráhagyatkozom rögös, szűk, telivér, gyöngyvér utamra. Csongor és Tünde. Tündérbogár. Fényességes Miklósom, Mikulás.

Heidegger   Mindent megszerez magának, amit igazán akar. Magam vagyok az ittlét közösségi érdeke.

Esterházy Magam vagyok piros betűs írás, sírás-rívás, piros betűs, kacagó jajongás a határtalan szerelem.

Beckett A Földön régóta nincs menedékünk, várakozás egein, óceánok mélyén, tűz körül talán magába zár, magába fogad a létezés szíve-lelke. Felköltözünk a csillagokba.

Esterházy Szerelmem szül teremtetem virágzó világait, világok világain megtermékenyülésem, milliárdnyi gyermekem fénymagok áramlása nemzetem szívében isteni Rend, szent létezés szívárgó betüremkedése, magyar nyelv harmatos megigazulása, szerelmes szívünk egységes egységesülésén teremtés szívárványa öröklét.

Beckett Alkoholal teljes nagyasszony almapuncs, almanektár, almanedű, almás éter, alma mater, almatorta, almás rétes, kábítószer.

Esterházy Szívárványos alma-ég, Mona Lisa mosolya, kergetőzünk friss habokon, tejfölös hajnalokon, ködlovagok, széllovagok, tejfehér füles-szemes-eszes, jókora tapsifüles, bugyborekölő, szívárványos habokon lépes méz, törökméz, édes a lét, a létezés szerelmem nagyseggű almatorta, zsibongó zsibongás, sistergő sás, zizegő nád, kanász, kalász, almanász, sistergő parázs, vibráló, izgő-mozgó szellemmozgás, tündéerkert, az ám, szerelmes hazám-babám, testi hájbáj, egekig lógó, függő hurkák, faszaink állnak, így vagyunk magyarok, égi kielégülések, nászaink kegyelem, spirituális fejlődés, agapé, és ne merjenek minket a megtermékenyítésben, Életünk szülésében, az Élet megszülésében, kihordásában megakadályozni, nosza hát Ádám és Éva babám-hazám, hájbáj Gálám, Shakespeare kiskapu ittlét beengedett, fehér, szárnyas lovam, arany idegrendszerem örök vágatása függő-lógó hurkák bálja bája, szerelem tündéerkertje, idegrendszerem.

Beckett Ott egye fene.

Mozart Kacagó megkönnyebbülés mázsás súlyok tonnás terheit lapátolja, hordja el rólam idegláz, világháború-iszony, megbékülést csatornáztam, vakító fény-tükrömben kiég szemük, ha akarom, megvakulásuk. Nem akarom. Csak, ha Oidipusz, csak, ha Odüsszeusz, Orpheus és Euridiké.

Az Úr hangja Megsemmisülések édes bennem, határtalan béke, határtalan nyugalom édessége, tejfehér köd.

Latinos diszkós ruhában a nő táncot kezdeményez a szereplőkkel, akik bevonják a közönséget is a latinos buliba. Chayanne: simplemente albumáról gyors, lendületes számok táncos mixe. Csípőrázó, testmozgató, fergeteges buli. (Színész csak nézővel táncolhat.) A kivetítőn a Csíksomlyói Madonna vigyázza álmaink, és óv minket, hogy tánc közben ki ne bicsakoljon bokánk.

Vége

Virágos Esthajnal

„szépen és csöndesen árvácska, viola,
rezeda és százszorszép”

Juhász Gyula

Szereplők:

Aditi	szerelem, harc, termékenység istennője
Angyalok kara:	Árvácska Dália Tátika
Bíborszép	húszas éveiben
Dulcinea	húsz és egynehány
Esthajnal	harmincas évei elején
Herceg	negyvenes évei elején

I. rész

Virágos zöld mező egy-két fával. Aditi angyalaival. Angyalok szárnyakkal, tiszta fehér, kék-fehér, stilizált öltözetben. Aditi fehérben-aranyban maga az uralom.

Aditi Csillagfájás fújom csillagaim kék lég egeim tükrén
fergeteges viharok óceáni gyászdalai,
koromfekete sirató ének légi nász szépségem.

Árvácska Vagyok a nem - lét várakozásán
felcsendül csilingelő létezésem
a sehol vibrálásán.

Dália Ernyedt szorongásom félénk fájdalma
szakadék peremén félős szemem szívéen
nyomasztó, mázsás kő nyomása.

Tátika Kellemetlen nyomaték árva létezés siralma
zsibongó jelenés, kietlen sivatag hangyákkal
fájdalmas félsz félelem ágyán.

Aditi Uralom-lovaim száguldanak a térben
repíthetek hét határon túlra, akit csak akarok.
Emésztésem rendezi a világ csillagkoszorúját.

Bíborszép bíbor ruhában, fehér kiegészítőkkal, Esthajnal parányi csillagokkal telis-teli sötétkék palástban, nem veszik észre az égi lakókat.

Bíborszép Tündököl halálod sokszorozódik a sötétben.
Éjszaka takarója borítja kiterített testem
fekete szobám áporodott melegágyán virágaim.

Esthajnal Tündöklő halálom fekete selyemtakaró. Üres
távolban kandikál a fényesség üdítő zokogása.
Csóvákban sietős útjaim elfolynak a csöndben.

Bíborszép Fekete szobám fájó szívájék sebeim
hegein virágos színjáték elemek viharán.
Elmosódtam, feloldódtam a fájdalom.

Esthajnal Kioltódtam, felvillanok, vonszolom magam
ismeretlen, előre megtervezett, megszerkesztett utamon.
Lélegzem, pulzálók üres tér nincstelenén a magány.

Bíborszép Álmaim: meditáló háló imáin a bensőségesség
dalol lelkeim, szellemeim nászán
csivitel csengő-bongó határ -

Esthajnal Csalogány, pacsirta, sárgarigó, feketerigó,
fülemüle nóta, fenség dalol elhagyott tájon.
Kolibri villámgyors szárnycsapásain nedűnektár.

Bíborszép Kolibri villámló szárnycsapásain nedűnektár
italom legyezője tereli szelek akaratos, erőszakos
terhelt-terhes álmait.

Esthajnal Szépséged varázslat szélcsöndes, szélmentes
övezet Semmi úrjén a tiszta forrás.
Lélegző présben sosem kívánatos, létező magad.

Bíborszép Kioltanám betűim kényszerét, a dalt,
színhangzó formák perspektivikus világait.
Elmerülök, feloldódok a soha semmiben.

Esthajnal Villámló kisüléseim pillanatfelvétele vagy.
Szentjánosbogarak forgat-pörget lidérces
alkonyi hajnalokon égő szívem parázsló hamu.

Bíborszép Égő szívem a Semmi félsz riadalma alkot
takarónk alatt taszít feléd nemző közép a muszáj
üregei kiviruló virágzásom.

Esthajnal Lidérceim sokan vannak, mint a kutyák úgy ugatnak.
Ugatnak a kutyák, és én vonzok karaván özön-utam
a sírig, síron túli megszerkesztett, ismeretlen világ felé.

Bíborszép Kihunyó szemünk fénytelen álmain a sötétség:
péhelykönnyű párnacsata szellők árnyán
lengedező lehelet szösz sötétben.

Esthajnal Fekete selyemtakarónk lihegő fodrán
buborékok bugyborékoló forrás légi-égi nászán
szívem rózsaszín habos csókjai tejszínhabos sütemény.

Csillagos ég a színházi tér, Esthajnal és Bíborszép erős megvilágításban. Volt egyszer egy Vadnyugat ismert zenei
betétje halkán szól.

Bíborszép Fájdalmam csápjai tapadókorongjai tapogatják szívem egeit.
Hullámozón hullatja feszültségem csillagait
harmatos hajnalok szoknyák árnya redőiben.

Esthajnal Legfényesebb csillagom ég hálózatos háló-rácsain
szenvtelen dalaim vibráló, rezgő csóvák árnyain
sugárkévek sugárnyalábjaiban szíveitekben.

Dulcinea rongyos, szakadozott, szürkésfekete, agyon foltozott öltözetben. Szép nő, de elhanyagolt. Nappal.

Dulcinea Megvetem ágyaik, beágyazom ágyásaik
virágzó bevetés izzadt lepedőik folytonos tekergő vetés,
elérhetetlen szépség rendezett káoszuk.

Esthajnal Redőzött arcod tekergő tekergés bolygó bolyongásod
évek alkony-tüzei elnyelik fényességem.
Világom hasztalan születik minden éjjel.

Dulcinea Elvetett magjaik kicsíráztatnak szívem tükrén
véres húscsomóm. Csak én fájok kíméletlenül.
Szavaik: felmosó-víz életem parkettás mennyezetén.

Esthajnal Mennyei kazetták áznak-fáznak, dideregvén
rád pisálnak hús nyugalom, béke erdein
ég harmóniai szelein átázol a dal.

Dulcinea	Rongyaimon, feketére sebesedett utamon libbenő-lebbenő jelenés tüzes látványom. Álmaim látomásos víziói falják testem bukdácsol.
Esthajnal	Utad tekergő, galaktikus nász-spirál burokban bukdácsol homokbuckák között szélviharban csatazaj, homokvihar szemeidben.
Dulcinea	Rongyosra szakadozott, kirojtosodott testem aranya didergő drágakő, gyémántmagok hullása kemény szelídség erőm, mosogatom szennyesük.
Esthajnal	Hangok, dallamok, színes formák összhangzata perspektivikus szerkesztett látvány mezőin gyémánthangzatok színei hullása magjaink.
Herceg jön hercegi díszben. Aditit nem veszi észre.	
Herceg	Hajnalok hajnalán csókokat loptam az Azúrral tó-partomon kis leánykákat hajbókolva hajkurászom, hancúroztam delelő ég alatt, sziporkázó napsütésben.
Aditi	Fene a jó dolgot!
Herceg	Gonddal épített házaimat sorra felégettem magam mögött hamuerdő tenyészetem, bosszú, gyilkok, méregkeverés. Felmenőim szellemeit hosszú harcaimon elhallgattattam.
Aditi	Nagy lehet a csönd!
Herceg	Delelő tüzek virágzásán szoknyák alatt kutakodtam, ellenfeleim térfelét megfúrtam, friss, üde levegő jó illata árasztotta el földjeimet.
Aditi	Jó magokat vetett -
Herceg	Hajnalpír szürkés-kék egeken eljátszódott velem sorsom felhő teste ködök áradó kegyelmén harmatozó igék holt testem ítéletein.
Aditi	Tarló fekete csonkjaivá égettem búzameződ, hogy rám találj -
Herceg	Felfaltak pártos harcaim vérrel borították a Földet eltáncoltam, kerékbe törtem magam, vízbe fojtottam enyéim sorsát nyársra húztam, akasztottam, szemük kinyomtam, kitéptem.
Aditi	Hiszed, téged szolgálnak, s így, éppen így vagy szabad.
Herceg	Nappalaim szívéen kis fekete muslincák, darazsak melegágyán otthonom csillagok, Hold nélküli éjjeleim éjszakája múlt idők reszkető, süvítő rémlátomása.
Aditi	Elgázol tested felhős ködében sorsod mindent és mindenkit, így öröllek liszt-péppé -
Herceg	Fehér hamupép szürke világom. Föld keringő forgását uralmam alá hajtottam e berozsdásodott bolygót, így találtam rá. Kitomboltam hetvenkedő, pezsgő gyűlöletem, keserű kétségbeesésem.
Aditi	Mások kínjai haláltusája láttán növelted, növesztetted rút borzalmat, a bajt.
Árvácska	Jó sok munkát adott nekem a hercegecske. Vigyázhattam, őrizhettem áldozatait.

Tátika	Verdeső szárnyaim légkavaró legyezőjén szép dalaim sugdosom füleikbe.
Dália	Erőm áramoltattam szép, jó, hű, igaz sejtjeik lelke hullámain.
Tátika	Tág elmém rejtett, koronás koszorúba felfűztem, megkötöztem őket.
Dália	Babérkoszorú levelein elfolyó vércseppjeik harmata.
Árvácska	Babérkoszorú levelein rongyosra szakadozott húsuk, bőrük titka.
Tátika	Kínzó-kínos mezőkön zokogó ordítás, nyál fröccsenése málnagyöngyök nyakláncom.
Árvácska	Csonkított törzsük rothadó végtagjait felkutattam.
Dália	Szirmaim sugarain életet leheltem, pusztuló, csökevényes maradékaikba.
Árvácska	Sugárfertőzött papok éhhalálra ítélvén, benzines injekcióval elaltatva -
Dália	Apácák teste gumibottal, égő cigarettacsikkal, rúgásokkal szétroncsolva.
Tátika	Folyóba lőtt cipőm megjártam elgázosított, erőltetett Gellért-hegyi menet Kálváriájuk.
Árvácska	Ezeregy-éjszaka világított sétáimon múzsák virágos kertjein...
Dália	...illatos szellőáramlat kócolta hajam áramos, habosra -
Tátika	Sör habja, felvert tojás fehérje-sárgája, csillagos ég süteményem...
Árvácska	...kávéház terasza delelő egén rózsaszín tejszínhab-felhők ...
Dália	... nyugágyunk fürdőszobája.
Tátika	Kiterítve nyújtózkodunk, pezsgőfürdő a létezés.
Zene: Levantis. The best ever collection: Kama Sutra: Love me, want me 1, 7, 11 tetszőlegesen keverve.	
Herceg	Beleszartam búzóm ételem italába, ostoroztam az ártatlanokat. Döngölve döngöltem föld alá a másik mást, így lehettem elnyomás, áramló árulás, csörgő rablanc, megosztás. Osztottam, szoroztam, mindent bezsebeltem. Követtem természetem.
Aditi	Ocsmány okádék, világ patkánya, világháborúk mérges, mérgezett, meg nem emésztett, tejfölös fertő föle.
Dália	Makulátlan szeplőtlenné, tejszínhabos fehérre felveri magát az álarcos álca.
Árvácska	Benső bűzlő szoba árulások fűzfavesszein leprás, rothad, holt-halott tenger.
Tátika	Fertőzött teste mérgezett pokol, kolera -, himlőjárvány, pusztulást lehel.
Dália	Bűzlő benső bensőség bensőségesen kileheli dühöngő, hatalom-ittas lelkét.
Herceg	Dőzsöltem, bezsebeltem, ostoroztam poklaim poklát. Éber, panaszos gyűlöletem csápjai vibráló műszerein lehettem magam a Sátán, ördögök ördöge, pazar, abszolút eszköz.
Aditi	Megérkezteél. Nemző közép tündöklő magad a pokol mélye mérges-mélységes fenekén kevergeted az örök bajt.
Dália	Jól érzi ott kiváló munkás magát fergeteges társaságban.
Herceg	Júdáspénzen vásároltam seggnyaló udvarom fogaskerék udvaroncait így hajtottam lovaím húzták a világ szekerét. Elmozduló fogaskerék-illeszkedés puhatestű simulékonyság elméletem eszmélete.
Aditi	Elárulta még azt is, aki bízott benne.

Tátika Elárulta még inkább azt, aki nem bízott benne.

Árvácska Árulók árulói baráti társasága, gerinctelen patkányférges udvara.

Tátika Sátáni szerelem: világuralom, Isten szerelmén jobb lesz a világ.

Dália Pokla mélyére, ördögök láncos közelébe vonzana mindenkit, ha mi nem lennénk.

Árvácska Aditi-ostorunk ostora szétválasztja ocsút a szép búzától, halált az élettől.

Tátika Irgalmas, kegyelmes, jóságos szépség uralma ő, a nő.

Aditi Udvarok jól fizetett udvaroncai körében ritkán találtam gerincet, gerincvelőt.

Árvácska Legyek, darazsak dongják körül a Földet, kígyózik a kígyó, dong a dongó.

Tátika Tekergő testük mérges pofája halálra marja, csípi, agyonszúrja az embert.

Aditi Ocsmány keserűség, le okádék-dögbűz fejjel! Kis piszkos, moszatos maszat.

Árvácska Parányi, parányi marad, nem hajnali erdő harmatos násza.

Dália Huncut, csínytevő csirkefogók, gyöngypatakos, gyöngyvirágos telivérek tréfálkozunk.

Tátika Az árulástól, az Ember és nemzetei elárulásától visket az én bőröm.

Aditi Istennő koronám kereszt faszilánkja fészekalja kivirul babérkoszorú fejem.

Dália Tünde lelkeik kacagó szépség virágzása tisztaság üveglap tükrén.

Árvácska Tündérrálynőnk kagyló igazgyöngyéből Égei-tenger habjain isteni szél -

Tátika Illatos szellő lengedez álmaimon évszakok tündöklése a varázslat -

Zene: Vangelis. The City 7. Red Lights, 8. Procession vezérdallamok keverve.

Dulcinea Minden cipőm elvesztettem, szemüvegem sorra lecseréltem, kígyó bőreim levedlettem, ruháim levettem szögre akasztottam sorsom, így léptem át árnyékomat.

Esthajnal Akasztott testem hálós hálózatok tengerén függött, homokvihar tömítette pórusaim, sivatagos bőröm kicserződött forró, égető napon szeles szám, szemem.

Herceg Mérgem fecskendeztem rothadó lelkem rohadásos bűzét. Idegborzoló, kelletlen lidérceim kirakatban feldíszítettem, emberek nyakába akasztott kötelem.

Bíborszép Látom kincseid kincses fegyvertárát erdeid rejtőzködő rejtekén tavaid véres vizén körülkerített hegyláncaidon levitézlett hadsereged hangyavezéreit. Egér eszik. Látványod nem rémiszt immár, szavaid éles üzeneteit kirekeszti agyam.

Esthajnal Hömpölygő áradat virágos magjaim szerkesztem világaim bugyborékoló, pezsgő-habos szerkezetét. Dolgok lelke ritkán láttatja magát áldásom.

Bíborszép Végigtáncoltam teliholdas éjszakáimat fergeteges csaták zajában. Mérges banyák, gonosz mostohák, gonosz boszorkák, áruló papok felosztott terei parkettáján keringöztem elfertőződő terek elsötétülésén gyűlölet tudatos szítását figyeltem.

Dulcinea Ravasz szemem torzított tükrükben ostoba vagyok ferde szemükben torz torzó. Filléres vacsorám levegővétele több fogásos lakomává rágalmazza Beatricét ütök-verik, fülébe sugdossák rossz, gonosz, hanyag, lusta, gyűlölködő, szemét dög.

Bíborszép	Felelős kiállításom megkínzott, elnyomott nyomorultakért, hallgató bárányokért. Eredeti édenre varázsolom véres sikátor-testem agyon-, halálra kínzott hazáját, háza-táját szerelmem védelmezi kincseim sivatagos pusztá-szeme a bárányokért.
Dulcinea	Jégvirágos otthonom, izzadt keserűségük vérpatakok csörgedező mosolygása. Átlátok a szitán., búza, rozs, árpamag lisztjéből megsütöm kenyerem, így mulatok vörös borom felszolgálják angyalok, szentek, szent művészek pezsdítik vérem.
Esthajnal	Kozmikus háttérsugárzás gyilkos szelein megmosom arcom üde áramlatát, lerakódott, mérgező zacc, salakanyag kitisztult sejtjeimből a halál újra éled. Tükrömben csillagnárcisz, a magvető hullajtja magjait, kivirul, kihajt tavaszom.
Bíborszép	Bensőséges imák testem magjain tavaszom kihajt, kikelet pirul, alkony szégyenül. Rúgkapáló ellenállás lezárja bilincsem, engem erősít semmim didergő rettenete, vélekedő mindenség véleménye, leleményes, ravasz, szelíd, feltaláló tisztaságom.
Dália	Sötétben minden macska fekete talpára esik.
Dulcinea	Fúró-faragó gépeken rogyadoztam, alattomos árulások nyomán hazám otthonából túrnának ki imám-hazám felmosó-víz hajam tekeredik mossza égi férj, apostolkirály. Tükör nélkül látom létezésem rácsos börtönét, elágazó, csonkított szarvasagancs.
Tátika	Fehér, jeges-havas tájon, véres, lüktető szarvasagancs lélegzik születése halál halála.
Esthajnal	Szerelmem nem alkuszik, folyton-folyvást alkudozik éber szemem látomása nem ereszt álmom, semmi mindenem didergő alkonya, hajnali csivitelés virágzása, hangzatos harmóniák angyali bűgőcsigái, tündérszemem ég rózsaszín csíkjain.
Bíborszép	Hajnalszem, jégkásás halálnász, halálra táncoltatta tömjénes pokol jeges bugyrait megfesti lézeres röntgenszeme fényképez, kifacsar-kicsavar, míg tartja hátam ostromló-védekező hadsereg életem ruhái betűi rózsaszínét pokoli hóviharban.
Árvácska	Pokoli, fekete hóviharban lángtenger tűzőzőne jeges tájon, szívájékon, száj füstje.
Dália	Szájban cigaretta, füstölő farakás üstjén trombitáló forró víz üde élete -
Dulcinea	Kikopott ruhám rongyos, rojtos, foszló-oszladozó létezésem fekete varjak eszik tündérbogár szerelem-szemem ujjpercein egybetartja Tejút fekete magja lekaszáll üdítő-tejelő szemem, szent tehenem tögyét áramos, rejtőzködő létezés.
Aditi	Etet a létezés, szerető jelenlét pirosán vad szamarak tapodnak, felhizlalt disznók között szegények híg levesében nyomorúság nyomora a köpet követel a nagykövet -
Tátika	Szemünk-szánk, fülünk telis-tele, alig fér bíboros bíbor, barackmag, búzaszem ...
Árvácska	... feltört, összetört, elpusztíthatatlan tojások erdején daloló, csivitelő létezés.
Dália	Ki angyali egységünk megérti és megéli, lakozik legfelső egek felhői ködében.
Tátika	Beteljesítő, éltető befogadás beteljesülése semmi árkein árnyékvilág zajló támadása.
Bíborszép	Semmivel határos, érző, érzéketlen csápjaim megkérgesedett, elszenesedett bőrén receptorain daloló Semmi sivataga mondatja: megfoghatatlan, parázsló hamuerdő, megragadhatatlan, absztrakt szépség homokja, emésztődő, villámló kisülés a lét.

II. rész

Szép, virágos kert gyümölcs- és fenyőfákkal, diófa mellett hinta.

Árvácska, Dália, Tátika, a három angyal a színpad közepe táján, míg Bíforszép, Dulcinea, Esthajnal és a Herceg merengő búskomoron, gondolataikba elmerülvén támasztják fejük. Bíforszép kék-fehérben, Dulcinea szegényes, tépett, a Herceg hercegi, Esthajnal csillagos ruhában. Zene a szöveg kezdetéig: Nezaket Teymurova: unuda bilmiram...2. CD 4. 5. 6. 7. részletek mintha Bartók., 2005 Azerbajdzsán

Tátika	Minket Úrnőnk megátkozott, mikor e világba küldött.
Dália	Azt az átkot szórta reánk: ország-világ legyen hazánk.
Árvácska	Csipkebokor, galagonya, árapály, árhullám, földindulás...
Dália	sivatagi nász, száraz kóró, jégvirágos tűz, faló...
Tátika	vízözön, erdőtűz, háremek elföldelt leplei fátyola.
Árvácska	Tűzvihar, jégkásás, sivatagi pusztaság csataló-só, epe...
Dália	fülünk, orrunk, szemünk, szánk tele vele.
Tátika	Jegenyék vacogó siralma, kaszás-kapások sírhantja.
Árvácska	Gerlicék turbékoló mosolygása természet didergő ölén.
Tátika	Mi a fene, hétkarika rossebének küldött Úrnőnk ezen megátkozott világra?
Dália	Nézik hidat építeni, gyöngyökön járhasanak által.
Árvácska	Bürokből, bodzából, rózsabokrétából.
Tátika	Rózsavízbe áztatott, fürösztött testünk hajából.
Dália	Kerek egy ég alatt kerek az istennő gömb-szája...
Árvácska	csatakos, viharzó ágain töviskoronája...
Tátika	kivirul, kivirágzik örök tavasz hajnala...
Dália	örök nyara három aranyalmafa -
Árvácska	Sós ízű jó jutalma, hó hidege, vulkán tüze...
Tátika	telivér forróság szó-tó feneke, értelem hidege.
Dália	Mindeneket táplál, terem, megszülni és elszéled.
Árvácska	Bőrünk pórusain kacagó, daloló jelenlét szele.
Dália	Átbújik rozsdás tű fokán, haragja a tengert megszasztja, ...
Tátika	fákat csavar ki tövestül, hegyeket mozgatja.
Dália	Vizeinken locsog, nádasban a sással suhog, huhogó árnyék.
Árvácska	Szárnyas angyalai méretes lábakkal gyüvünk napkeletről, gyüvünk napnyugatról.
Tátika	Ágadzik-bogadzik szívünk, fejünk, testünk kihajt, leveledzik.
Dália	Úrnőnk az istennő veszekedik, uralkodik, mindeneket megad nekünk, torzsalkodik...
Árvácska	vacsorát oszt, rózsaujjú hajnalokon kukorékol mintha kakas liliomszóra virradóra...
Tátika	aratóra kebelünk almáit ellátja pépes bajunk minden széppel, jóval, muzsikaszóval...
Dália	piros rózsza, almás éter, alma mater csókolózunk friss habokon, üdítő hajnalokon...

Tátika ... egymás karjain, ölében pihegünk, pihenünk, és...

Árvácska ... édesen megréfal minket sok húha életelvével, keserűséggel...

Tátika ...keserűső, szűrő tövis, hajnal-piros viráglevél...

Dália ...anyatej, anyai emlő alma dudái, orgonák légi csókjai sípjain fúvom furulyám...

Árvácska ..eszeveszett sípocskám, aranyos babám lantom pengetem, lengeti dudáit...

Tátika Istennőnk szája nagyobbnak látszik maga magánál!

Dália Reszelős torka pórázon tart, sivalkodik, és mégis nincs nála jobb falás, ámitás ...

Árvácska Nincsen rózsza tövis nélkül.

Dália Érc-torok, teli tüdő sípoló zaja holtakat, élőket hívogat, elküld mindeneket a picsába.

Tátika Drága, szép istennő az úrnő csillagos ég-horizont fején a süveg fényes, díszes...

Dália ... öltözéke szent tehenei között otthona csurog vére ereszünkön.

Árvácska Édes álma varázslatos ígézetében künn es áll, benn es áll ...

Tátika ... s mégis csak egy helyben áll.

Dália Ajtó.

Árvácska Erős erők árnyéka ...

Tátika Erőit kibocsátja -

Dália Hegyen-völgyön táncot jár isteni szerelem napsugára csókokat küld és oszt.

Árvácska Nap édes szülője, Hold édes nővére.

Aditi pillanatra előbújik a színpalak, azaz a kulisszák mögül, majd megint rejtőzködik.

Aditi Eléééég a locsogásból. Párosítani küldtelek benneteket.

Tátika Ajaj, nagy a baj, mérges, dühös akarat, viharos egek zsákja istennőnk forró szája.

Dália Birzes-borzas örökzöld fény-idegei szétzilálva ...

Árvácska Kapaszkodjunk beléje -

Dália Párosítunk. Szalmakazal idegzete szétzilálva kiegyengetjük, feldíszítjük.

Angyalok kara Párosítunk. Bugyuta, búsuló-busongó, búskomor párokat összehorontjuk.
Savanyított besavanyodottak, keserű megkeseredettek, záptojás bűzük.
Szerelmet lehelünk, szerelmes leheletünk szivárvány tó tükre.
Érik a meggyfa nagy árnyékában érik a ropogós cseresznye -

Tátika Szomorúan bóbiskol a Herceg, szeresse örökkön-örökké Dulcineát!

Dália Forró Napot Esthajnal még sosem látott. Szeresse Biborszépet, lobbanjon lángra szíve!

Angyalok kara Majoránna, szurokfű, keserűdes ezerjófű, menta, zsálya, hárs, borsmenta,
kőkörcsin, kígyófarok, diógerezd, cickafark, sárkány-tarék, szegfűszeg-álom,
fahéj, narancshéj, napszelet, almanedű-nektár, szállj álombogár szemükre.
Édes álom hulljon dióhéj-szerelmük titka tüzes pergő tánc, víg móka,
mulatozás, vigalom, víg lakodalmas, csonthéjas gyümölcs, édes, daloló lét.

Tátika Aditi oszlasson el, oldjon vizes borában fel, oltson ki, környékezzen meg határtalan
nyugalma üdvös béke, szerelem nyolcvannyolc ága ringasson el úrnőnk virágos
karjain mindörökre burkoljon be az ég selymes lepedőjébe a szépség.

Dália Szeresd, Herceg, Dulcineát!

Angyalok kara Auránk, szféránk égi zenéje elbűvöl Herceg varázslatunk, szeress!
Szeretnénk földed felszántani, szerelem-magokkal bevetni, elboronálni,
leatni, szeretvén szeretni, szeress, isteni szeretet-összhang!

Tátika Bíborszép, Te pedig szeresd Esthajnalt, angyalok öröme legyen szép, isteni nászod
szférák zenéje, ég harmóniáin áldott dallamok virágzása!

Angyalok kara Nyilallás, nyilallás, gyilkos, mérges, hóhér nyilallás, szálkás élet,
álnok, gyarló lélek, szerelem, sanyargasd testük húsát, légy szívük kínja!
Bazsarózsa, almafa, pünkösdi telihold álma, pünkösdi barackfa, nádírigó,
sárgarigó, fűzfavessző, feketerigó, kecske kemény farka rezedával van
kirakva, és az aranyos szarka arany karikagyűrűiket hozza vissza!

Árvácska Ablakomba, ablakomba besütött Esthajnal szerelem-csillaga -

Dália Égbe gyökerezzen, gyökeret eresszen szerelmetek sápadt tengere ég kékjén szülje meg
virágzó élet almáit. Arany almáit. Tenger mélyén, zöld fa-erdők ágain levelek virágzó
gyöngyharmatát. Szerelem mámora, szerelem tavasza illatozik örök éjjeleken az örök nyár
dülöngélő, ittas, nemző szerelem az egység sátorában.

Tátika Fehér pelikánok gyönggyel harmatozása, Árvácska, Dália, Tátika, nemzés a szerelem-

Angyalok kara Nem adjuk mi más egyébként Dulcineát a Hercegnek, Bíborszépet
Esthajnalnak. Esteledik. Este lévén csillagos az éjféli, tejfölsz a Hold szája ...
Este lévén nincsen késő, aranyidő melege forgatja szerelem-kerek száját.
Forog forgó szerelem-kerekünk a sors gyermeke.
Majoránna, iszalag, cickafark, rezedák, be ne tedd a lábad oda. Tűzben égssz el.

Árvácska Sárga csikónkon tartunk valamire, ki tudja merre hallik a csengő
sárga lovainkon csillagos, csilingelő vágán Göncöl szekeren test-szféránkban,
szívünk lán, ágyékunkban választunk magunknak, babánkban csillagot.

Angyalok kara Szántottunk gyöpot, vetettünk gyöngyöt, hajtottuk ágát,
szedtük ágyékok, ágyások, ágyak virágát, összeterejük az árvákat.
Szerelemkerekünkben ki-ki párját keresi-kutatja, megáldja, megtalálja.

Dália Mert kinek nincs párja, keressen magának, addig lógassa szép lábát az égig érjen.

Herceg feláll, megrázza magát, nyugtalanul körbenéz, mintha keresne valakit, láthatóan furcsán érzi magát bőrén.

Herceg Szerelem, szerelem, átkozott, gyötrelmes életem, fa tetejéről szerelmes álom, mint
falevél hullott le szememre a hajnal vesse ki sárga küllő-küllőit belőle a hajnal
ki nem veti, míg szerelmesem más ölelgeti.

Dulcinea nyújtózkodik, ráncba szedi rongyos ruháit, végignézi a közönséget.

Dulcinea Szentlászlói lányok mind napszámba járnak.
Szentlászlói lányok mind napszámba járnak.

Nagy csönd lesz, a Herceg észreveszi Dulcineát, a szereplők ez idáig nem vettek tudomást egymásról.

Dulcinea Kiskoromban árvaságra jutottam, nagykoromban szolgálatba állottam.
Megtanultam, hogy kell túrni, szenvedni: e világon búval, bajjal megélni.

Herceg közeledik felé, de Dulcinea nem veszi észre a Herceget.

Dulcinea Kék virágos az én kötőm, üres, élő házamban milliárdnyi szeretőm.
Lidércek vámpíros bálja Napom örömeiben táncot lejt.

Kék virágos, rakott szoknyámon az ég alja tapos, rúg egyet, elalél.
Kék virágos, csillagos egeken forog-kering a Föld ágyéka.

Herceg nagy szemeket mereszt, csodálkozván nézi e furcsa szerzetet.

Dulcinea Felszántottam a császár udvarát, belévetettem hazám búbaját.
Hadd tudja meg császár fölsége, ne sanyargassa többé szent magyar szívemet.

Herceg meglepődik, szívéhez kap, összerogy. Ki ez? Fejét kezébe hajtja.

Dulcinea A császár bálozik, fél világgal nem, az egésszel még úgyse törődik.
Más hónapjáról ugyan nem gondókozik. Marha, jószág, szerelmem veszendőbe,
mikor menénk végre keresztelőre, eső esik, fúj a szél, csorog a csap, éget a Nap,
zörög a haraszt, kuncogó csillagok ragyognak. Ne tom, hogy lösz jövődőbe.

Herceg Dulcinea elé ugrik, a lány megijed, körülnéz, nem érti, honnan pottyant ide e hercegi sarj. Szemét lesüti,
rongyos ruháját idegesen tépkedi, haját igazítja.

Herceg Katona vagyok én, ország őrizője, vénséges édesanyám tart ki és meg engem.
Adjon Isten szerencsét, nyolc markomba, lúdtalpam alá Tégedet.

Dulcinea nem szól, ijedtében hátat fordít a Hercegnek.

Dulcinea Poros a Nap kalapja, hímporos szívem tájéka, vörös az ég alja,
aligha szél nem lesz az ég kajla karimáján csupa-csoda boldogság,
szívárványos életem bolondság, bolondulás.

Herceg A csendes boldogság, a nagy gazdagság, jaj, de haljon meg a világ,
csak Téged átölelhetnék. Felszántani, bemagozni, maggal teleszórni.

Dulcinea Inkább essem én habzó árhullám, mocskos, örvénylő, zajló, zajos Duna vizébe,
mint Tevéled szerelembe. Inkább korcsolyázom éjt s naphosszat Balaton jegén.

Herceg Szánt az ökör, felöklel fekete bika szarva, te kurta, kurva kocsma kis falujában
csörgő-csörgő járom a párom, de szeretnék gazdag lenni -

Dulcinea Aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni, égben szállást találni és aratni.
Aki a babáját igazán szereti, nincsen olyan sáros üdő, hogy föl nem keresi.

Herceg Szerelem, szerelem, elittam az árát ...
Ez a leány sárgadinnye, görögdinnye indástú, és kerek káposzta -

Énekel. Kerek ez a zsemle...

Dulcinea Nincs egyebem egy rózsaszálnál, az is zálogba van másnál... Friss illatú rózsaeág.
Megtudni: sok türelem., Meghalni: szép szerelem. Nem tud, aki nem akar.

Herceg Fekete-szárnyú cseresznye, rabod vagyok Te leány örökre, árvacsalán, szelindek,
futó muskátli, rezeda. Ölelj babám, ha szeretsz, sose halunk meg, ne vess meg!
Bíbor virágos, sárga zongorámon elfutok nyoszolyádig, el ne kergess!

Dulcinea Ne fütyöréssz, édesem, kertem ketrecén rothadó tulipánok falják sárkányok fejét.
Szegény leány vagyok én, hozzád illő leszek én. Rozsdás vasam kalapáld-ütlegeled.

Herceg Ha akarod, hogyha nem, mindig itt leszel énvelem, ha láthatlak, beszélek, mindig...

Dulcinea Imhol kerekedik egy fekete, ereszkedő felhő, szerelem viharos zápora.

Herceg Édesem, csak lélegezz, ez a túlvilág, legyen magad, folyton változó
szélirány, a sárga, keskeny út ritmusa az egyedüli, mely nem vezet pokolra.
Ring halkán ritmusa kibomló hajzuhatagodban.

Dulcinea Pirkadat felhőt varrogat, páromat férceli pirkadó hajnal, kikelet hava szava rostja.

Herceg   Őslogikád táncol nedves erődön a hajnal, pillaszemed vámtallérja férfivelőt borzol
csontszínű lilium leomló hajadon óceáni egek tombolása a világ halála.
Kiabálj, ha húsba vág forróságom, jer velem, szerelem-sót kóstolgatni.

Dulcinea   Üvöltöttem, mégsem tudtam elmenni, fél bőröndöm itt, ide szerelmes visszatérés.

Herceg   Zöld kökény megéri feketére, kiváltom rózsád, örök bőröndöd, mire a kökénybokor
pirosra érik. Kökény, cseresznye megéri recece, ég karimáján, dinnyehéj köröndjén
rózsaszínű babám titokzatos, rejtőzködő csókjai rózsahalmokon zsebembe rejtem.

Dulcinea   Telis-tele kalapom üreges ürege sírom koporsója telis-tele könnyes csókjaival.

Herceg   Ravasz-ügyes horgászbotom jó fogása, jó kapása, halászhálóm bő áldása,
halászhajóm bölcs csendes-nyugodt vizeinken, zsebem babám csókjaival lesz tele.

Dulcinea   Kék a kökény recece. Két út van, és én mindig a szerelmet választom, ha megéri.

Herceg   Elindultam szerelem útján megtréfált csillagos babám ázik-fázik, hadd melegítem
virágos kertjének koronás koszorúit. Kezében jogar, teste aranyalma.

Dulcinea   Vágyik szíve kincskereső bányászleányom után. Hófehérke-aknám ajtaján zörget,
engedjem be, mert kint túl betyáros, jeges-havas szélvihar az élet. Alszom. Csipkerózska.

Herceg   Ez az erdő kerek-erdő, de szép erdő tavasszal!
Dobog szívem, nem bírok én magammal.
Vágyik szívem csillagos koronás-glóriás tündérbogaram után, mielőtt leszáll az éj.

Dulcinea   Farkas-falka, ha környékez halál óráján nézz magadba, ott lakik az élő Isten.

Herceg   Nincs boldogtalanabb a szegény embernél, mert nyomorúsága nagyobb a tengernél.

Dulcinea   Soha nyugta nincs fénymag szívében éjjel-nappal megáll a lábán, koldulhat kedvére.

Herceg   Út szélén körtefám áldás, búval rakott a szekér. Szeress engem, ha rút vagyok is
megtart áldásom, eltemet, elás ördögi átok. Egymás árva árnyékában bújócskázunk.

Dulcinea   Fújó, fújdogáló fellegek taszigálnak engemet, gyöngö magam sátorát.

Herceg   Kilenc váram nyitva-tárva, tizedikbe csak téged zárlak kulcsra.
Gyere utánam, babám, tündöklő, drága, ragyogó jó boszorkám.

Dulcinea   Mind csak szántunk, mind csak vetünk, még sincs megevő kenyérünk!
Födünk tiszta búza helyett, minden üdön konkolyt termett.
Tavaszt es héába várunk, a tavaszba sincs áldásunk.,
Nyugoti meg keleti szél leforrázza, ami kikél.

Herceg   Akadj horogra, és én beemellek rózsás kalapomba, ott háljuk el az éjfelet.

Dulcinea   Ázsiai telivér kanca követi telivér csődörét. Fátyolos leplein lázas didergés.

Herceg   Ha láthatlak ragyogok, mint a fekete szurok.

Dulcinea   Létezésem tűztánc egek tündöklésén, csillagok fényességén. Tánc a ködben,
tánc a jégen, tánc a hóban, tánc a fagyban, tánc fényességben, tánc velem.

Herceg   Tánc egyedül velem a földi körtánc nyakláncá közepén üres űrben egek körtánca.
Horogra akadtál, babám, beemellek rózsás kalapom árnyas erdeje virágzó ruhatár-nász.

Dulcinea   Friss patak forrásvizén megfürödtem szélvirágos szellemjárás hazánk a franciaágy.

Herceg   Menyasszony-vetkőztetés, párnacsata, biz isten, kicsomagollak.

Dulcinea   Vékony cernám, kemény mag vagyok, te legény, fűnek-fának adósa pediglen Te.

Herceg	Nem vagyok én senkinek sem adósa., apám, anyám, udvarom hazája vígan él, henyél, heverész, fél világgal nem cserél, csak henyél, csak mosolyog.
Dulcinea	Szép vagyok én, csak a szemem fekete, szobám remetéje függő, fekete cseresznye.
Herceg	Anyám átka hét világon, Te vagy párom túlvilágon és az innensőn. Áldott-áldó csókod sírig-síró temetőm, kacagó halál szerelmesei.
Dulcinea	Batyut kötöttem hátamra, úgy léptem sáros földem hajlékába, sáros lett alsószoknyám szegélyén a hullafolt, enyészet rothadó bűze így szállt világra.
Herceg	Édes, kicsi galambom, együtt hálunk éjjelente. Szívem-elmém tárva, csókod tizedik váramban kulcsra zárva, vissza nem adom. Fergeteges táncot ropok. Minden pénzem elmulatom. Húzd rá, cigány, táncos kedvem, eltáncolom a lelkem.
Dulcineának	Kocsmárosném, ide a jobbik borát, tüzes legyen, mint fűtött cserépkályhán nagykabátom szeles fingok erdeje.

Tánc. Mulatás. Ferenczi György és Rackajam Lidi nénije és sáros, fehér alsószoknyája, valamint Szalóki Ági Édes kicsi galambom ketten hálása. Tánc után Herceg Dulcineát átölelve színpad mélye felé távolodik, kivetítők Szinyei-Merse Pál: Majálisa, a szereplők hasonló pózban heverésznek. Lila ruhás nő képét is látjuk, miközben Árvácska lila leplet borít Dulcineára, aki ezt összehajtogatja, és átadja Hercegének. Mulatás utáni zene az azt követő történetek alatt Palya Beáta: Hold (2008)

Bíborszép és Esthajnal egymástól távolabb a színpadon, lassan közelednek egymáshoz szívben és térben.

Bíborszép	Kövecses út szélén páratlan gerlice, kinek nem volt párja ebbe az életbe.
Esthajnal	Ennek a kislánynak gyöngy a bokrétája, de nehéz szép szívét szerelemre kicsalni. Rejtve szerelme, mint erdő virága, kisfiúk, kisleányok álmélkodnak rajta.
Bíborszép	Addig megyek, addig járok, míg babámra nem találok. Megcsókolom a világot.
Esthajnal	Babám, violám, szent tüzem virága, csak titokban akarlak vágyni, szeretni, de ki kellett annak világosodni. Telis-tele utam illatos virágcsokorral, fegyvertáram kilövésre vágyakozó életnedv várakozó muníciójával.
Bíborszép	Virág világa, világ virága, virágok közt virág, szerelmes világ.
Esthajnal	Kertész leszek. Jó kertészként felnevellek szép halálra.
Bíborszép	Rossz kertészek udvarában hervadoztam. Vénséges vénségre vénültem. Elhervadtam egészen. Szerelem nem terem minden fa tetején, dió gerezdjén.
Esthajnal	Diófa levelén. Amerre én járok-kelek elhullnak a falevelek viharos jelenésen.
Bíborszép	Síró fák szivárvány havasán áfonyabokor didereg felnőtt rozmaringszál...
Esthajnal	megszereti helyét, nincs tovább hová bujdosni, csak szívem öle szirmain ...
Bíborszép	... égen terem csak babér. Csillagok szavára, ördögök sátáni kacajára füleltem én.
Esthajnal	Tőlem minden jók elmúlnak. Tőlem minden jók elmennek. Szeles köpönyegem. Rakjál tüzet, rózsám, hadd melegedjem meg, gyöngy ágyékomon kivirágzol.
Bíborszép	Gyöngy testem fázik, köpönyegem ázik. Elhervad a virág, akit nem locsolnak.
Esthajnal	Hervad az a rózsa, kinek töve nincsen. Elhervad az a leány, akit nem csókolnak.
Bíborszép	Levelek, levelek, rejtsetek el engem... -

Három angyal a színpadon szárnyal, mereven a közönségre néz. Bíborszép és Esthajnal nem észleli őket.

Tátika	Esthajnali csillag ragyog. Gagyog-ragyog szeretőm ravatalon színész oltalom dadog.
Dália	Ez a kislány tejfölét mind ellotyogtatta, utána megy a rendező, mind fölnyalogatja.

Árvácska Cifra palota zöld ablakán ki-be jár tubarózsám karikás, düledt szeme csodabogár.

Tátika Láz a háza. Jeges-tenger. Egy-egy ördög minden férfi-ember. Úgyis elvisz, ha akar.

Dália Három bokor saláta, három ördög kapálta, úgy megrúgta az anyósát viszi-viszi a szél.

Árvácska Férgesedett, csigák ették, forró, tűző Nap alatt felkavar rőt szél. Nem ér a nevem.

Tátika Nem ér ez a leány s legény egy lyukas petákot, egy szál vöröshagymát se.

Angyali kar Vicsorgó láncuk essen le porba, szabaduljon Herceg, szabadul, ki bíbor, ki szép. Héjavarázsunk ki másra szálljon, hemperegjenek rőt avar lágy, meleg ölen széttárt karunk illatos világa záporozzon rájuk, tartsa meg őket áldásunk.

Bíborszép A mi házunk fölött csak egy csillag van, annak a csillagnak sok irigye van.

Esthajnal De szeretnék hajnalcsillag lenni, babám ablakába beragyogni hajnalba üdén...

Bíborszép Beragyogott, besütött ablakomon Esthajnal csillaga záporozó frissesség...

Tátika Csillagos hazám, aranyos babám, csurog sör habja horizonton felvert tejszínhab-

Dália Csillagok, csillagok, szépen ragyogjatok, e leánynak s legénynek utat mutassatok.

Árvácska Csillagánizs, csillagerdő-kereplő babám szája álom-zsongás, dongó, darázs.

Tátika De fázom. Szerelmetes, kerek erdő fűtött cserépkályháját ide!

Dália Szerelmetes, turbékoló nászunk. Ázsia, árnyékos-szeles pusztaság, lovas-vágta nemzet.

Árvácska Be sok csillag ragyog az égen, sűrű rendet vágok a réten.

Tátika Állj meg, állj meg, jó szerencse, hadd üljek fel szekeredre!

Dália Tudom, nem vetsz le kedvedre.

Bíborszép Felsütött fénylő hajnalcsillag, örök álomra megvirrad.
Olyan árva nincs több, mint én, az ég alatt s a föld színyén.

Esthajnal Fekete sár, fehér ürm, nekem a bú nem nagy öröm.

Bíborszép Annyi bánat a szívemen: Kétrét hajlott az egeken.

Esthajnal Még ha egyet hajlott vóna, szívem meg is szakadt vóna.

Bíborszép Napom, napom, fényes napom, gyászba öltözött csillagom!

Esthajnal Siralmim nem múlnak, bánatim újulnak.

Bíborszép Bánat, bánat, de nehéz vagy. Be rég, hogy a szívemen vagy!
Bánat, bánat letennélek...

Esthajnal A bánat nem kell senkinek, olyan, mint a sápadt, sárgakóros halál
őkegyelme májgyulladással -

Tátika Bánat kerekedik, szívem szomorodik, egy kis sötét felhő kikerekedik,
kitavasodik bánat őkegyelme zöld mező telis-tele százszorszéppel.

Bíborszép Bujdosik elmém a szerelem útján harmatos, piros pipacs sötét közepén
rózsabimbót, ibolyát, árvácskát szakajtok kosárnyit, kötegével.

Esthajnal Liliomszál két karod, szemöldököd selyem-fodor. Ékességes ékkő-
grófnő piros hajnal mosolygásod, szemed fekete bogár könnyei.
Aszú-szőlőből napsugár-nyakad, nádmézből ajakad.

	Szemöldököd szívárvány, homlokod kőmárvány. Méz ajakad bazsarózsa, hajad éj fekete koronája.
Bíborszép	Teli kertem zsályával, szerelemnek lángjával. Hátam örzi babám szívárványos égen dalol hazám álma telihold hosszú, rőt haja.
Esthajnal	A te szemed fekete, az én szívem belepte fekete ég-koszorú hajfonat.
Bíborszép	Gyönyörűt láttam, édeset, violám, rózsám, hiszed-e?
Esthajnal	Örvendtes liliomszál, pillangó, akire rászáll ...
Bíborszép	Hajnallna, hajnallna, csak meg is virradna, szeretőm soha el sem is hagyna.
Esthajnal	Hajnal-ég, hagyma-lét. Feleségül kérlek biz én. Hisz még a fényes nap is homályossá válik, ha két igaz szív egymástól elválik.
Tátika	Ritmus halkan ring, ringatózik a hajban -
Zene: Rabih Abou-Khalil: Songs for sad women 2. 3. 6. kevert részletek	
Angyalok kara	Tánc a fényben, tánc sötétben, tánc a napban, tánc naplementében, tánc csillagrácsos hajnalokon, tánc, tánc -
Esthajnal	Az én kedvesem az egeknek nyílhat, de megcsókolni csak nekem szabad.
Bíborszép	Haja szurokkal elkevert arany, harmatos erdők az ő szemei. Az én kedvesem a füvek szíve gyöngyei.
Esthajnal	Gyémántszemek, szemezgetünk rózsavirágos, lázas tengereket.
Együtt	Fekete hajunkat fújdogálja a szél. Lelkünk drága kincs, szívünkben kár ne essen!
Bíborszép	Kemény kősziklának könnyebb meghasadni. Mint két édes szívnek egymástól megválni.
Esthajnal	Mikor két édes szív egymástól megválík. Még az édes méz es keserűvé válik.
Együtt	Fekete hajunkat fújdogálja a szél. Lelkünk drága kincs, szívünk láz-lángban ég.
Herceg Dulcineával Bíborszép és Esthajnal felé tart. Zene: Bobby McFerrin: circlesongs kevert válogatás	
Dália	Hosszú csend, a hegy kigyúl és táncolni kezd. Csak csend. És újból zeng, ragyog a hegy.
Esthajnal	A hajnali égre leheveredünk.
Bíborszép	A hajnalnak is sok csengője van, a hajnal fiatalasszonyok szívéből keletkezett.
Herceg	Piros alma leesett hajnali sárba. Ki felveszi, nem veszi hiába.
Dulcinea	Világ, világ, de meguntunk tégedet, szívünk fénymagja világnak világ.
Árvácska	Halálunk piros selyempapírban, piros pántlikával.
Tátika	Egy sírdomb megy a hegy csúcsára. Vértelen fénylelke forrón leömlik az arcán.
Herceg	Ki tudja, hasztalan-e? - Pásztorbotom: furulya, sípok fegyvertára. Csupraim színültig telis-teli mézzel.
Dulcinea	Megfogtam egy szúnyogot, nagyobb volt egy lónál. Micimackó malackánál.
Herceg	A menyecském drága lélek, ad ő nekem, amit kérek. Hull a hó, havazik. Jó. Nem kell feküdnöm árvacsalán mellé, de e szép leány mellé. Etet. Szeret. Kell?

Dulcinea	Ez a herceg olyan jó: télön disznó, nyáron ló. Micimackó. Jó barátom.
Herceg	Kétszínű, csalfa madár. Jár ide, jár oda, jár.
Dália	Ég a feje, nem tagadja, ez az örök ágas-bogas rejtélyes talány-agancs.
Herceg	Annyi a lány, mint a csillag, mind a subám alatt vannak. Rejtelmek, ha zengenek, őrt állok, mint mesékben -
Dulcinea	Úgy hallottam a falumban, nem akarsz szeretni, meg kell ez árva szívemnek hiába szakadni.
Herceg nevet	Ó, átkozott kalamajka, ó, átkozott kalamajka. Subám alatt egy se marad. Subám alatt egy se marad. Kötények, kendők alá belátok, szoknyák alá benyúlok én.
Tátika	Erre kakas, erre tyúk, erre van a gyalogút.
Esthajnal	Cipőm fényét kényesítse, körme torkomat kitépje, lehunytt szemmel végignyáljon páratlanul és üvöltve őrizze ravatalom. Egy átlátszó oroszlán él fekete falak között.
Dulcinea	Kelleti magát a szél is, nyílnivaló, gyöngé mellünk tapogatja, kerek szoknyánk emelgeti, ingerkedünk, játszadozunk, csitítjuk, ha bajjal van, egész éjjel ölelgetjük...
Herceg	Tanuld, biz a asszony, az uradat becsülni, és övéle mindenkben egyesülni: Ha kocsnába megy, hallgass, ha megnyúz is, ne jajgass, ha urad ver! Hej, huj, haj, ha urad ver!
Árvácska	Hajad az ujjamé... Nagy a baj ... Átkozott nem, áldott gyötrelem lesz -
Tátika	Bizony a szirmok összeborulnak este.
Bíborszép	Megkötötték nekem a koszorút tisztán tiszta fehér liliomból, Tisztán tiszta csokros violából, tisztán tiszta bécsi majoránból.
Árvácska	Eljön az az éjjel, amelynek minden csillaga szívig ég el.
Tátika	Árva szívem meghal búbánatbú...
Árvácska	Száll a daru, száll a daru magosan a levegőbe.
Dália	Vőlegények, menyasszonyok most megyenek esküvőre.
Árvácska	Rózsákból rakni mindig égő máglyát jó csókos tűzimádó tudna csak. Kék sugár a kötél táncos álma.
Bíborszép	Bejöttél csókjaiddal, én kedvesem, szebb is vagyok, miként az éjtszaka a számlálhatatlan csillagoktól. Megkötöm lovamat piros almafádkhoz, szívemben bíborszem dalol.
Dulcinea	A rózsafa elhervadt, liliomszavaim legeltetem, kék ibolyám nefelejcs!
Bíborszép	Ablakunkon ragyognak már a jégvirágok, odaki hajnalodik.
Tátika	Esthajnali csillag ragyog, mégis kótyagos, szélverten nyomom az ágyat. Csak a tenger jött el a küszöbömig. Csillagok fénye szelíd türelemmel edzett.
Dália	Csillagos ég, de szennyes a köténye, fusson, szaladjon a Nap, mossa ki az átkozott fótót belőle!

Bíborszép	Szivárványos ég alján angyalom, galambom igazítja fejem alján csillagos sálját. Amerre jársz jószagú friss fehérnemű lebeg a fejed fölött halálmező hullamező a halott virággal legyezek melyet hajadból nekem adtál.
Esthajnal	Olyan édes, mint a méz. Ki mit szeret, arra néz. Komoly fekete medvék vonulnak el kicsi tavaszi szobánkban. Bort, bort, bort, piros almabort. Etet, ki szeret engem.
Herceg	Ha iszom belőle, részeg leszek tőle. Ennék belőle, megülné a gyomrom. Piros bort az üvegbe, piros menyecskéket az ölembe.
Dália	Kocsmárosné, jó bort hozzon, ne vizeset!
Herceg	Adjon Isten szépet és jót, ha kevés is egy feleség legyen hű, igaz, jó.
Tátika	Szép csúves paprika húsba kíváncsozik -
Herceg	Szomjúhozik torkocskám, meghabarodik háborgó borocskám.
Dália	Szép hazugságok, szép hagyományok mit se érnek, ha ágyamba nem eredőzhetnek -
Esthajnal	Sör, bor folyik, mint tenger, az angyal nem más: pálinka-tó, szesz-tenger -
Herceg	Úgy tetszik, hogy jó helyen vagyunk itt.
Dália	Szesznek óceánja, szívecském, tüzes alkohol folyik ereinkben. Tánc, nosza hát!
Tátika	Azért varrtuk a csizmát, hogy táncoljunk benne, ha rongyos is, foltos is, illik a tánc benne.
Herceg	Dulcineának Most érik, most érik, Dulcineát most kérik, jössz Te hozzám, vagy se?
Árvácska	Dulcineát most kérik, most kérik, piros almát most eszik meg héjastul most falják fel szabad az almavásár.
Dália	Szabad az árvacsalán. Tilos szappanozni. Tiszta is, kerek is, mint a telihold.
Esthajnal	Kicsi szőke, kicsi barna, tejfölös az ég alja, almás rétes, almás éter, alma mater.
Tátika	Van egy pösze kis malacom, fővárosi grófkisasszony.
Dália	Megismerni a kanászt cifra járásáró ...
Árvácska	Friss záporokkal szivárogy a földbe -
Angyali kar	S ahány felhő, összeszalad, ha csördítem ustoromat. Réz a nyele, szikrázik. De sok szoknya megázik. Hiába füröszöd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat.
Herceg	Három a tánc mindhalálig, kivilágos kivríradtig!
Angyali kar	Van egy semmi kis furulyám, nem nőtt az, csak datolyafán. Azt ha fúvom, hull a makk, a fák táncra állanak.
Esthajnal	Kicsiny nekem ez a ház, kirúgom az oldalát, miután jól berúgtam, kedvesem ...
Tátika	Adok én Neked!
Esthajnal	Rózsa, rózsza, rózsza ékes vagy, hajnali csillag fényes vagy. Ifjú szívekben hadd élek tovább -
Herceg	A kalapom csurgóra, ... kikapok, kicsordulok hajnalsugár aranyhaja. Hadd csináljak mulatságot! Víg ünnepet, táncos lakodalmas nappalokat.
Dulcinea	Mennyit köl a leánnak szenvedni -

Bíborszép Olyan hajnal lengesse szívét, amilyen örök bennem ő maga.

Esthajnal Fölötte holt galambok csapata. Minden lelkem csak kőrakás neki.

Herceg A menyasszony pattogtatta, ...

Esthajnal Hej, vőlegénye ropogtatta.

Tátika Mi az?

Árvácska Kukorica.

Dália Mélyen magában leljen a virágra, ha nincs is színe, nincs is illata.

Tátika Egy magasztos nyugalma pillanatban ...

Árvácska Árkádiában születtem, Délosz szigetén -

Esthajnal Minden kristályom sírva széthasadt., összetódoztam, fódóztam újra -

Herceg A szép leány aranybárány. Olyan ékes, mint a márvány.
Tíz városban sincsen párja. A táncot is könnyen járja.
Mégis én húztam ki fergeteges árhullámból.

Tátika Viharos szelek elsötétülő ege tavaszán.

Esthajnal Gyere hozzám, gyöngyvirág! Felsütött a hódvilág.
Fázósságod add oda a télnek, melegedet add oda a nyárnak
üres kedved a pusztá határnak.

Dália Jól kevertem a kártyát, a kutyafáját.

Bíborszép Nem lennék többé árvacsalán, ha megcsókolnád az orcám.

Herceg Dulcineának Adj egy csókot hódvilágom, úgysem adsz a másvilágon!

Dulcinea Itt nem adok, ott adok majd.

Herceg Ködből, csöndből vagyok. Itt-ott együtt egyesülten egységben vagyok.
Csontjaimban a velő foszforeszkál, akár a sarkcsillag gyémántlevegőn.

Dulcinea Sarkcsillag is elmúlhat, ha nem ölelsz még jobban!

Herceg Galambok laknak benned, róka sandít rám. Csillagtollú, éneklő galambok.

Dulcinea Az ünneplő ruhák tisztaságában álmaim kivirágzanak. Kimagozom sorsom.

Herceg Zengő fekete hajadban táncolnak az imádságok. Szőkeséged kora hajnalég.

Esthajnal Bíborszépnek A te hajad kövérfürtű feketében lecsordul, mint a jóillatú kátrány,
Lebeg is, mint három csapat erős testű, fodor fekete holló -
A te melled, szerelmesem, szőke kenyerekkel teli kosarakhoz hasonló.

Tátika Tulipánok tánca a mezőkön hajunk sugárkoszorúja telet délben nyáron arat.

Dália Kényes, büszke fák, a szépség fái búgnak át a berken.

Árvácska Szépség-fák állnak illatokkal telten.

Herceg Bronz kebled hasonló a föld rögéhez -

Dulcinea Sötét hitem szent, hömpölygő folyam.

Herceg Tejet iszok és pipázok, jó híremre jól vigyázok.

Tátika Szerelmes vagyok az nípnek az szájába -

Herceg Kerek az én csizmám sarka, kereken fordulok rajta.

Esthajnal Három a tánc mindhalálíg, kivilágos kivilradtig!

Herceg Dulcineának Azér adtam három pengőt, hogy a farod járjon rezgőt.

Dulcinea Illik a tánc a gazdagnak, ragadozónak, szabadnak.
Mint a kék ég ezüstgombja ragyog annak.

Herceg Szegény szolgál, mit is tehet? A táncba is ritkán mehet.

Dulcinea Mégis megél, ahogy lehet. Mérföldet lép ő, fellegekbe bomlót.

Herceg Mint izzó létra, végtelent hatolt át vágya -
Virágos csillagok színes harangokat dobálnak jobbra-balra.

Dulcinea Mégsem hagyom magamat!

Herceg Várom szép galambomat.

Esthajnal Énektestű és ismeretlen ő, az igazi kedves mindig.

Bíborszép Szívünk ormán ég s minket is szelíd erővel odaindít.

Angyali kar Hej! Igazítsad jól a lábad, tíz farsangja, hogy már járad.
Álarcaid sokan vannak -

Herceg Járd ki, lábam, járd ki most, nem poroncsol senki most!
Kutya-macska, tigris, párduc, oroszlán, kolibri, róka -

Angyali kar Akinek ma kedve nincs, annak egy csepp esze sincs!
Ha van: kutya se vesznek, ha nincs: kutya se vesznek,
se nem jobb, se rosszabb.

Tátika Hajnalszörű friss, égi állat.

Dália Villámsújtott, szenesszínű, büszke fa.

Esthajnal Száz rügyező gally csókol Holdat a szerelem fehér arcod is.

Herceg Piros alma, gömbölyű. Menyasszonyom gyönyörű!
Fehér bárány, fehér kos., szép menyasszonyt viszünk most.

Esthajnal Egy hangvilla két ága vagyunk. Könnyeink fekete kristályokat mosnak.

Bíborszép Lefekszem itt, a Hold a fejem alja. Belém esel, mint szikrázó mennykő a tóba.

Esthajnal Megégetnök-e a világot, vonagló lángokként összefonódva?

Bíborszép S csillagokba árkolt bús arcomba bírnál-e nézni, ha én is belelátnék?...
Villámokból font kerítés tövébe, már lefekszem a szívem közepébe.
Egész nyáj leszek benne. Egyedül.

Esthajnal A Nap suttogott: Véredben állsz, te, ha bennem állsz! ...
És lassan, lassan süllyedtem a Napban.

Bíborszép Fölkapta szívem a szél, s egy csöpp vérem, ami még megmaradt,
végiggurult lobogva az égen. A földre ekkor tűzcsóva esett.

Esthajnal Én szívemben alszom. Tiszta mosolyom hideg víz hulláma,
hogya néha fölemelem az arcom.

Herceg Az csoda. A házasság kaloda, ne dugd a lábad oda!

Dulcinea Az én uram kóbori, le kéne borítani! Leborítom uramat kimulatom magamat.

Esthajnal	Kacagása, mint az alma, melybe héjastul beléharap.
Bíborszép	Pillantásunktól az almák pirosodnak és gömbölyödnek.
Herceg	Egy vén acéltehén körül a tejeskannák összekocódnak.
Bíborszép	Öt ujj között a felmutatott alma akár a Hold fénylő csillogás.
Herceg	Tisztára ölelte szívemet hajnali kenyérsütés.
Angyali kar	A vőlegény aranybárány, aranybetű van a vállán., Menyasszonyunk elolvassa, megjött rajta a gusztusa.
Herceg	Nem lehet az ember fábúl, ki kell rúgni a hámfábúl! A házasság kaloda, ne dugd a lábad oda!
Dulcinea	Az én uram kóbori, le kéne borítani! Leborítom uramat, kimulatom magamat.
Herceg	Szakítottam, hervasztottam, szalasztottam szelídet, vadat egyaránt fogtam, utána futottam, de meg nem foghattam, régi fényességem, jóságom, szépségem megtaláltam - Ó, arany Nap, s a kék égen pacsirtadal.
Angyali kar	Bolondultunk, bolondoztunk, bolondítottunk, boronáltunk, összeboronáltunk, habosra habarítottuk habosítottuk szépet a jóval s az igazzal - S tele gyerekekkel körhinták forogtak vidáman szarvaink hegyén. Homlokunkon kezdett énekelni a kutya és az acéltehén: dinamit élve síró szemeinkben -
Együtt	Fehér vízben hevertünk egymás mellett, szívemben ő s az ő szívében én.
Tátika	Kincseink búcsúztatója ...
Dália	Származásunk velejárója az ismeretlen szürke számár kódében ...
Árvácska	Szalmaboglya borzos fény-idegzete összekócolva ...
Tátika	Kifésülvén szelek harmatozása, gabalyodván csomók átka ...
Dália	Napos tündérek ligete, zajos óceán viharfellege ...
Árvácska	Kinn es állunk, benn es állunk, így dolgozunk nekik ingyen es bérmentve ...
Tátika	Istennőnk szája nagyobbra nőtt kelleténél, sajna nincs erőnk néki befogni ...
Dália	Boronáltunk, vetettünk, szerelmet arattunk, mindenki boldog légyen mivélünk ...
Angyali kar	A menyasszony aranybárány, koszorúja hajnali csillag, erdei virágok nyaklánc. Lidérces az éjjel koronája a mi erőnk erős vár. Búcsúzásunk is áldás.
Együtt	Balra megyünk kelet fél, jobbra megyünk nyugat fél. Isten áldja mindnyájukat! Reggel van már, dél kezd lenni, jó lesz végre hazamenni! Ég felettünk, ég alattunk. Egész éjjel jól mulattunk. Megforgattuk a hetvenhét mennyország szentjeinek rubintos rézangyalát. Frissest pörögtünk jó ízű égben, oly friss-ízű örök világfán a toboz, a fenyőlevél.

Mulatós, együtt táncolván a közönséggel. Nem, nem, nem megyünk mi innen el. Most kezdődik a tánc. m.é.z. Tűztánc

Vége

A Sátán karácsonya

„hörpintek valódi világot,
habzó éggel a tetején”

József Attila

Szereplők:

Mária	65 éves anya
Gyöngyvér	30 éves leánya
Ádám	28 éves férj
Éva	28 éves felesége
Zsolt	67 éves férj
Laura	63 éves felesége
Anna	64 éves, Laura, Mária testvére
Ibolya	61 éves, Anna, Laura, Mária testvére

Családi ház. Karácsony.

Zsolt Mélyhűtőben még mindig a kacsá. Mondtam már, hogy vedd ki.

Laura Kérlek, most teszem be az ötödik tepszi süteményt. Nincs száz kezem. Nem tudok ezer felé szakadni.

Zsolt Állj arrébb, nem férek oda. Pont most kell itt állnod.

Laura Pont most.

Zsolt Hajat is épp most kellett mosnod a legnagyobb felfordulásban, mikor körmünkre ég a dolog.

Laura Nem várhatott már. Szent karácsony tiszteletére muszáj volt megmosnom. Nem lehetek hetes, zsíros, koszos hajjal.

Zsolt kevergeti a gázon lévő ételt, rámegegy az ingére.

Zsolt A rohadt életbe. Hát ez nem lehet igaz. Ez már mindennek a teteje. A rosseb vinné el. Ez az én formám. A kurva anyját, a büdös, rohadt, kurva életét, hogy a fránya vinné el ördögök ördöge ...

Laura Ki mondta, hogy hozzányúlj. Senki nem kért rá. Nem is kell keverni.

Zsolt Jó, hogy megmozdulhatok a saját konyhámban. Engedélyt fogok kérni ezután a levegővételhez is.

Laura Cseréld le az inged, hogy nézel így ki.

Kicsit dörzsölgeti a foltot, majd legyint.

Zsolt Megteszi még egy ideig. Ez az ünneplő ingem, rajtam marad.

Laura Teríteni kell. A nagy, fehér abroszt tesszük fel ünnepi terítővel.

Zsolt Evőeszközkészletet előszedted már?

Laura Elég az, ami a fiókban van.

Zsolt Összevissza, szedett-vedett, innen-onnan előrángatott evőeszközzel akarsz teríteni az ünnep napján?

Laura Csinálj, amit akarsz. Bánom is én.

Zsolt Csinálhatom. Nagyszerű.

Laura A gyerekek felszóltak, majd később, külön esznek.

Zsolt Teríthetünk, felszolgálhatunk, mosogathatunk kétszer. Óriási. Sült húst, fasírozottat felszeleteltem, majonézes krumpli, francia saláta, hagymás krumpli saláta, svédgomba kis tálakba kitéve. Párolt lila káposzta a hűtőben. A halat el se kezdtük kisütni. Megint az ünnepen büdösítünk be mindent.

Laura Halszag. Parfümillat. Tányérokat eltehetted volna már az útból. Ekkora konyha és nem lehet elférni, meg se lehet moccanni.

Anna tüdőbeteg, negyvenöt kilós, nagybeteg nő, szinte állandóan, erősen köhög. Látványosan szája elé teszi a kezét, ez azonban semmit nem használ, csak megforgatja a levegőt maga körül. Beszéde leginkább heves, köhögő rohamba torkollik, elfullad.

Anna Nem reám vártatok... -

Hosszú, mély csend.

Ibolya nagy hasú, pipaszár lábú, vállcsontja eltörve, felkötve karja, imbolygón - dülöngélve megy, erősen iszákos, most, hogy kevesebbet iszik, karja, keze remeg.

Ibolya Fél órája egy kis kupicára várok.

Anna felcsattan Eliszod az eszed. Mondtam már, hogy elfekvőben fogsz kikötni agyér-
elmeszesedéssel. A vegetatív idegrendszer hamar felmondja a szolgálatot. Szaros-húgyos pelen-
kában, egy pohár víz nélkül, teljes alkohol-, nikotinelvonással paradicsomi állapot lesz. Vég
közeliében kiszolgáltatott egyedülléted nem számít sem orvosnak, sem nővérnek. Ott és akkor nem
érdekli őket, hogy gyógyításra esküsznek fel, nem fogják vízzel és alkohollal hosszabbítani
haldoklásod. Hallomásból tudom, hogy olykor, jeges télen rányitják a betegre az ablakot,
remélvén, hamar elviszi a tüdőgyulladás a legyengült testet. Ki fog ápolni, ha teljesen lerobbansz.

Ibolya Épp most mondod, hogy megoldja majd gondomat az elfekvő.

Mintha magának mondaná. Gyakran túl hosszúra sikeredik a haldoklás folyamata. Különösen, ha
gépeken életben tartják az embert. Olykor teljesen értelmetlenül évekig kínoznak a kómában
lévőket, gyógyíthatatlan betegeket, akik penészes, elrothadt, avagy kiszáradt növényként
vegetálnak egy cserép férges földben. Bár értelme lenne a kimondhatatlan, rengeteg szenvedésnek.
Ki tudja, használ-e, jobbít-e a szenvedés bárkit is, kiengesztel-e valakit, lehet-e, van-e engesztelő
áldozat másokért. Szomorú, ha csak a csúnyán beetetett ember ideológiája az egész, hogy
nyomorúságunk elviselhetőbb legyen. Szomorú, ha a szenvedéstől csak rosszabb, gonoszabb lesz a
világ. Nem áll távol az igazságtól.

Anna Mióta filozófálsz ennyit, a sír közele hatása?

Ibolya Üres, végtelen Semmi-űrben szorongó, levegőtlen térben fuldoklásom. Kiszolgáltam
férjem, majd eltávozott az élők sorából. Szép kollegát választottam barátul, jó volt, beleszerel-
mesedtem, mint szalmaszálba kapaszkodtam a légszomjas présben csak a félelem volt otthonom a
semmitől, a nem-léttől, ami úgy ahogy van a környezet, amely csak kiválasztottaknak ad nem
mázsás terheket, nemcsak mérget, nemcsak gondot és nemcsak aggodalmat.

Anna Ember embernek farkasa. Nagy csoda, hogy idővel nem vétettem többet, mint
vétettek nekem.

Ibolya Plátói szerelmem is hamar eltávozott az élők sorából, talán mert én megjelentem
életében. Jól járt, hogy hamar elmehetett. Fillérekért dolgozni igavonó baromként, és még arra is
figyelnek egyesek, hogy biztos azt csináld, amit nem szeretsz, megnyomorodj, nyomorultul
sínylődj, és feltétlenül sikerüljön nekik megölni a lelked. A gonoszság bebiztosítja magát. A
kizsákmányoló, lélekölő világ elől nehezen menekülhetsz, mégis sikerülhet, ha résen vagy, nagy,
erős akarattal, nagy rohanásodban húzhatod magad után a lábad. Előbb-utóbb úgyis megnyo-
morítanak, nyomorultul végzed, majd kiterítenek. Rothadó, mocsaras, ingoványos talapzaton
elsüllyedhet a leghősiesebb próbálkozás is. Don Quijoték egyetlen vigasza, hogy korán hálnak.
Talán az imádságnak, az Istenben megélt fájdalomnak van értelme, mert Isten nem hagyja el a
hozzá folyamodót. Sír után is megtartja kegyelmében áramoltatja áldását övéin keresztül a
Szentlélek. Egyek és erősek őbenne. A menekülésben megerősödik izomzatuk, és felveszik a
kesztyűt a gonoszság ellen, amely a jogtalanul, igazságtalanul előnyre szert tevők oldalán áll
általában ők tartják fenn a zsarnoki rendszereket.

Anna Hiába rángattalak ide-oda, többek között a bérelt kertbe dolgozni, hogy világvárosi
végbűz eladott levegőjén kóstolhass egy kis szabadságot, rajtad semmi nem segített. Betontemető-
főváros kicsi zárt ketrecében szorongtál és féltél. Nem menekülhetsz, nem menekülhetünk.
Sorsunk beteljesül. Ha csörgetjük láncaink és bilincsünkben rúgkapálunk csak erősebben vág
húsunkba a lánc, szabadulás nélkül. Halálok halála a Föld. Nyomorúságok nyomorúsága, nyomo-
rultul szenved a többség.

Pokoli gyerekkor. Kilenc gyerek. Kilencen testvérek. Se ruha, se kaja, férj a fronton. Korai
árvaság, az apa idő előtti halála. Végigrobotolja életét az ember, mire pihenhetne használhatatlan,
roncs autó, autótemető szeméttelépén a roncs. A teljesen lerobbant, kiszuperált járgánynak ez fáj,

az fáj, járni is képtelen. Nem képes a szerencsétlen felszállni se vonatra, se villamosra többé. Ez lenne a cél?

Mi nem álltunk segélyért sorba, ha valaki nem dolgozott börtönbe zárták. Én szőlőt kapáltam, cukorrépát szedtem, gyümölcsöst vigyáztam, mindig azt tettem, amit lehetett, és a sors felkínált. Nem volt nagy, sőt igen silány volt a választék. Az akkori konzerv-, cukorgyárak mára nagyrészt bezártak, amortizálták őket, nincs nemzeti vagyon, csak adósság. Érdekesen dolgoztak egyesek a fejünk fölött, és máig ők ordibálják telis-tele a világot ocsmány, sötét ringy-rongy palánták, apróért, bagóért lefizetett rusnya pofájukkal. És finoman fogalmaztam. Jó kilátások, és ezért ki felel, nyugat, kelet, Kádár elvtárs? És a bebetonozott kultúra, oktatás, a beáramló CIA-szenny, az ÁVO-szenny után. És finoman fogalmaztam. Nagyon nehezen mozdul meg itt valami. Meztelen csigalassúság beteljesülésem.

Állandóan segítségért folyamodnak valamiért. Hol árvíz, hol vörös-iszap. És engem, ki fog végre már egyszer a bűdös, rohadt, kurva életbe védelmezni, megvédeni és nem folyton-folyvást, újra és újra elárulni, bagóért. És finoman fogalmaztam. Mindig adtam. És, ha már nekem sem lesz miből, mit? Ha végül lemerülök, ki viszi át ... És az államnak netán nem lesz már miből, mit?

Ibolya Elmész Te a picsába. Te életet hazudtál szőlőfürtök sárgás, bíbor szemeibe. Én nem tudtam. Te rángattál ki nyomorult, olajozottan működő poklomból még mélyebb pokolba, ahol kínzás a fényesség. Rugdalóztam, rúgkapáltam ellened, hiába.

Anna Egyedül képtelen voltál elviselni nyomorúságodat, kellett egy szemlélő szemtanú végignézni pusztulásod.

Ibolya A törődés álarca, a jóakarát maszkjai rejtekén gonosz cinizmusod szállított gyorsvonaton a pokol mélyére. Bár egy napra megszabadítottak volna tőled. Most más lenne az élet. Neked volt szükséged csöppnyi falatom falására, nem halhattál éhen. Betegesen elnyomtál mindent és mindenkit, hatalmi vágyad rajtam kényszerültél kitölteni, engem irányítottál, parancsolgattál nekem a jóság maszkírozott színeiben szeretetet, törődést hazudott rókanyelved.

Anna Képtelen voltál egyedül meglenni. Mindig kellett melléd valaki. Féltél a lassú elmúlás pusztuló rothadásától. Féltél tükörbe nézni, mert megláttad volna az eltékozolt, hiábavaló, abszurd és ostoba éveket. Nem voltál elég erős, hogy értelmet adj az értelmetlenségnek. Álom, akarat, fantázia nélküliekhez nem kegyes a sors, mert képtelenek meglátni a szépséget, a lehetőségeket, a műveltség áldásait. Hátunkon sok mázsás zsák be nem vallott, soha meg nem bánt bűneikkel. Nem akarjuk mi cipelni összes szaros, sáros szennyesük, hagyjanak minket végre! ... - Minden, amiért élni érdemes rég kihalt belőled, rég kiölték belőled. Rosszabb, hogy meg sem született benned soha. Erőfeszítés nélkül semmit, soha nem lehet. Nagyság, nagy erőnlét -

Ibolya Gyilkos szavaid mindig éles törként forgattad szívemben. Bár lett volna, aki legalább pillanatokra megszabadít tőled. Nem volt. Cseppnyi életet, ha láttál, szúrta a Te szemed. Meg kellett fojtanod, ki kellett tépned tövestül, halálra ítélned, kiszúrni szemét, ellehetetleníteni, megmérgezni gyökerét annak, aki élni mer. Nem bírtad elviselni, hogy élet, főleg nem, hogy boldogság legyen körülöd. Addig mesterkedtél, míg dögrováson volt mindenki a környezetekben dögbűz terjenghetett, egytől egyig mindenki szenvedett, kínlódott, de biztos senki nem volt a helyén.

Anna Én mindig helyemen voltam.

Ibolya Gonosz, álnok szívedben.

Anna Féltél a beteges rothadó rothadás magányától. Féltél élettől, féltél haláltól. Félsz mindentől. Saját árnyéktól. Félsz, ha gyenge szellő borzolja hajnalban a faleveleket. Mindig gyenge nyuszika, jobbik esetben őzike voltál.

Ibolya Te pedig gonosz voltál. Én még dolgoztam akkor. Esélyem volt az életre. Negédes, jóakarátú, kedveskedő, mézesmázos maszkod nyelve évekig megakadályozta, hogy védekezzem és

eltapossam, kinyírom tekergő kígyód mérgével egyetemben. El-, megmérgeztél. Lassú mérgezés, lassú haldoklás. Rothadó szobád mélyéből belém fecskendezett kígyómérget lassú halálom lett. Régóta nem bízom benned. Éveken át próbáltam kedvedre tenni, de neked soha semmi nem volt jó. Mindenben csak a rosszat láttad, mindent kifogásoltál, a szépet biztosan meg nem látta a te szemed semmiben. Üldözési mániád mondatta veled, mindenki gyilkosod, de főként én. Soha egy pillanatra sem tudtad jól érezni magad, kiüresedvén mindenektől megszabadulni, megtisztulni, friss, hűvös forrásban úgy isten igazából megfürödni, megmosni arcod, majd tiszta, nem torz tükrödbe belenézni, egykedvűen fogadni jót, rosszat Isten kezéből. Ó, áldott közönyösség jövel! A közöny az egyetlen, ami tisztán lát, jól segít, ha nem segít. Ha akadályoz, csak erősít. Szemed szemüvege maga volt a betegség, világjárvány. Kákán is csomót, szememben szálkát, gerendád kikövezett út volt a pokolba. Ingerkedő, kötekedő nyelved, állandó morgásod, egy pillanatra félre nem néző szemed tekintete, ami mindig épp velem foglalkozott, engem trenírozott. Kivesézett. Velőmbé látott. Csontjaim pásztázták a röntgenszemek ingoványos mocsárban. Ugyan miért? A sülyedésemért. Csöppnyi még élő, lélegző falatom falásáért, hogy teljes tökéletes legyen a pestises kolera-, himlőjárvány pusztítása. Tökéletes, jó munkát végeztél. Eszem szíved szerelmét rágcسالom a pokolban.

Anna   Elvártad, hogy keresselek, hogy veled legyek.

Ibolya   Negédes, mézesmázos, hazug szavaid hegyes, éles tőrként forogtak szívemben évekig. Nem akartalak, visolyogtam tőled, libabőrös voltam már akkor is, ha megszólaltál. Hangod kiüldözött a világból is. Semmit nem akartam, nem vártam tőled, csak egy kis nyugalmat. Kívántam, bár ne kelljen látnom keserű savanyúságod életképtelenségét, bárcsak semmi közöm ne lenne hozzád. A lassan szivárgó méreg fogva tartott, megakadályozta szabadulásom. Halálom maga volt a tudatosodás. Már nincs bennem élet, nincs bennem egyetlen életmorzsa sem, de szabad vagyok tőled és az egész rám erőltetett, rám kényszerített nyomorúságtól. Boldog vagyok, hogy képcsarnokodba tudom végre mondani igazságom. Végre van erőm megfogalmazni és ki-mondani: távozz tőlem rothasztó, pusztító, mindeneket megmérgező, poklokat készítő, berendező Sátán, ki titkos rejtekedben rejtőzködve gyilkolsz biztosan, cinikusan vigyorogsz átkos, átkozott mosoly. Meg tudom különböztetni a mosolyokat. Ez a felvilágosodás. Ezért születtem világra, világnak, világ. Szeretem, ha valaki úgy rejtőzik szíve rejtélyes rejtekén, hogy kiül arcára szíve lelke, és nincs rajta a kikent-kifent maszkírozott arca álorca álságos álnok álnokság. Úgyis átlátok minden mázsolmányos maszkon. Búzik a szája hájas pófája. Disznófejű nagyúr, - hölgy mind. Gyűlölöm a nyomorúságot, de tény, megfigyeltem magamon, van tisztító hatása. Tiszta forrás bugyogó bugyborékoló pezsgőfürdő pezsgő eredőjében fürdő erdejében a nimfa létezem én, és az jóóóóó.....

Laura   Hagyjátok már ezt. Garancia nélkül csinálják a fogsorokat. Sajátomért kiadtam a világ pénzét. Nem tudtam vele enni. Hiába pereskedtem, töltöttem hónapokat tekergő folyosókon, egy fillért sem kaptam vissza. Mehettem más orvoshoz, hogy enni tudjak. Nem akartam még éhen halni. Nem engedtek be, bevágták előttem, kulcsra zárva tartották a kaput. Semmit nem fizettek meg abból, amit az elfuserált, elbaszott semmiért kicsaltak röhögve a zsebemből. Szerelmes K.

Anna   Nem mindenkinek adatik meg a gyors halál kegyelme. Ibolyának. Időnek előtte felkötöttem volna magad nélkülem a légüres prés kínzó levegőtleniségében. Szorongó-szorongató lassú haldoklásban.

Ibolya   Ennél minden jobb lett volna.

Próbálják bekapcsolni a tévét, szerencsétlenkednek a távirányítóval. Egymástól kérdezzetik, miként működik, nem jönnek rá.

Ibolya   Zsoltnak félszegen Bekapcsolnád a tévét? Diótörő megy az operából. Képtelenek vagyunk rájönni a távirányítás nyitjára.

Zsolt Nem szoktunk tévézni ilyenkor, mindjárt kész a vacsora.

Ibolya Nem férünk el a konyhában. Mivel segíteni nem tudunk, gondoltuk tévézünk addig egy kicsit.

Zsolt Mit bánom én.

Laura Már megint szellőztettek! Teljesen ki fog hűlni a ház. Egy vagyomba kerül befűteni.

Ibolya Párás-nedves ételszagot ki kell szellőztetni egy kicsit. Majd elaludtam, jó egy kis friss levegő.

Laura Nemsokára lehet jönni vacsorázni. Gyöngyvér, kész már a fa? Gyöngyvér ez idáig végig a fenyőfát díszíti a nappaliban, hallgat. Konyha a nappali mellett.

Gyöngyvér Készül lassacskán.

Zsolt A díszek nagy részét, gyertyákat, csillagszórókat még le se szedted a szekrényből. Mászhatok oda is én.

Laura Gyertyatartókat, akasztókat kell megkeresni. Nem tudom, hova pakolhattuk egy évvel ezelőtt.

Anna a nappali egyik sarkában ül bőr olvasófotelben. Fejét égnek veti, sipítóan fulladozik, majdnem megfullad, kapkodja a levegőt, köhögő roham tör rá. Csajkovszkijból szinte semmit sem hallani. Gyöngyvér felerősíti a tévét.

Zsolt Nem lehetne egy kicsit halkabban? Szétmegy a fejem.

Gyöngyvér Nem hallani a zenéből semmit, csak ez átokverte köhögést. Maga elé. Dögölj meg vén csoroszlya. Dögölj meg vén dög. Közönségre mereven néz. Imádkozik. Távozz Sátán! Távozz Sátán! Add, Istenem, hogy a szeretet lelke élhessen közöttünk megértés, szépség, szeretet és egység lelke. Küldd el Szentlelked miközén! Nem érzek Isten! Csak pörölni tudlak, perlekedni veled. Betegség helyett egészséget adj minékünk!

Kivetítőkön kereszten függő Krisztus-ábrázolások, Michelangelo: Piétája, egy térbe mélyülő, zsugorodó, majd közeledő és nagyobbodó piros szív csordogáló, csöpögő vérpatakocskákkal. A szív végül parányivá zsugorodik, homoksivatagba vész, hol víz hiányában állatok haldokolnak, hullnak el és temeti be őket a sivatag.

Anna közvetlen Gyöngyvér mellett lehajol, rá köhög, kezét színlelvén szája elé kapva, persze láthatóan nem használ semmit. Gyöngyvér tüntetőleg elfordul tőle, udvariasan, visszafogott természetességgel mondja.

Gyöngyvér Megnézem, mi készül a konyhában. Ibolya biceg előtte, elállja az útját, mintha véletlen, de érezzük szánt szándékkal akadályozza Gyöngyvért útján. Gyöngyvér végül kikerüli.

Laura Máriának Tizedik napom töltöm karácsonyi készülődéssel. Jártányi erőm nem maradt, szusszanásnyi időm nem volt, hogy leüljek egy kicsit elmélyedni a csöndben összeszedni magam.

Mária hangosan, élesen Gyöngyvér felé Egyesek lótnak-futnak, beleszakadnak a munkába, halálra dolgozzák maguk, más meg a nagy seggét vakargatja, ül a valagán naphosszat fel nem állna a nagysága, meg nem mozdítaná a nagy fenekét, arrébb nem tenné egy méterrel. Míg más robotol ő segélyért folyamodik.

Gyöngyvér Mintha éles törbe esett volna és azt forgatnák szívében megrogy, összeroskad, majd összekulcsolja karját, könnyedén felpattan és megpördül maga körül. Közönségre mered, úgy mondja. Két diplomát szereztem az egyetemen, hat idegen nyelvben jártas vagyok. Semmire se megyek vele. Nyolc kötetnyi irodalmi munkásságom kiadatlan. Nem tűrt kategória. Nem a világ szája szerint íródott. Agancsom túl nagy, nem fér be a házba, csonkítani kell, világ-partitúra, világ-forgatókönyv szerint. Mindent hiszek. Szívem Isten palástja alatt rejtőzködő szerelem. Szívem bugyraiba húzódtam vissza, hogy leperegjen rólam a világ szélviharos vízözöne - Milliárdnyi sebből vérzek, patakokban csorog alá az életnedv üres árkokon. A Sátán engem szolgál. Döglött fehér lovam, csonkolt szarvasom szarvasagancs-trófeája régóta beépítették a falba habarccsal malteroztatott fehér hamum Isten

oltárán a tűzből fönix-madárként kiröppen újra és újra. Istenszüdő, Isten menyasszonya. Hulljon, peregjen le rólam a világ pofájáról szakadozzon a bőr.

Mária Nyolc éve nem csinál semmit. Kolonc a nyakamon.

Anna Gyöngyvérnek Arrébb mozdítanád végre a nagy valagad. Bámul, mint borjú az új kapura.

Gyöngyvér Anyámnak annyi ereje sem volt, hogy saját szobáját rendbe tegye. Sodródott ide-oda falevélként. Nagypofájú zsarnokának csak a szája jár, nagypofa-kofa kicsi ész, kicsit ér a pipitér többet a kelleténél-. Zsörtölődő morgás kígyónyelve sok méreggel, sok gyilokkal. Addig panaszkodott fűnek-fának ellenem, öldökölt pusztulás viharos orkánjában éles török nyelvei között, míg csak a fájdalom, csak az üres úr-úr maradt. Maradj velem nagy Isten! Anyám szája barlang fekete szája, agya mákszem, szíve dió elrothadt héja. Négy égtáj diógerezdjét csonthéjas termésembe ide - Feltört dió, mandula, mogyoró. Megtört átok feltört dióhéjú létezésem. Karácsony örömhíre. Megszabadultam sivár-halott, rejtetten keserű, ocsmányul savanyú, felszínre kívánczó, elhatalmasodó gyűlöletüktől. Örökkön tartó örök ostromozásuk világ összes zsarnokát reám szabadította, - az egérkirály egészen az ágyamig merészkedett, bemászott és befeküdt mellém, és.... -, e nagy terhet is leraktam. Gyönyörű barlangom szájában ott táncolt a világ. Szerelmes vagyok ismeretlen hercegem Napjába, mert enyém a melege. Menedékem. Kihúzott engem feneketlen szakadék szélviharos tomboló orkán teliholdam árapálya lezúduló víztömegeiből. Ostromozott özgerinc kapcarongyba, felmosórongyba csomagolva. A szeretett lábtörő. Távolban egy fehér vitorla.

Mária Nyomorult lelkem szemüvege rádió hullámhossza.

Gyöngyvér Kispolgári sületlenség egy-két órát leszámítva.

Mária Konyhám pár négyzetmétere, hasam, hasuk megtöltése életem egyetlen jól irányzott célja.

Gyöngyvér Csoda hát, ha széthullt, tántorgott-imbolygott elrothadt pusztaság, pusztaság volt az egész homoksivatag egei.

Mária Munka, két gyerek, testvérek, rokonok, beszámíthatatlan, felelőtlen, részeges férj. Engem mindez egyszerre egyként falt, zabált fel. Maradtam mindvégig önző bika szarva. Mártírként mindig újra és újra lemaradva. Nyakamon férjem, gyermekeim mázsás teherként, hazám egész kócerája ostoba, megnyomorított, kizsigerelt sorsa. Szorongató présében csak elzúllott az ember emberét falta fel oxigén, friss levegő után kapkodva temetetlen hullahegyek miatta csak romlott, mérgesedett áporodott pestises járványos levegő igaztalansága tömeggyilkosok és udvarukban. Talán ez volt a kövekkel teli zsák, melyet büntelen kellett cipelnem, mert szép voltam? Nem lettem tőle jobb, sőt rosszabb. A zsák csak nehezebb, súlyosabb lett idővel. Gyűlöletem és ezzel együtt bűnöm egyre nagyobb. Rothadó félben folyamatosan így. Bányarém, picca-múmia, megkeseredett hisztérika vagyok. Ez az arcom.

Gyöngyvér Gyötrő gyötrődés, lidércálom. Meg nem emésztett, fel nem dolgozott borzalmak traumái, lelki sebesülései a részleges, de heves elmezavarig. Tudathasadásig. Magasfeszültség fehér izzásáig. Mindig mindenben egyedül, társ nélkül, segítség nélkül, az hagyján, de orkán erejű szélvihar ellenszelében. Elmeháborodott, tébolyult szeles részegség az örökség jeges magaslatocon. És ostobaság. És kisszerűség. Kispolgári szűklátókörűség. Végtelen édes a szabadság friss könnyűsége, ifjú madara.

Mária Edényeket mosogattam, délutánokat töltöttem tárcsás mosógép fölé hajolva, mikor már mindenki automatával mosott, mert a mosónők korán halnak. Képtelen voltam élni az életet a vélt nagybetűs kötelességteljesítésen túl. Abba savanyodtam bele a keserűségig. Tündöklő-

ragyogó hősiességem családomért csak színlelés volt, így menekültem üres sivár fantázia nélküli élet elől. Utolért záptojás bűzű pofája, ennyi telt tőlem, erre voltam képes. Vén banya lettem.

Gyöngyvér Posvány levegő kering, félresikerült búval baszott élet fojtogat. Holt lelkek zagyva rémisztgetése a gyilok. Sátán öméltósága eszközei akadály, gát nélkül. Bolygó-imbolygó lelkek szellemei ellenében csak az imádság segít. Imádságon kívül semmim sincs a mindenem.

Ibolya Mártíromságom sosem szeretetből fakadt, el nem fogadhatta Isten sötét fergeteg áldozatom, elrothadó lassú haldoklásom. Fojtogató izzadságom bűzét.

Anna Éhbérért dolgoztam egész életem át. Albérletből albérletbe vándorolván, ötödmagammal parányi irodában dolgozhattam, dohányoztam. Vágni lehetett a füstöt. Idegfeszültségem vezettem le, nem csoda, hogy fél tudom műtötték már, és másik felén is megjelent a rosszindulatú daganat foltja. Máig fújom a füstöt egész álló nap, másként rég megbolondultam volna. Csoda, hogy nem bolondultam meg már mostanáig. Kukacoskodtam, kicsiségek, parányi ostobaságok is megzavartak, sírba tudtak vinni. Mások életét ettem-rágtam, szívesen rágcválódtam rajtuk, mert képtelen voltam élni, boldogan élni. Mosolygásom egy halott mosolygása ama Buddhám sírba vitt mindenkit. Közeli rokonaim, gyenge feleim ütöttem-vertem, rajtuk vertem el a port, kaszáltam a kaszás, így könnyítettem valamicskét nyomorúságos boldogtalanságomon.

Laura Még mindig fagyasztjátok virágaim? Rettenetes hideg van, majd megfagy az ember.

Gyöngyvér Fojtogató gyűlölet sötétje fenyegette elmém, amióta élek. Traumatikus környezet volt az enyém. Örökös baleset, örökös sebesülés. Örökös karambolok ütközései. Elfojtott, tisztázatlan, feltáratlan bűnök tömkelege. Mindig a tömeggyilkos, legnagyobb gengszterek virultak testemen az uzsorások. Traumatológia. Szívemen tombolt a sötétség. A pokol együtt-lakása minden emberi maradvány csöppnyi maradéka nélkül. Sátáni sötétség, óceáni orkán támadása. Nem tudtam, hogy nem szeretnek. Nem tudtam, hogy senkinek sem kellek. Nem tudtam, hogy mindenkinek csak terhére voltam, kolonc voltam a nyakukon, mázsás teher, mert bűneiket tisztán látták ostobaságaimon. Esetlenségemen. Félték tőlem. Riadoztak tőlem. Villámként hasította, hasogatta őket pirosom. Ha előbb rájövök, mekkora nagy borzalom az élet abszurditása, mily semmis a realitás valósága, elfolyatom vérem a mosdó lefolyóján testnedveim igazát, most már kár lenne érte, oly szép vagyok. Ha előbb megtudom, visszahajítom e tonnányi terhet, magam, nem vágyott életem minden gyötrelmét. Lehet, hogy mégis csak e pokolba akartam jönni. Borzalom. Förtellem. Borzalmas förtellem. Förtelmes borzalom. Csönd. Hallgatás. Igen. De a rőt-ösi ordításnak, üvöltésnek, a számadásnak is eljön az ideje egyszer. Átlátszó oroszlánüvöltés fekete ketrechen. Olykor érzem a szerelmet sugárban zúdulni szívem közepe tájának támadnia, akkor sugárkoszorús Hajnal magam vagyok a szépség, dicső hajadon, isteni nimfa, Isten leánya. Boldog violinkulcs egy kottában kék ég pacsirtadala. Tömérdék-töménytelen visszaélés történt itt a jóság figyelmes figyelmességével, a megértő szeretet áldozatos, hősieks küzdelmeivel. Fekete rongy-magam viselése olykor meghaladja erőm. A lábtörő egyszer csak táncra perdül gyógyulása, mert annyian törölték belé lábukat, hogy míg rongyosra szakadozott megtette szolgálatát és mehet isten hírével amerre lát szeméthalom lelkei közé. A kiszolgált katonát eleresztik, Isten eszköze. Rágalmak, igaztalan vádaskodások, meg nem értés, gyűlölet fojtogató hatalmában, tonnányi élet-szemét elhordása közben nyiladozó rügyek bimbózása, virágba fakadása, zöldbe borulása és szemek. Igazuló tudatosodásom.

Anna Hetedízíglén felhánytorgat mindent. Holt-sivár lassú haldoklásom nyomorult nyomorúságát elviselni a szeretetlenség izzó poklát. Egyre gonoszabb leszek.

Éva jön Ádámmal. Éva apró termetű, kicsit elhízva. Határozott mozdulattal Zsolt kezébe nyomja féléves gyermekét. Élesen, csaknem gyilokkal.

Éva Itt van. Böfögtesd meg. Mindjárt leviszem aludni.

Ádám Hadd maradjon egy kicsit. Karácsony van.

Éva Megint felpörög majd és nem tud elaludni.

Ádám Majd elaltatjuk.

Éva Akkor kell aludnia a gyerekeknek, amikor idő van. Mindjárt itt az alvás ideje.

Ádám Látni akarják kicsit a fiam, Laura unokáját. Karácsony van. Ünnepelni jöttek.

Éva elveszti önuralmát, teljesen kikell magából, kikapja Zsolt kezéből gyermekét és Ádámhoz vágja. Csaknem üvölt, éles gyilkosan.

Éva Ma még itt vannak. Holnap azonban csak én vagyok itt, és kínlódhatok vele egyedül.

Ádám Miért ma kínlódtál vele? Goromba pokróc. Hisztérika. Hisztérikus picca-múmia. Veszélyeztetett terhes voltál, nem csináltál semmit. Mindenki körülötted forgott, ugrált hét hónapon keresztül. Minden fillérem rátok költöm, dolgozom, figyelmes vagyok, ugrálok körülötted, nem tudom, mit tehetnék még, hogy elégedett légy.

Éva Homokos sivár világvégi kurta kurva kocsma falujában gyermekembe és ez átkozott családba vagyok bezárva. Lehullt a kultúra rólam e halott lélekjárás merjünk kicsik lenne szaros hazájában., baszkuráló baszogató éretlen sihederek, piszkálódó piszkavasak, hataloméhes rothadás lefízett pribékjei álmatlanságán bizonyosabb bizonyosság a kocka melyik oldalára esik le, mint itt normális életet élni. Nem csak nyelvi nemzet nyelvében akarok élni. Nem is férges föld rögében. Férges tetűházban. Elegem volt.

Ádám Mi ütött beléd? Hétkarika rosseb rubintos rézangyala? Szerelmünk ölelése örökre megszakad? Énekel. Azok a boldog szép napok ég veled. Te nem tudod milyen jó nélküled. Hová apadt, szivárgott el belőlünk kék hullámos fodrozódó Balaton boldogsága?

Éva Éhes vadkan falta párnás testem izmos, bő vérellátását, élő idegrendszerem rózsaszín húsát. Éhes oroszlan bújt meg hasam párnái rejtekén rejtőzködött éhség, szomjúság, idegfeszültség.

Ádám Barna fények játszottak a nedves, üdén, frissen lélegző kreol bőrön nevetett a napsugár sonkás combok szerelmes remegésén. Faltam kocám csülke remegő aranysárga kocsonyáját. Felejthetetlen ízek.

Éva Leszoptál a Balaton húgyos-szaros algás moszatos piócás vízében.

Ádám Lángra lobbantott csöcseid kemény erején az elastikus mozgékonyosság. A barna folt. Érzékenységed érzelmi intelligenciája feledtette velem a szaros világ kényszerű kényszerét. Gumimatraccal hajigáltam tested égne és pokolnak mint szivárványos gumilabdát a gyerekek. Sátorom e test. Nem hagyom orkán erejű szélnek sem elsöpörni fejem fölül.

Éva Pokolba veled.

Ádám Közönségre néz mereven. Szaval. Mintegy közönnyel, nem meggyőzően.
Megbántott a rózsám nagyon, haragudtam érte nagyon.
Azt gondoltam, hogy sebemet a sírásó gyógyítja meg,
hogy akkor zárul be sebem, ha megnyílik a sír nekem.
Mihelyt megcsókolt angyalom, mindjárt nem lett semmi bajom.
Éles, hegyes tőr a szava, s édes balzsam az ajaka.
Ilyen hát a leányféle! Mit tegyen az ember véle?

Éva Örökre bezárva sivár pusztaságon emberiség gyermekembe a beteges nyomorult izzadságszagú kínlódásba. Bezárva veled Ádám a létnek nevezett szaros külibe. Hordozható mobilvéccé tengernyi emészthetetlen méregnek.

Ádám Feketeöves vastartalmú hegyi tóm, talpam alatt imbolygó, meg nem szilárdult mocsaras-ingoványos földkéreggel hullámzom a csönd tomboló, fergeteges viharkabátja. Elmém

idegi hálózatát fekete parányi varjak, hollók zabálják fel életem viszontagságos, kísérletező próbálkozásait. Zűrös zűr-úr, idegeket emésztő rágcsálók zűrzavarában. Életet! Mérnöki pontossággal működő, olajozott poklom.

Kivetítőn üres betonszoba. Éva szemből, Ádám félig a hátát mutatja neki, közönség felé néz, halálos szomorúság szemében. Ünnepi megterített asztalnál ülnek. Zabálnak. Asztalon csongig leégett gyertya.

Éva Pokoli boldogtalanságunk.

Ádám Pokoli boldogtalanságunk.

Kivetítőn templomi, karácsonyi, betlehemes jászolban pillanatra megszólal a Kisjézus. Tegyetek ellene.

Laura Csukjátok már be az ajtót! Fagyos jégverem ez a ház.

Zsolt Nincs itt más csak kimutatott fehér fog elsötétülése és szállingózó hó-szó szösszenet -

Ibolya Árvák, nyomorultak családfája.

Anna A pályaudvar kirakott fája téli szél dorombolásán kiszáradt hasábfák döngenek morogva, amint dobálják őket a magasból. Lopott farakás ez otthontalan, csupa-csosz világban kényelmetlenül nyomja, nyomkodja egyik létezés a másikat.

Ibolya De szeretnék gazdag és nem tüdőbajos lenni.

Gyöngyvér Örök éjben iramló fényes ablakok, kivilágított nappalok s én állok minden fülke-fényben, én könnyöklök és hallgatok.

Zsolt hosszú fehér papírvet gurít ki. Rajta családfa. Köré gyűlnek Laura kivételével és nézik.

Zsolt Születtem e világba, és nem jött létre semmi, ami eddig ne lett volna. Elmegyek e világból, és nem szűnik meg semmi, ami itt ne maradna még az örökkévalóságig.

Anna Fontos a családfa.

Zsolt Félévesen félárva, másfél évesen árva voltam. Csodálok? Épp ezért fontos. Évtizedekig gondoskodtam kellemetlen, idegesítő nevelőanyámról, majd ápoltam, gondoztam a sírig. Sosem szerettem, de hát a kötelesség, a lelkiismeret. Igaz-e? Gyakran tette pokollá az életünket. Nem bíztam benne. Ha nincs őszinte lelki kapcsolat az emberek között önkéntelen befurakszik a gonoszság, a gonosz, a Sátán, bűneink nyomán.

Laura Távolság áll a csoportosulástól. Közönség felé. Kisposta hivatalvezetői posztjából követtem vég nélkül végig Hunorral és Magorral nemzetünk csodaszarvasa patanyomát a fellelhetetlen, megragadhatatlan, tiszta forrásig, nemzetünket ismeretlenül is megtartó, talán nem is létező eredetig. Kultúránk, nyelvünk összetett költői, sűrített sűrítőmenny zsenialitásáig. A képirás kevés jellel sokat mondását, ragasztó nyelvek kapcsolatai eredőjét tanulmányoztam. E tudományos kutatásokat nálunk alig ismertetik. Külföldi kutatások fordítatlanul hevernek, hét lakat alatt porosodnak a tudatosan eltitkolt művek, nagy nyugati, keleti felfedezések. Csak magunk jobb megismerésére nincs pénz. Óvnak minket szélről is, fénytől is. Szaros hatalmi kérdés lévén nem boríthat bársonyszékeket, tudományos munkásságokat. Tudományt művelni különböző álláspontok ütköztetése nélkül lehetetlen. Nincs itt tudomány se, csak lótrágja a hármass halom zöldje fekete himlős, csak bebetonozott őskori csontmaradvány milliárdnyi éves kövezetben ősnymati maradiság aljas-alattomos, olajozott hatalmi gépezetben érdekek, elsikkasztott pénz- milliárdok, nemzeti elnyomás, a kisebbségi érzés tudatos fenntartása, az önismeret hiánya, a magunkra nem találás idegen érdekeket kiszolgáló, lefizetett, jól megfizetett, világhálózattal rendelkező hatalmi elitje. Több fényt! Kevesebb aljasságot! Minimális hálózati ellenőrzést akár kívülről, akár belülről, és lesz élhető országunk és egységes nemzetünk. A magyar titkosszolgálat végre ne a magyart tegye lehetetlenné, gyilkolja le, árulja el és ellenőrizze, hanem védjen meg minket betolakodó ellenségtől, ha van, ugye van? Ilyen-olyan zsarnoki uralmi rendszereknek és elitista

maradványának jó lenne végre véget vetni. Fogják ugyanis tökeik. Másképp szólván zsarolhatóak múltbéli bűneik miatta.

Gyöngyvér Nem szól szám, nem fáj fejem, édes néném. Homokfejem strucca homokba dugja fejét.

Laura Tisztességes titkosszolgálatokat. Másképp zsarnokság lesz úrrá a földön, amint a mellékelt ábrák mutatják.

Gyöngyvér Belső-ázsiai magyarok Krisztusa előtti negyedik évezred óta kitekintettek párszor a Hun törzsszövetségből lovaik szeles vágóján Indiába, Mezopotámiába, sumérok, pártusok, szkíta-, törökfajú népek földjeire. És létrejött a kínai fal is az védelem miatta, ellenük.

Laura Tulipános életfa pirosban és fehérben a reménység. Szivárványos léteredő mítosz a népművészetben. Szerelmes nemzetem pokoli élete. Szabadságot, szerelmet neki!

Gyöngyvér Szerelmes könnyeinken nemzetünk életfája virágait könnyeink öntözik.

Hullabüz. Temetetlen hullahegyek. Temetetlen hulladombok. Romok alól kacsingatunk kék ég pacsirtadalára. Töredékeiben feldolgozott, elferdített, hiányosan, nagy fehér foltokkal megismert múltunk sokkal inkább tévútra vezet, mintha bele se kezdtünk volna feltárásába, megismerésébe. Nem lehet hatalom érdekei által működtetett történelemkutatásunk. Több fórum tábora szükségeltetik, nem a híg lé velőtlenül. Az a történelmünk, amit éppen van ki megfizessen? Rémálom lesz így a jövő is. Dögváson halmainkon a most csönd és hó és halál sírhalmainkon csak szépen vontatottan. Dögváson a rovás, a rovásírás. Halottas menet. Haláltánc.

Kivetítőn hatalmas hal csaknem csontig rágott húsa, fél csontváz. Homokórán pereg a homok. Michelangelo kör alakú Szent család képe (1504) halálfejet és az Árpád-házi szent koronát tartja.

Gyöngyvér Fogadj leányodnak, Istenem, hogy ne legyek kegyetlen árva. Orvosságos fiolám. Rózsám és Ibolyám. Intsd meg mind, kiket szeretek, hogy legyenek jobb szívvel hozzám, magam már rég feláldozván az árnyékvilág árkaiban most már te őrködj énfelettem. És mind a kint most már el fogjuk felejteni. El akarjuk felejteni, hogy legyen erőnk ismét adakozni, hatni, alkotni, gyarapítani s eltölteni a gonoszt félelemmel -

Ádám Mire maradsz, ha ártatlanul fölfalja szíved, mint zsenge búzáat a szőke malacka! Kiürül szívünkéből bosszúvágy és nem éltet immár a lelkiismeret sem.

Gyöngyvér Hulladombok adó-vevő készüléke elektromágneses hullámokon.

Ádám Óriási részecskegyorsítóban kikísérletezve a Net. Villámgyorsan pörgő forgó keringés parányi elemi részecskék áldozatán az információ.

Gyöngyvér Maga elé mintha Ádámnak Szeretlek.

Ádám Maga elé mintha Gyöngyvérnek Szeretlek.

Anna Éles gúnnnyal, Gyöngyvérre köhög. Megszületett a Kisjézus.

Gyöngyvér Döglj meg, mihaszna! Döglj meg! ... Tegyenek már végre ördögeid lapátra! Közönség felé fordul úgy kiállt. Távozz Sátán miközülünk! Távozz Sátán! Tölts el minket szeretet lelke, Szentlélek! Szent Szellem! Téged nem lehet legyilkolni! Közöttünk élsz élő valóság. Kísérjen minket két szülőnk fogja erősen kezünk a szellem és a szerelem! Megalkotom szerelmemet... ringatózó óceáni szél nyugalma. Ki csatornázza, ki irányítja föld alatti rejteketak poklain, ki kanalazza a szerelmet?

Laura Kiskanál, nagykanál, égi fényzőn csurran-cseppen csörgedező lépes-méz csurdogálás. Akácméz. Vegyes virágméz. Ádámnak. Szeretlek Fiam.

Ádám Drága Anyám!

Anna Anyám, édes anyám elfeslett a csizmám ...

Ibolya Sosem voltam hú magamhoz. Sosem hallgattam a bennem élő Istenre. Mindig elnyomtam, fojtogattam magam. Nyomorúságos sivárságra így küldött engem fulladásos halálra. Sosem füleltem csendes alázattal a szelíd hallgatag báránra, ha hallgat -

Vonszolódó pusztulásom iszonyat-magam tenger feneke homokján elástam, csak ne kelljen tudomást venni róla. Rettegő mártíromságom, alamuszi, alattomos, kétszínű arcom aljasságait el nem fogadhatta Isten. Rosszindulatú rákos daganat, mint gólyafing keringek a levegőbe anyátlan árván. Rettentő indulatok tombolnak türelmetlenségemen. Gyakran gyilkolni lenne kedvem. Vétkezem gondolatban, érzelmeimben, szóban, cselekedeteimben.

Anna Ámokfutó.

Ibolya Élő szeretetteljes lelkem bűzös, rothadó fingok széljárása széliránya levegőben.

Laura Isten testében személyre szabott az üdvözlés keskeny útja. Jó szabó egyénekre, minden egyénre külön méretezett ruhatára sorsháló, sorsok hálója -

Gyöngyvér És beteljesítő beteljesülésben szabadság, szabad akarat, erő, erőnlét, felelősség, bátor józanság, hűség, értelem beprogramozva.

Zsolt Balatoni telkemen földet túrván jutottam el a szabadság könnyűsége madarának édes közelébe. Pár méterre Illyés Gyula pincéjétől. A Tihanyi apátság alapító levelétől pár kilométerre. Ott szórják szét hamum a szélrózsa minden irányába a Tihanyi tündérleány hangja harangjai lábainál. E tájékon nézván, fülelvén, illatozván a természetet megértettem valami nagyszerűt a létezésből. Csónakomon, a Balaton közepén, a Tihanyi halmok templomtornyai árnyékában, a Balaton vize hullámai morajlásából, a nádas sustorgó rejtelmes zúgásából, vízimadarak gondoskodó, figyelmes, ártalmatlan, semmi fölöslegesen nem tevő, valódi jelenlétéből, amint siklanak igazul vizeinken a számukra kijelölt helyen, ott és akkor megértettem valami fontosat magam és mások életéről, az Életről, a létezésről, a Létről.

Anna Éles nyelvem hegyesítettem, élesítettem, fentem késem köszörültem nyelvem gyilkos törét forgattam szíveikben, és vártam, hogy végre megszólaljanak, visszaszóljanak. Önvédelmi ösztönük tartást adjon nekik, gerincet öltö, meszes csigákból felépüljön végre gerincük. Húzzák ki maguk és nevéssenek végre az őket halálra kínzó világ pofájába. Hiába. Sokáig kellett várni. A végső pusztulásig tartott a csontosodás, a légvédelmi eszköz, a gázmaszk alkalom szerinti használatának megtanulása. Időközben tönkrementek egészen. Teljes-tökéletes pusztulásuk.

Gyöngyvér Rózsamező. Piros-fehér-zöld karácsony. Pártus hercegünk gyöngyhalász gyöngyhimnusa a tudás hercege, az isteni beavatottság nagymestere, a miénk is. Még ha nem is törzsi, faji származása a fontos, hisz az írás halott, de a lélek él! Zarathusztrától, Buddhától az Isis misztériumokig, Maniig. Máguspapok, csillagjósok, asztronómusok nagyszerű matematikai tudásától a csodás csillaglátásig, szellemi, égi világ angyali üzeneteiig. Angyaloknak nincs törzsi, birodalmi határ. És megszületett, ha úgy tetszik a pártus herceg Galileában a pártus hercegi sarj, Nagyboldogasszony, Magyarok Nagyasszonya pártus hercegnőtől. Ha úgy tetszik, ki tudja, miként magyarázzuk az írást és lopkodjuk össze mítoszaink, ugyebár, igaz-e, az írás halott, a lélek él. Ahogy tetszik. Élni végre. És megmaradni szegyen nélkül.

Add Istenem Magyar Nemzetünknek, hogy soha többé ne maradjon szegyenben, soha ne taposhassanak rajta zsarnoki, gyilkos, idegen hatalmak, ne irányíthassák többé idegenszívűek, kiknek szíve nem itt, nem ide dobog, kiknek csak feldarabolható, feldarabolandó térkép e táj. Kizsigerelendő embertömeg, embertelen, tisztességtelen tökegyarapítás legjobb színtere, mert leginkább lepusztított, lecupaszított világi színtér. A pokol mélye mélységes feneke. Igen, a halál világgá sugárzása, de minket gyilkoltak évszázadokon át, és nem mi gyilkoltunk, csak olykor, ha kényszerített a túlerő, ami jóval előbb végzett kiválóságainkkal, akik képesek lettek volna igaz

módon irányítani e nemzetet, de őket, a kiváló nagyokat, nagy biztosan jó előre kipécézték, lefejezték, kiszorították, tönkretették, ellehetetlenítették, száműzésbe kényszerítették. Tudatosan. Módszeresen. Terv szerint. Forgatókönyvből. Megrendezve a mi életünket, halálra. A demokráciára hivatkozva felemelték a kulturálatlan műveletleneket, a gyilkos ösztönűeket, a csőcseléket, mindenkinek elpusztítására, és igazságtalanul, jogtalanul előnyökhöz juttatták őket, így láncolták magukhoz, a zsarnokság fenntartásához, a félelemhez. Elég volt. Ne minket ostromozzanak örökösen! Ne külföldre rohangáljanak minket elárulván, minket örökösen ugyanazért vádolva vámolván kifosztani ne próbáljanak meg többé mindig ugyanazok, a rothadt, elrothadt szívűek. Ha ide tartozónak vallják magukat, ezt az országot segítsék felépíteni romjaiból. Ha mi benyújtánánk a számlát a minket ért sérelmekért, Isten se tudná megfizetni. De igen. Egyedül ő. Gondoljanak olykor erre, amikor gyűlöletük megpróbálja lehúzni rólunk a milliomodik bőrt, azért, amit mi sohasem élveztünk, azért, ami soha nem is maradt a miénk. Ne csak következményeket vizsgál-gassanak, hanem előzményeket és annak okait, és akkor tán szebb lesz a világ és jövője. A hatalmon lévőknek persze sosincs bűne a pénzzel teli zsák hatalmasságainak, hát nézzenek tükörbe. Búzik fertő járvány-rengetegük. Adj tartást, tudás fényét, szabadságot, önismeretet nemzetünknek!

Ádám Sziszegve se szolgálók aljas, nyomorító hatalmakat.

Laura Majd a szabadság, békesség is eljön, finomul a kín -

Ádám Üres, pulzáló fájdalom, kín a vég....

Éva Halálra kínozott, élő és küzdő emberiség!

Ádám Csak az a vég, csak azt tudnám felejtetni!

Gyöngyvér Almaszirmok - még ép a roncs ág -

Éva Élő Isten, ha élsz és vagy tarts meg minket, maradj velünk ringatózó óceáni szél nyugalma őrizze meg minket a gonosztól!

Gyöngyvér Sivár fájdalom pusztasivataga tarthatom kínjaik dögvész haláluk, halálra kínoztatván, testnedveik kiszáradván, miután minden életet kiöltek egymásból, öldököltek és legyilkolták egymást.

Laura Dinnye, sár, ár, sárarany, piros alma, zöld paprika, gránátalma...

Gyöngyvér Dalí, Gála színaranya -

Ádám Gála rendezett ég bolygói, csillagai, megszerkesztett agya üdv, üdvösség. A rend.

Együtt Mert a mindenség ráadás csak, túl, túl a hallgatag határon ... az élet mint az áradás csap a halál partszegélyein ... a nyugalom partjára, a nem üres űr egy martjára, szemlélni a világokat, mint bokron a virágokat.

Kivetítőn a fenti betlehemi jászol. Jól öltözött, elegáns, természetes, szép cigányasszony hatalmas tigrisliliomcsokrot tesz le a Nagyboldogasszony lábai elé. Zene: Csíksomlyói Mária énekek a kegytemplom kórusa előadásában. Oltalmazd alá futunk, Angyaloknak nagyságos Asszonya, Tengernek csillaga. Közben mindenki lemegy a színről, csak Laura marad a bébivel. Énekel. Kérje, kérje kisdedecske, betlehemi hercegecske, ki miértünk sok jót tettél, a pokoltól megmentettél. A pokoltól megmentettél.

Vége

Kora délután

Szereplők:

Mama	minden további szereplő (édestestvérek) anyja, 55 éves
Öcsi	27 éves, ő a legfiatalabb
Leány	
Júlia	
Márta	
Veronika	

L alakú kertes ház, az L alsó szára ellenkező irányban belső udvart ölel, az udvar mögött virágos kert egres, ribizli, mogyoró, málnabokrokkal, gyümölcsfákkal, sárga-, őszibarack, meggy, cseresznye, alma, körte, szilva, birsalma, de dió és mandulafa is található itt. A kert két szélén kis ösvény szőlőlugassal. A füves udvaron három diófa, egyik árnyékában hinta. Birsalmafa körül virágok. Kerti faasztal székekkel. Mama, Márta és Júlia a színen. Nyár, kora délután.

Mama Márta, dolgoznod kell. Mi lesz máskülönben Ágnessel? Takarítónői fizetésből képtelen vagyok pesti albérletet fizetni nektek.

Márta Mi lesz vele, Ágnessel? Mit tudom én, hogy mi lesz vele. Egyetemre akarok menni. Ágnes pedig tanuljon itthon az érettségiig.

Mama Magad számára így is úgy is fizetsz egy kis szobát. Tudod, hogy e kis városban nincs megfelelő szakképzés, amely később a munkát, megélhetést biztosíthatná.

Márta Ágnes egész életemben rajtam fog lógni, nyakamba ülteted és hozzám kötözöd? Minek is ez a nyomorult, nyomorúságos nyomorúság, amit életnek hívnak! Vágyaim szállnak széllal virágporos üde hajnalokon nem találok termő réteket. A termő életek olykor rohadtt férgesek. Megöl az értelmetlenség, a nem kreatív, nem teremttó kényszermunkától pedig görcsbe szédül depressziós gyomrom. Értelmes, valóban alkotó munkát az embernek!

Mama Valamiből meg kell élni annak aki nem szakít milliárdokat mások nyomorúságos tengődő sorsán. Sokan kerültek már éhhalál, fagyhalál közvetlen veszélyes közelébe. Munkában is rálehetünk a szépségre, különösen te, aki kertészetet tanultál. Remélhetőleg elhelyezkedhetsz a szakmában, és sikerül továbbtanulnod is. Én természetesen segítek. Gyönyörű csevegés virágokkal, angyalokkal, kedves, segítő szellemekkel. Nárciszok, jácintok, tulipánok, hóvirágok, ibolyák, dália, tátikák, árvácskák, kardvirágok, nefelejcsok, gyöngyvirágok, harangvirágok, margaréták, orgonailatú bachi korallzene, csivitelő pacstirták légzacsokóin. Katicabogár, spirális házú -, meztelen csiga, széncinege napraforgóból szemezett, magozott szotyolával. Töklámpás. Könyvek, zene, színház, képzőművészet, építészet, filozófia, teológia, mítosz, tudomány meggyász... Kertészet. Földművelés. Templomok, imák, és igen, a porzó termőre száll szívem dala. Örökkévalóság csillagain hallgatja tekintetünk énünk illatos szimfóniáját, a mindenkor hagyományozott jelent.

Márta Kis tarisznyámban három garasom, száraz kenyérem, műanyag üvegem tiszta vízzel, tiszta szívvel kérdezek, mielőtt betörés helyett jó messzire elkerülök mindenkit, akit meg kéne ölnöm. Ojtogatok virágaim, növényeim, szerelmeim. Napom kopogtatás nélkül bejöhét hozzám.

Mama Magvetők, Föld művesei, gazdoltok, avagy gyommal vetitek be a földet virág helyett. Sivatagosítotok? Kövesítetek? Szent áramlatok éltető éltetése helyett halál illatú, rothadt földes cserepünkben fojtogat a pénzfolyam matematikája, özönvíz szerű kiáradásán, mindenek áldó, áldott megáradása kárára, ellenében. Szent iratok, szent szövegek, hindu jógi gyertyaállása nem áll fejen a világ, ugye, tüzet okád Buddha, virágos szeleken táncoló Nagyboldogasszony Fia fényes arcán Mani tanításai, Zarathusztrát pediglen nem pusztította el gonosz gonoszsága, üde Krisztus erős lélegzete, saját hangja szárnyasugárzása szíveinken szerelme, rút élet bukfcet, cigánykerekeket vet virágos réteinken keringőzik a kacagás üdvös álma, rút hideg telünk nyári, kacér melege, könnyei, üvöltésünk pezsgő vizei felbugyogó buborékai imái, az örökkévalóság időtlen, beteljesülten folyton tovább élő, ható hatásugárzása utóéletük örök, változó jelenvalósága. Eszes tekintetünk természeti viszonyokon rendet vág, vés, csiszol, kalapál, pusztulástól, haláltól, megsemmisüléstől való félelmünk létezés dalain ragyogó hópelyhei semmi aranyának, a mindenségnek. Beavatódásunk drótokon, madzagon Isis misztériumaiba. Apokrif, esszénus evangéliumok, mítoszok szabad hatalma lelkületén szerelme hitünk csodálkozik az isteni erőn.

Márta Munka, egyetem és mindez együtt. Nem lesz túl sok? Anyám merőkanállal eszik.

Mama Idegen nyelvek házában otthonos kis lakást bérelek. Fehér hattyú siklik ég kékjén, taván szellőjárás, barlangjainkban orkán erejű szél zivatar idején mindent elmos és megtisztít a föld új kezdeteknek. Apály-dagály, árhullám. Belső tüzeinken tekergő hamuszín kígyók, szívünkben szabadon felel a párdúc rácsok árnyékával, szigetünkön égi láz sirályai. Angyalok róják köreit szerelmes létezésnek. Beavatásunk örök erdőn, Jákob lajtorjáján le s föl lubickoló szabad elrendelés, Illés szekere elragad téged, vágyakozó álmunk, Lucifer karjaiból szállva szállunk elutasítván az örök gonoszt, kísértőnket, a Sátánt, ki romlás, pusztítás, megtevesztés, zsákutca, mellékutca labirintusos téridő szerkezete., e próbaúton rálehetünk szerelmes Istenünk nyitott egei rózsabokrain személyes, isteni szabadságunkra, szívünkben élő, kopogtató Istenünkre. Istenben egy egység vagyunk más-más történetekkel. Ez a személyiség általános individualitása angyal- és szellemvilágban, hiszen telis-tele az erdő ordas farkasokkal, üvöltő oroszlánokkal, barna medvékkel, gorillákkal, csivitelő madarakkal, báránnyal, tetvekkel, patkányférgelével az ősi vadon őszbójtja liános ősi fákkal, virágokkal, és ha felég, hamuvá válik minden addigi létezés, hogy főnixmadárként valahol-valamikor az új élet újjá születhessen az élet akarása. A szerelmes Lét. Az örök visszatérés. A küzdés, a küzdelem maga. Ég kapuján pedig beereszt a szerelem, kimerevített szemű, riogató, bölcs bagoly. Nem mindenkit. Határtalanul boldog az a szellem, akinek eszméit érzékei érzékelik. Nyolcadik ég szent szelleme. Örök szépség. Az úton sokszor rogyan térdünk, elesünk a kereszt súlya alatt, hogy újra felálljunk és folytassuk egyéni utunk. Az út vagyunk, amit bejártunk és szándékozunk még megtenni. Külvilág gáncsain bukdácsol akadálypályán lovaink gazdag hangzásvilága felerősödik nagy bajaink rezgéseinek belső világunk megvéd rejtőzködő gonosztól. Hit és Akarat. Erős várunk a lelkünk beragyogott, megvilágított termeiből, állataink ösztönéletéből kitekintünk tudatfeletti birodalom, szellemek hazájába, hol derűs, napsütött, hol borús, viharvert ég testünk felhői létezése, él, mindenütt ott van létezésünk nyomvonalán sokkal erősebb intenzitású szellemi létünk mint pusztaság. Kék ég testünkben hullámvonán vibrálnak fehér báránnyal pacsi, fülemüle nótát kolibri szárnycsapásain éneklő dallamok. Édenkert paradicsomi mezítlensége ártatlanság, szépség, egészség, boldogság.

Márta Nagy a hited, Anyám. Én siratom, amit eddig elvesztettem. Töménytelen veszteségem siratása siratóéneke, siratódal lelkeim, szellemeim árjain, máskülönben fekete halálbáb, halálbaba vagyok élet nélkül, ha nem teremtem meg magam, ha kell hullahalmokból, hullahalmokon, de akkor is életet, mert leteszem terheim, zsákom mázsás köveit. Sígni, sígni, sígni. Múltam koporsói mint ütött-kopott bőrdöngő oszlop-foszlop, bomló enyészeti halálbúza mérgei el nem pusztíthatnak ártások ártásán el nem pusztulok én, az élet szerelme. Énekes-táncos karrier előttem, művészetem élete szépségét halálom halála táplálja majd és kegyelem.

Mama Küzdelmes, fáradságos élet szívárványos tárt karú ég sugárkoszorúján szemünk megtapad horizontján, és nem tévesztjük el az irányt. Segítő szellemeink, őrző angyalaink öröme, derűs boldogsága vagyunk.

Márta Kiszellőztetem hullabűzös, áporodott szobám. Talán beáramlik friss, hűvös fuvallat szellőzései.

Júlia Kloákák szennyes lé bűzén nehéz illatozni. Ingoványos mocsárban nehéz nem elsüllyedvén alámerülni. Mocskos, rusnya, tetű környezetben nehéz tiszta, szép üdének lenni. Mérgező anyagokat, ha eszünk, ha iszunk nehéz megtisztulni. Jégviharban, jégbe fagyva nehéz a feloldódás. Forró homoksivatagon nehéz megúszni homokszemcsék, homokszemek nélkül, légútjaink, tüdőnk légcsákjain áramló homoksivatag kavargó, fergeteges, forró, sivatagi szele.

Veronika Te, ki óceáni hajóutak után mindig eldobtad partnereid, lett légyen rózsaszín, bíbor csikózású, tejfeles szürke alkonyati ég, avagy borús, viharos, mély sötét.

Júlia Lábon alig álló, megállni képtelen szeles részegecském, dülöngélő léghuzatom ittas levegőn, mi fránya fene közöd hozzá, ki miképp csalt engem, ejtett át, nyírt ki, vett palira, tett tönkre. Te, folyton kotyogó forró vizes, kis piros fazék. Folyton jártatod szád, belekotyogsz az

életembe, kis sziszegő kígyóm körülöleli testem, rágcsló hadad lelkes szellememen lakmározik. Piócaid vérem szívják. Ájtatos mosollyal forgatod kicsiny falások falataim szesszel átitatott szádban hangyasereg szorgoskodik jó szóért, lázas mondatokért. Te, madárijesztő, fiatalon vén banya-frász. Anyámasszony katonája. Krákgó, csilingelő, részeges, zörgő csontú banya. Folyton be akar törni ráncos réme. Ráncos rémek, rémséges vén banyák, vén szipirtyók elárulják, megtámadják szabad élet kísérleteit.

Mama Júlia! Elég volt. Te, kis szabados erkölcsű világi leánykám. Te, parányi, központi gögöm, ki ha én nem rátartiságom. Kitéréseid rosszallják szívem. Belső köreink álmain rózsabimbós parittyakő. Látomásos vízióink szabad függetlenségén csíphetnek ugyan a darazsak, de miénk szabadságunk minden gyönyöre és nyomorúsága. A pusztulás lehetősége is. Sötét-fényes víztömegek mindent felkavaró, megmozgató turbulenciája, gyenge, lágy, finom szellő nyomán fodrozódó vízfelszín. Légridó. Légtömegek áthelyeződése.

Júlia Lelkem jó barátja, erőm, energetikám, s a Szerelem. Rühellem a magányos baszásokat. Kielégítetlenül kefélni förtelem. Szeretkezni szeretek temetők friss, széles koronájú, terjedelmes fák hűvösén kefélni világaim világát.

Márta Egész állatkert lakozik benne. Földalatti, felszíni, vízi, légi tünetények: szárnyasok. Kedvenceink a vadállatok. Farkas, párdúc, tigris, oroszlán. Elefánt a porcelánboltban. Nagycsaládos gorillánk terebélyes fájának törzsét támasztja. Tüskés sündisznója nem tűr meg senkit sokáig háza lakásán. Kis vakondokok.

Júlia Sárkányos víziszony, sárkány-patás földiszony, sárkánytojásos légi iszony. Sárkánycsorda légies harcai. Elég egy kis félreértés és nagy gyűlölet száll kis fészekre, egy kis ellen-szenybe csobbanó szélvihar mindent elpusztít, ami útjába kerül. Szívem jégvirágos, bezárul, ha nem szeretik, ha ütnék, jóságos, jótékony habosra hamis, alattomos, álnok kényszermunkások. Halálba döngölnek mindenkit, ki él, ki szép, jó és igaz. Elképzelem, milyen egy családba összezárva élni évekig tartó növekvő ellenszenvvel, az maga a pokol. Irtózat, förtelem, undor vesz rajtunk erőt, ha libabőrös, beteg lesz egyik a másik közelén elviselhetetlen, piszkálódó, gonoszkodó piszkavas. Krónikus rosszullét kerületi tépett idegrendszered szalmakazlában tűhegyek szurkálnak véres papírosra ideglázban szenved fekete tengered hatalmas hullámokat vet, csak elmerülni, elsüllyedni, megfulladni lehet benne. Partról szemlélni ritkán adatik meg.

Mama Sárkánycsorda légies harcai. Jó. Ember - Lét kezdete. Koncentráció, meditáció, érzékek visszahúzása, légzés, visszatükrözés, ekstázis. Jóga. Az egyedüli egyetlen személyes Én küzdő-alkotó megtalálása.

Júlia Veronka a mi vasorrú bábánk és édes Mamánk.

Mama És ki a mi Tündér Ilonánk? Hol rejtőzködnek láthatatlanná tevő köpönyegükben ördögfiak, angyalok és istenek? Ki imádkozik repülő imaszőnyegen?

Júlia gonoszul Mamát utánozza Nincs varázslás, csak imádság. Minden Buddhák, minden jógik elmeerejénél hatalmasabb a mi Istenünk. önmaga Patakom vízcseppjeit talányosan pörgeti, forgatja. Bugyborékol rejtélyes pezsgésem napszakok pergő jelenén.

Veronika Belefáradt fáradtságos fáradtságom izgő-mozgó, sürgő-forgó, zsibongó pesti élet rohanó forgatagába Mártával egy szobában összezárva nem felemelő élmény. Idegbeteg hisztérika, egy pillanatnyi nyugta nincs. Mindig sürgős dolga van. Jön-megy, ide tesz, oda tesz, hangos, sivít, kiabál, sőt üvölt. Zörög. Mindenbe beleköt, kötözködik, tudálékos, készen áll legjobb tanácsait kártyalapként osztogatni, mindig mindent jobban tud. Pattanásig feszült, vibrál körülötte levegő, éter, szinte látni teste villámain, melyeket nekem kell nyugodt csöndben, türelemmel elföldelni. Hamar áramütést kap mellette az ember.

Márta Örültél, hogy valahol otthonod van, berendezkedhettél, igaz, rövid időre, Pesten. Kipróbáltad, nem neked való. Visszatértél Mama szoknyájához. Nagy kár azonban, hogy vedelsz, itt se, ott se megy ez az élet, benned lehet a hiba.

Veronika Kilenc tökéletes szeretkezés után egyszerűen megunta fiúm, akit kedveltem, Márta jelenlévő harmadik szemét és csápos karjai hálóját az egy egységesült szobában nem csoportos szexet akart, hanem partnert keresett. Kilátástalan jövőbe nem bonyolódik, gabalyodik embernek fia.

Márta Megijedt volna fiúd, hogy engem is megkívánt? Esetleg elütötte gyomrát és megjött rám a gusztusa, keményre változott, ha csak megérintette erőm dallamos szele, hiszen tőled mindent megkapott?

Veronika Fekete testem húsába, mint rák, avagy skorpió mélyeszted csápjaid. Faltad, eszed életem derűjét. Melletted élni nem lehet. Halálos halál és pusztulás van ott, hol megjelenysz, hová beteszted lábad, ameddig csak elérnek érzékelő csápjaid, hogy letapogassák elméd arany receptorai terepét és tájait.

Márta Paranoiás skizofrén, részeges liba-maca, kistyúk a szemétdombon. Hülye libuska.

Veronika Érzékeny vagyok. Gyűlölöm, ha más elme-lélek, akit nem kedvelhetek, helyet követel és tart fenn magának szférám zajában. Mindez tisztaság és szabad szféra kérdése. Önvédelem.

Márta Sterilizáló törekvéseid vannak? Vonulj éjjeli erdő mélyére! Élj hegyláncok magasán törpefenyők között, ha erre vágódasz, ott megtalálod. Remetenő.

Veronika Általad megélt tapasztalatok zsarnoki erőszakossága kijózanító, ádáz harcai után semmin nem csodálkozom.

Mama Muzsikáló testek harmonikus együttléte. Testek harmonikus együttléte. Vízömegek hátán légies szemek tölcserés szívóereje zabáló labirintusában bensőnk védelmezőnk, a csend isteni magánya, elmélyülés, szemlélődés. Elménk összetartó, ént megtartó ereje milliárdnyi széttartó érdek, szándék, akarat elmemezején gránit föld összetartozó vizes cserepei csempéin önvédelmünk, harcos akaratunk magánya az életért. Földi tér hangyaszorgalma, szellemi tér ádáz-gyilkos, titkos-rejtett, rejtőzködő harcai. Izzadságszagú földi tér nyomorúsága, édes-könnyű szeretkezés fénymezőkön. Élő, pezsgő, csodálatos, vágyitatott Létezés. Zengő-bongó húrok össze-csendülése, varázslatos, csilingelő, csillámló zenék összhangzata, szeretet mágiája. A mindenkori pillanatnyi küzdelmes Lét igenlése.

Leány Mélyre ástam, magasán repültem, fodrozódó felszíneken mosolyogtam, földrétegek alá temettem magam rétegvizet kóstolni, oxigént nyerni. Csörgedező patakokon táncoltam, édes vizű tavon vízililiomos egységet teremtettem. Sivatagom kivirágzott újra és újra csokorba gyűjtöttem tigris-, tűzliliomait. Viharos, fergeteges létem kis híján végleg elmosott. Dalaim szálltak, szárnyakat növesztettek a szélben.

Mama Nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned., erős vár a mi Istenünk.

Leány Éveken keresztül éltem égő csipkebokorként, felégett testem hamuvá lett. Elfelejtettem levegőt venni. Időnként szippantottam egy kis oxigént. Halálba üztek, lekaszáltak az elemek. Téridő özönvizébe fuldokoltam kilátástalanul, remény nélkül. Örök magány. Örök meg nem értés. Örök egyedüllét. Kapcsolat égető hiánya. Léghiányos fulladás szelein szomszédhozott tüzes lelkeim dallamaira. Szobám fala volt koporsóm, úgy éreztem beomlik, összeroskad, összeomlik, rám borul a tér fala tartópillérei, és elnyel, felfal a sötétség, a beteljesületlen élet törmelékes romhalmaza.

Mama Jó reménység foka -

Márta Mehetek földet túrni, kertészkedni, kubikolni.

Mama Jó levegőn csodálatos...

Márta Idealista az én anyám, eszmék megszállottja. Kár, hogy szennyezett, fertőzött, mérgezett víz, föld, levegő, és alig van hely, hol kertészkedni lehet. Kastélyok, paloták, várak, közparkok? Milliárdosok házáinál?

Mama Friss, jó levegő füstrózsáiba lehelem lelkem.

Márta Kardoskodhatok kardvirágaim lábainál rózsáimba temetkezhettek, míg égi harmat csillámlik kék ibolyám szirmain és kibújik hóvirágom napsütött föld hófoltjai alól.

Júlia Veronika pediglen boros, pálinkás poharaiba feledkezik, temetkezik jó Mamánk szoknyája redőibe.

Mama Jó állása van. Te nem mondhatod el magadról.

Júlia Jó állás lehet, ha pajkos, mihaszna, víg kedélyű, borhuzatú, pálinkaszagú nyilvánosság a közélet, a szomszédság -

Veronika Mi bajod vele? Kikapcsolódás. Szórakozás. Laza lazaság, vigalom, könnyűség, móka, tréfa, nevetés.

Júlia Rendszeres, avagy szünet nélküli ittas dülöngélés. Iszákosok, részegesek tetszenek lenni.

Veronika Nem is ittam.

Júlia Alig állsz a lábadon. Bűzlesz a piától.

Márta énekel Kicsiny a hordócska, jó bor terem benne...

Júlia A vodka nem bűdös, de igen veszélyes. Felbomlasztja, bomlasztón rongálja az agyat. Te bizonyára kevered a szatmári szilvát fűtyülő barackkal, vilmoskörtevel és egyéb sör- és borfajtákkal, annyira bűdös vagy. Agyad szétroncsolja az alkohol egészen. Tönkre fogsz menni, nyílegyenes pusztulásod, bukás szakadéka. Térj eszedre, míg nem késő.

Veronika Minden egyéb bor- és sörfajtáról álmodom.

Leány dűltan jön a házból Eltűnt a pénz. Nincs helyén a ház felújítására szánt pénz. Nem találom. Tudtok valamit, amit én még nem?

Mama lemondóan Felkutattam, tűvé tettem az egész házat, hiába. Közülünk fújta meg valaki, más nem tudhatott a rejtekhelyről.

Veronika Sejtem, ki volt, tudom én, kinek enyves a keze közülünk, ki az, ha pénzt lát, nem állja meg, hogy el ne tulajdonítsa, mindegy, mi lesz a következménye. Kifolyik markából nőre, piára, szerencsejátékra, kiskocsmák játék automatáiba landol. Meg tudnám ölni! Zsigerelei, zsarolja, fosztogatja a családot. Munkahelyén is lopott, nem is egyszer. Mobilposta-rendszer mobiltelefon hálózatát is kifosztotta már, azóta nincs munkahelye. Anyánkon élősködik. Mondtam nektek, hogy ebben a házban tilos nagyobb összeget tartani.

Mama Nem gyanúsíthatunk, rágalmazhatunk senkit a világon valószínűségi arányszámok alapján.

Márta Udvarai hálózatain rejtőzködik a nagy pénz, melytől megóvni minket igazán senki sem tud, és igen kevesekben él az akarat, hogy emberek milliárdjait nyomorúságos szegénységükben védelmezze, megsegítse, hisz a modernkori rabszolgaság egyre elviselhetetlenebb. Pár tíz spekuláns kénye-kedve szerint fial, fiadzik a nagy pénz burjánzik jól szervezett, inkvizíciós módszerekkel működő intézményei hálózati rendszerén maffiapénzeket mos tisztára a bankhálózat titkosszolgálatok részesedésével, részvételével, fejeik gyarapodásával, hatalmuk erősödésével.

Ami titkos, az igazán veszélyes, nem a felvonuló, hangoskodó, agyon egerezett, lejáratott, megfigyelve beépülő gárda-felvonulások. A globális pénzhatalom sok milliárd ember alapvető életlehetőségét veszélyezteti! Világméretű, összehangolt bünszövetkezet. És robotol, vért izzad, halódik rabszolga barom módjára a kék bolygó. A kék bolygó lakosaival lenne e pár tíz, jó legyen pár száz embernek a „csőcselék”? Demokratikus rendszerünk alapja az uzsorakamat és a spekuláció által felpörgetett hatalmas hozamú részvények egyre magasabbra feltornászandó nyeresége, haszna. Aljasságra épül a rendszer. Hitelminősítőknek pedig a világon mindenhol kéne működniük azonos ismeretekkel, hiszen ezen intézmény is zsarnokság, elnyomás eszköze; az indexmutatók nem szakmai, hanem saját érdekek, jobbagyi, hűbéri rendszer szabályai, az udvar hatalmi mechanizmusai szerint alakulnak. Ha esik a tőzsdeindex sokakat a hatalmas szerelemnek megemésztő tüze bántja. Sok kicsi sokra megy. Demokratikus közjó. Aki dolgozik, most dolgozik legtöbbet, mégis nyomorog.

Mama Táncoztam volt, virrasztottam volt, lett legyen nagy család, szeretet, összhang harmóniájára, gondoltam volt boldogságunkra lett legyen nem árvaságunkra.

Veronika Rosszul örködött anyám, a pénznek lába kelt. Sehonnai bitang ember az öcsém. Semmirekellő, semmire való gazfickó, gazember. Mindenét eltékozolja és mindazt, ami a másé. Megéljük még, hajléktalanként fog megfagyni útszéli, jeges árokban. Ha észre térne, idény-munkásként, kőművesként dolgozhatna. Kellemes lesz forró nyáron barnára sülni, jéghideg télen lilára fagyni. Dagadt lábbal falakat felhúzni, gerendákat szegecselni, malterozni, téglákat egymásra rakosgatni.

Júlia Vészmadár.

Veronika Realista, valóságot ismerő, szerintem, földön két lábon járó szerencsétlenség, szerintetek.

Márta Iszik, vedel, mint Te és a kefekötő és az én fülem.

Öcsi Udvar elülső részéből jön. Veronika, Júlia, miután észreveszik hátramennek a kertbe, szemlélik a virágokat, gyümölcsfákat, közben beszélgetnek Már megint én vagyok a téma réme felsejlőn rémlík rémséges réme e rém.

Márta Hogy vannak leányaid?

Öcsi Köszönöm. Anyjukkal bizonyára jól. Békés, nyugalmas otthon a mienk. Szeretet melegágya.

Márta Mihelyt kiteszed lábad otthonról, meghiszem. Addigra már utcák rengetegét fertőződ járványos betegséged terjesztvén, amerre jársz. Tékozló, kiállhatatlan, kibírhatatlan vagy. Hol a pénz?

Öcsi Milyen pénz már megint?

Márta Ne játszd az agyad, hétszentségit neki!

Öcsi Nem tudom, miről beszélsz

Márta Tönkreteszed a családot, és fogalmad sincs róla, mit művelsz.

Öcsi Záptojás szagod van.

Márta Széthasogatlak, kitépem beleidet, ha nem keríted elő a pénzt valamelyik kurvád öléből, esetleg egy játékautomata beleiből.

Mama Életemben egyszer éreztem végtelenül, határtalanul megnyugtató erejét annak, ha valaki rosszra jóval felel.

Márta Megbocsátás. Örökkön elnézni mindent a gazembereknek. Minél nagyobb gyilkos gazember, annál biztosabb, hogy a világ első spekulánsa, bróker - tróger, pénzügyes gazember. Minden felelőségre vonás, bűnhődés nélkül. Nyomorult sínylődés, tengődés a földön felelőtlen világcinizmus miatt.

Mama Megbocsátás, annak fontos, ki megbocsát, mert így nem marad ellensége, ha mégis, ellenfele nem férközhet szférájába többé, hiába próbálkozik, átlátszóvá válik a támadott, kipécézett fél számára. Látható, tudható, hallható, még sem létezik többé, mert a megbocsátás révén végleg elengedte. Ez nem azt jelenti, hogy valaha helyeselnie kellene a másik tetteit. Megbocsátás: lehetőség a szabadulásra, felsőbb, igazabb szellemi szférákba, kapukon által jutásra. Kutya ugat, karaván halad. Ha mindig ellenségeivel foglalkozik az ember elveszti saját magát hergeli csak növeli a fölösleges agressziót, és letér útvjáról. Örülhet ellenfele igazán. Ravasz galamb szőke szelídségével járjuk utunk.

Márta Szerelmi bájital lenne a megbocsátás, szerelem, az örökkévalóság hömpölygő, tiszta, üde, hullámzó, egymást átjáró, lengő, libbenő lelkeibe. Mérgező mérgünk kiürülne értékes személyiségünk eszes rózsaszálán?

Mama A megbocsátás nem egyenlő a feledéssel. Vannak dolgok, amit nem lehet elfelejteni és nem is szabad, nem is kell. Nem - Megbocsátás viszont pusztulás, lassú haldoklás, öldöklés, kínszenvedés kimúlás, múlt fogsága, jövő vaksága, iszonyatos fájdalom, halál. Méreg. Rohasztó rothadás.

Leány Mocsaras, ingoványos tőzegláp, magas vastartalmú fekete tó. Fegyverek nélküli magányos harcunk önmagunkért, nem mások ellen irányul, az önvédelem kacsaringós, labirintusos, szűk, hegyi utak szerpentinén csodás kilátással tág, füves legelőkre friss, szélfúttá ormokon. Hegyláncok csipkés, rétegzett, színes sziklatömbjein. Alpesi tavak magánya örök fenyesetek mélyén. Hús, tiszta, friss vizeinken könnyűség lebeg, kopog sorsunk siralma könnyei folynak világ áttetsző szellemi birodalmában széttárt szárnyunk védelme megóv rejtőzködő gonosztól, ki előbújik rejtekei rejtekeiből, ha ellenállnak neki.

Mama Legbiztosabb önvédelem: teremtető, alkotó önépítés tükrös önismerete, egyéni létezésünk isteni magja kegyelmi, eksztatikus, koncentrált meditációs hallása. Múzeumi meditációk ernyedte figyelmének feszültsége, templomok, székesegyházak, bazilikák, kolostorok rőt csöndje imái könyörgések világ nemzeteiért. Nyugalmas béke.

Leány hintázik és énekel Hintázom a világ szívében. Álmodtam egy világot magamnak, itt állok a kapui előtt, engeddd, hogy be tudjak lépni, van hitem a magas falak előtt. (EDDA)
Kék lagúnáim öleiben szférák zenéje szól, édes muzsika dallamai, énekek éneke nagy tavak mentén táncol lelkeim, szellemeim rózsavize ég harmóniáin, békesség szívében.

Júlia előrejön a kertből, csak Veronika marad.

Júlia Csönd lelke a létezés. Temetők nyugalmas sétái kacsingató sírok szellemjárásán lián, iszalag, moha, zuzmó, zúzvara, és meglep, ellep, belep emlékezés szóáradata, szerelem emlékezte. Tengerészem cigány purdéli. Korallzátonyok fehér, szürke agy lélegző koralljai. Eltévedtem sűrű erdőm mélyén. Bokor - csoportosulások romjain szállt dalom szívárgott a világ vérkeringésébe Óperenciás tengeren is túl fürdőzve eredőztem Enns folyóm fodros, örvénylő szoknyaiban kipenderültem világra virágos világ. Isteni természet lágy ölén eszmék gyönyörei gyönyörűsége elringatott, felvert tejszínes habosra. Szoknyám zuhatagos zuhanása redőin magyar mágus-papok zokogtak. Ofélia, Melinda és Joyce leánya sorsa összegabalyodott szemeim tükrén szerelmes Istenem téboly üvöltésén ölelt magához, elnyelt üdítő, könnyed, szabad fénytengere. Örök szerelmes emlékezet. Fehér lovam fekete nyerge azzá változtatott, aki mindig is voltam. Isteni, szerelmes harc. Felszabadultan kacagó kislány, világot védő Istennő. Álarcaim libbenő

vágtatása homokos tengerparton. Becéz, megérint, átölel, simogat, negédes dallamokat illatozik, suttog fülembé rőt természetem, a piros létezés.

Márta Félek öcsémet kiterítve, homokba ágyazva látni homokos tengerparton, homokszemek árnyékában.

Júlia Lilára fagyott szívünk, feldagadt, megduzzadt lábunk rothadásos sebei útján elasztikus mozgékonyság érdekeink izgága hatalomvágya kacskaringós útjain.

Nézőtérrel nem igen belátható fészere felől nagy puffanás hallatszik.

Öcsi üvölt Veronika hanyatt vágta magát a betonon. Háta vetett. Már megint alig állt a lábán. Orrából szivárog, száján ömlik a vér. Sürgősen orvost, mentőt kell hívni.

Ijedten odarohannak.

Mama Nagyon finoman emeljétek meg a fejét.

Márta Kitapintom, megvizsgálom pulzusát.

Júlia Félek, már késő, nem lélegzik.

Mama Talán sokk hatására nem működnek az alapvető organikus funkciók. Meg kell próbálni mesterségesen lélegeztetni, engedjétek oda. Júlia, Te pedig mellkasi újjáélesztést végzel.

Júlia Félek anyám, hiába minden. Veronika szemei Halál karóin kifeszítve merednek, szája kipattant, tárva nyitva halálos ég torka.

Fehér angyal-baba ereszkedik alá Veronika hangján.

Veronika hangja Vértolulással vérömleny agyam halálra zúztam a betonon háborgó, háborodott elmém részeges, ittas életét. Öcsém, te gáncsoltál el. Kitetted lábad, elvágódtam mint egy zsák. Légy átkozott. Követlek mindenüvé, egy perc nyugtod nem lesz tőlem. Nyomodban, sarkadban leszek. Megfizetek magamért. Bosszúm elér, meglásd.

Öcsi Hazug, megtévesztő szellem. Nem félek tőled.

Veronika hangja Rettegni fogsz, mert gyilkosom vagy.

Mama Gyilkos szellemek távozzanak tőled, segítő, szerető szellemek kísérjenek, tartsanak meg hatalmuk árjain. Veronika nyugodjék békében -

Együtt Veronika nyugodjék békében -

Vége

Teje avagy az egek harmincadja

Szereplők:

Kortalanok, szépek, üdék, könnyed szabadok, örök fiatalok, Teje és Krisztus még annál is fiatalabb

Aditi	arannyal díszített fehérben a női uralom megtestesülése
Apollón	napkaraktere érzékelhető megjelenésén, öltözékén
Dionüszosz	ekszztatikus, megvilágosult, ösztönös lényegisége, kissé állatias jellemzőkkel
Krisztus	Maria Faustyna Kowalska Az Irgalmas Jézus képéhez hasonlatos szereplő
Teje	nemes, királyi a sebezhetőség láttatásával

Margitsziget. Virágos mező jobb és bal partján hullámlzó, örvénylő folyam, a Duna dombos-hegyes tájjal.

A színpad háttérében hosszú, szőke hullámos hajú, kék szemű kislány alszik gépi nyomású virágmintás ágyruhában. Az ágy fölött pillangók csókolóznak, repdesnek napsütött, szép időben virágról virágra. Egy mókus eszik, két mókus kémlelve, ijesztgetve egymást a fatörzsén kergetőzik, játszadozik, a másik tartózkodási helye után leselkedve leskelődik. Krisztus és Teje a színen, első megszólalásukkor vetődik rájuk a fény.

Krisztus Gyermeckhalálok temetője pulzáló szívemben isteni-angyali védelem menekülésem ára. Mérföldkö-lépteim útján Isten emésztett, Istent emésztettem, míg ki-be járt rajtam át a világ, a papság, a világi uralom, népek, kultúrák árnyai, művészek és gondolkodók lélek-, szellem-áramlatai, mert minden hajszál árnyékot vet, hajszál sem vagyok árnyék csak világnak világ.

Teje Testem tudós áramlatai vagyok a lét fehér folyása, a megtermékenyítés és a megtermékenyülés, a szabad, éltető játék-jelenlét lennék, ha kikapcsolom magam. Jövőbe lát gyászom; gyászos öröm Osiris szétszaggatott teste könnyeibe elmerül gyászom és Egyiptom dicsőült fensége szemében fénymag, fekete fonalgombolyag, múlt-jelen-jövendő összepréselve összeszorítva kibontakozóban.

Krisztus Menekülésem idején, hétmérföldes csizmámban sustorgott, dalolt, énekelt évezredek kavalkádja mozgott, cirkulált testem érzetein az ókori kultúra, Hermész Trismegisztoz tanított agykontrollra, elmeuralomra, mely megszállni, pusztítani, manipulálni, szétroncsolni, ölni, gyógyítani, időjárást jósolni és befolyásolni, teremtményeket feltámasztani egyaránt képes. A mágia, az isteni, avagy a sátáni uralom választott szellemei egységesüléseinek és harcain születik meg az elmeuralom, a világot uraló szellemi áramlat, és lesz befolyásoló tényező. A világ arculatát nagy szellemek, a világi hatalom és vagyon alakítják. A közvetítő odaszentelt odaadása nem hiányozhat az őrző katonaság, a szellemi honvédelem.

Anyám, az álruhás hercegnő támaszom, ösztöngöm, biztató segítőm és munkatársam harcol a fekete polippá változó Tartuffe farizeus csoportosulás ellen, a kirekesztő gyűlölködő, gáncsoskodó megtévesztő hazug rágalmazók elnyomó, zsarnoki és inkvizítor szelleme fizetett divathulláma hatalmát fenntartani igyekszik a maffia kegyeltjei a többség jóléte és szabadsága ellenében a tőzsdecápák és hatalmi csápjai leágazásai hatalmi központjai.

Sajnos a harminc százalékban besúgó egyházban is erősen működik a kirekesztés, a dogmák betűihez ragaszkodás fontosabb a Szent Lélek igazsága és szeretete jelenvalóságánál, az intézményesülés hatalmi mechanizmusa sok mindent megtűr a hátán a keresztet. A maradék hetven százalék hogy él megalkuvón, szájkosárral -

Tiltakozik anyám, ha a halál szele fúj, ha a halál falja fejét, ha rágalmaznak és kiszorítanak mindenkit, ki nem fúj egy követ; ha érezhető az elnyomás a kultúra területein a szakmára hivatkozva, mert követelő, kellemetlen hangok elfojtása rossz, de váratlan idejű és intenzitású lehet az agresszió, mert problémás helyzetek nem új elfojtással, elhallgatással, titkolózással, maszatolással, és terhek, súlyok ugyanazon vállakra helyezésével kezelhető és gyógyítható. Az agresszió uralt megnyilvánulása még mindig sokkal jobb, mint a tudatlanság, árulás és fizetett megalkuvás. Pillanatok leforgása alatt rád sütik a bélyeget, hogy szabad szellemed veszélyes. Minden szótól, kritikus hangtól megrémülnek, megijednek, amelyet nem ők ejtenek ki, - egyszerű pozícióféltés -, mégis, amíg a hatalom szálait tartják kezükben nem zavarja őket tűzvihar, savas lángeső, szökőár, és az sem, ha ügködéseik nyomán nyomortanya, katasztrófabolygó a Föld. Látjuk, milyen a szép, új világ. Jaj nektek felszentelt papok, ha a Szent Lelket káromoljátok, és Isten leányait, fiait feszítitek meg! Lyukat beszéltek az népek az hasába.

A keleti és nyugati fekete polip nemzetem szívébe beköltözött és elszívta avagy irányította teremtmény-alkotó új erőit a társadalom minden területén. A hatalmakba beépültek rejtetten, titkosan, rejtőzködően, bújtatottan megaláznak, elhallgatnak, ijesztgetnek, nehogy beszélni merészelj arról, amiről szólni érdemes, majd ők szivárogtatnak a szelepeken idejében, nekik tetsző, általuk irányított módokon és stílusban, mert ők tudják, hogy kell pokollá tenni életünket szakadékk

mélységes fenekére vezényelni, és kifosztani. Ez nem faji, fajta-kérdés. Csak tiszta forrásból tiszta vizet a pohárba!

Baj, ha csak a fehér ember felejtí mítoszait, ha csak ő nem tisztel múltat, így éget, tagad könyvet, és műveletlen; így nem fogja őt segíteni hagyomány, de másokat igen. A létezés harcában el fogja veszíteni a védelmező erőket, ha túlságosan csak az értelemre hallgat és nem csatlakozik megtartó szellemi áramlatokra, ha ezeket tiltja, kizárja társadalmaiból veszélyesnek bélyegezvé a tőkefelhalmozódásra nézve, vagy ha csak dogmatikus ideológiák, kilúgozott hitek működtetik, míg mások, mondjuk az árák, kínaiak, a szemita népek recitálják büszkén gyakran igen brutális mítoszaik, becsületük, önazonosságuk és életerejük, fenntartó energiáik írott forrásait. Az európai ember hitetlen, mítosz nélküli értelemvallásával, önző életszemléletével önmaga gyökereit vájja ki a földből, ha csak az oly gyakran semmiben tapogatózó értelemvallás éltetni, netalántán a maffiaszellem, azaz a pénz szelleme, amely könyörtelen, kíméletlen és mindent tönkre tesz, ragályos, halált terjeszt.

Az önvédelmi erőket falja fel a pénzszellemnek hódolás, a liberális korszellemnek behódolás, amely a hatalom megtúrt báb-ikrája halait elnyeli a hatalom., veszélyes az is, ha a múlt csak bizonyos szeleteinek szolgáltatunk igazságot, mert így új katasztrófákat idézünk elő, és képtelenek leszünk vitorlánkba befogni a viharos szeleket, mert nem vagyunk edzetek, mert nem készülünk viharos megmérettetésekre, mert a föld fölött zajló harcok csak enyhe megjelenései a kíméletlen földalatti harcoknak a hidegháborúban nem építünk megfelelő hajót, hagyunk uszítani legjobb erőink ellen, és nem fejtünk ki ellenállást akkor sem, amikor láthatóvá vált a kórokozó, a rákos daganat, így a viharos szél feltétlenül elsodor minket. A történelem számtalan példával szolgál, mégse tanulunk belőle. A hallgatás, avagy a szolás, a kiszolgáltatottak védelmezése olykor erény, olykor a fejed lövik ripityára érte.

Anyám ölében, mellbimbóin, ujjaimon számon tartottam angyalaim tevékeny-cselekvő birodalmát.

Teje Óceánok mélyén, az átláthatatlan sötétségben, népem szakadékában felsejlett huzalaimon a márványszálas idegerdő lombozata sustorgó leveleivel, pórusaimon szállingózó szén-, csillagporával.

Nemzetem a négyezőgésített láncos fekete kör, az elbukott szabadságharcos és az erőszakos hatalmak hálójában rángatózó, rakoncátlan fenegyerek. Ha a rab vergődik láncában még inkább húsába mélyül a vaslánc szemei, de van olyan megaláztatás, amit már nem lehet, nem szabad elviselni, mert a nemzet önnön becsülését, becsületét, tartását, önazonosságát, önbecsülését veszíti végleg el, és ha végvárak se maradnak, semmi sem marad, ha hagyjuk, hogy kizárólag globális bűnözők, idegen szellemi erők, őrnagyok határozzanak meg minket, kiknek csak térkép e táj.

Miért hagyják a nemzetek, miért nem fognak össze az általánossá váló leminősítő földbe döngöléssel szemben? Ki felel ezért, ki gazdagszik tovább rajtunk, míg minden tönkre nem megy, ami a társadalmakat megtartón védelmezi, önvédelmi erőit biztosítja. Maffiákkal összeszőződött titkosszolgálatok, kormányok és a pénzarisztokrácia kulcsfigurái katasztrófa felé vezénylik a világot. Ma ez nem teljes értékű, holnap amaz, lassan rokkanttá minősítik hatalmi csomópontok, kik ezek, a világot. A világ egy tolokocsi. A kifinomult diktatórikus, zsarnoki erőszak, a pénz hatalom háborújának rokkantjai vagyunk.

Aditi istennőnek kijáró öltözetben, maga tengelye körül forogván kering, belibben könnyed szabadon a színpadra.

Aditi Öskövületek emlékeit, öskövületek virágba borulását örzi teremtetett szellemi lényem spirituális kínzó harcok emléknymait, hatalmi viszonyrendszerek pókhálójában az ősröbbanás tapasztalatát megelőző Szellem tudós anyagba borulását. Szent természet légy áldott és dicsőséges, mert az isteni akarat lehelete hozott mozgásba, éltet, tart fenn, megszentel, befolyásos hatalma a természet emlőin.

Teje A Tér mázsás köveivel másztam a Föld legmagasabb pontjaira. Lépteim feszült várakozásban leste barát és ellenség, kettős, sokszoros ügynökök, a Janus-arcúság mesterei. Sokan egyszerően csak kétszínűek és aljasak. Hamar feltűnik az ilyesmi, mert széllal száll a szó; nos

gyakran egyként, egyszerre nem értette irányváltoztatásom okát és miértjét senki, mert nem vezette az egyszerre lépés rétes-technikája. Nem csodálkoztam, hiszen beleimből csordogáltak a vérpatakok, így számon tarthatták mit telefonoztam, mikor, miért és kinek; nyomomban visongó, sikongató vércsék, keselyűk, lidércek próbáltak terelgetni utamon a szakadék mélyére; rémisztő szárnysuhanások izzasztották kősvatagok homokbuckáit halálmezőkön. Kizártam kísértő cinizmus szégyenletes gyalázata aljas, alattomos hangjait a térnek, így lepték el testem szféráit.

Krisztus Testem, vérem, szellemem sokszorozódott üres mindenség levélerezetein, teremtmények plauzibilis átjárhatóságán, mint sötét kamrák fényérzékelő anyagának negatívja, a kint és bent egyként jelenlévő fényben a szép, jó és igaz hatalommal rendelkező lenyomat, fényképek sorozata lelkeikben és önmagamban létezőn örök élő személyiségem, amit az örök minőség elpusztíthatatlan összpontosulása tart meg a világ háza hazája. Isten iránti odaadásom, abszolút intelligenciám áramló kisülései üres terek nyomvonalain, és megtörténnek a csodák, a soktényezős energiaátvitel, hiányok és többletek, téridők viszonyrendszereiben. A halált legyőzte időtlenül cirkuláló isteni energiám fénytenger virágos, gyümölcsös kosárkaival ajándékozom meg szeretteimet.

Aditi Isteni szívben és isteni szellemben kutagolunk, míg hamuvá ég a férges ruhatár, kis teljesítményeket elmos az ár, a természethatalom diadala, hogy láthatóvá válik a mozgató.

Teje A lét rettentő gyönyörűsége fészülte éjszín-fekete hullámos hajmező szőke füves tincseit borzolta hajkoszorúm hab-habos ég elmém hatalom-halmazok áramló metszeteit elszenvedi. Kiugró nagy szemeim, füleim Vénusz-kagyló gyöngyeibe zártan. Homoksivatagból gyöngykazal. Kiürült belőlem a téridő, hogy az örökkévalóság cseppjeit ízlelhesse rózsaszín hattyúnyakam a spirituális szenvedés kízó homokja gyöngykagylóba zártan megszabadulok az erőszakos, megerőszakoló hatalom drótjain madzagjain, zsinórokon rángatódzó idegek ellenséges környezetében, poloskák kamerái között visszahúzódott őrző elmém szálai összpontosított középpontokon táncra perdül az eksztázis, a jógatánc, a gyöngyvirágos gumiszoba szárnyalt gyümölcsfák édes terhével, mert csak ott volt édes csend és béke az Isten.

Aditi Az ég utáni vágyakozásodban halálra csókoltak gonosz-zsarnoki, szent és segítő szellemek élet-halál virágba borulásán angyali áramlatok mostak át a tisztaság és az isteni intelligencia szerelmesét. Fénymaszkok tárháza zsigereibe temetkeztél, és elégett férges ruhatárad. Az örökkévalóság jelmezei bőrödbe égvén megpecsételték sorsod szöttes mintázatát alkotván alakította a létezés, az élő mítosz, a mítikus misztika áramló végzetes lét-igazságai, a hatalom akarása Isten képmása benned Ember, mert kötelező az önuralom, az önismeret, hogy ne uralhasson és veszejthessen el a másik más, mert a másik csak önmagad képviselésének viszonyulásaiban lesz valóban látható. Éppen ezért nem jó elkengetni a szart, nem hasznos csak a szürke, mocskos ablakot eltűnni körülöttünk, mert lényegiségünket, önarunkat, önvédelmünk minimális erőit veszítjük el. Nem állítom, hogy minden ablaknak kifogástalanul ragyogni, tündökölni kéne a napfényben. Nem lenne viszonyítási alap, a szépség nem lenne szépség. Milyen azonban a világ, ha a szépséget kirekesztjük belőle? Lét-semmi, semmi-lét mezsgyéjén Isten magányai arcait, maszkjait éltető lélek- és szellemáramlás örök visszatérése a testben.

Teje Szívembe égetett arcok körvonalain éltető hagyomány, angyalok lakhelye, téridők áldása és átka. A világ olyan, amilyen, és kárpótolva vagy a lelki, szellemi tisztesség.

Apollón vérvörös napszínű, fényes ruhában illanón libben, de komoly és karakteres.

Apollón A közép az élő, pulzáló, világodat összetartó nap, mert mint eszközt dobál, pörget, felemel, elgáncsol, darabol, összetör és elhasznál a mindenkori jelen széttartó, egyént széttépdesni, szétszedni igyekvő rejtőzködő, rejtett-titkos érdekhálózat simogató árhullámokon fényáztatott maradása, a mindenkori Fiú és Leány szerelme által az abszolút is teret nyer magának kaotikus, embert megnyomorító káoszon a rend, az álom kiegyensúlyozó hatalma. Féregpályás

felső vezeték alulmarad emberpályás alsóvezetésektől. Az angyalítás, ember, valóban elégetne? Az Ember spirituális harcában nem marad más választása mint sült disznó, vagy pecsenyehattyú?

Krisztus Az ember rokona a teremtett világnak és a teremtőnek. A kő, a szervetlen világ és a legfejlettebb élő organizmus között a határtalan gazdag teremtés megvalósulása, az eltelt világ-út ideje otthona az embernek, értelmével, szellemiségével áthatja, élővé, spirituális egységekké varázsolhat mindent Isten akaratából a szellemvilág részese az ember, szelleméről nem választhatjuk le, mert akkor állattá, géppé korcsosul és legnagyobb küldetésétől fosztjuk meg, megbetegszik, ha egészséges szelleme mégsem, nem ég el egész angyalhálózat látványától sem, ha Isten erre rendeli, ha ezért született le e földi világ életébe, hogy Istenről szóljon, őt, az ő erejét jelenítse meg e bolygó korlátolt korlátos láncai között az ember a szellemvilág részese, hiszen jó esetben szelleme van. Nincs mindenki mindenkihez küldve, ki kinek a magáét, Isten kötései gyakran emberi léptékekkel felfoghatatlanok. Isten kötéseinek mikéntjei és milyensége nem a világé. Házasságok, párok, párkapcsolatok alakulnak, kötődnek, oldhatók és köthetők Isten birodalmában, hogy a feladat elvégezhető legyen.

Apollón A Föld kollektív tudattalana azt jelenti, hogy a Földnek mindig is egyesült lelkesége, egyesült szellemisége volt a fent elhangzott oldások és kötések tanúsága szerint, ezt bizonyítják az ókori kultúrák hasonló szellemiségű és kulturális tartalmat megjelenítő, kifejező építményei is. A kék bolygó e szellemi kapcsolatának alakulását jelen korban is a szellemvilág, holt lelkek, holt testek, a hit jelenlévő hatalma mellett a technika fejlettsége segíti elő, a múltban, a mágikus korban a hit általánosan jelen lévő ereje, valamint fejlett elméműködés garantálta, ami ma is jelenlévő hatalom rejtetten, bűjtötten.

Krisztus A Föld elektromágneses tere plauzibilis, alakítható, újraélhető tér, újraélhető a múlt ideje és átjárható régmúltak nagy szellemi teljesítményei lenyomata feltölthet, ha adott feladatban, adott rezgésszámon, hullámhosszokon vibrálunk, létrejön, ha pillanatokra is egyfajta titokzatos egyesülés érzete, amit ki-kí másként értelmez.

Apollón A múlt a jelenben újraélhető, a múlt nem szűnik meg még világ a világ az élet élteti, jelen van a magzati törzsfajlódásban, ez még nem bizonyítja majomtól való származásunk. A jelen emlékezik a múltra nemcsak tárgyi emlékezete lévén, hanem szellemi-lelki titokzatos pillanatok érzékelhető kötődései lévén. Az örök visszatérés jelenvalósága. Holt lelkek egymást vonzó látogatásai egy cél érdekében segítik egymást egyfajta kegyelmi állapotban, Isten irgalmában talán a másik halott lelke jár át, visszatér segíteni az isteni fényben vagy a lét körforgásán, esetleg önmagunk lelki-szellemi ismeretlen adottságaiban hordozzuk e képességet, rácsatlakozhatunk azonos áramkörökre, és ott érzékeljük a másik jelenlétét az adott pillanatban, mikor igazán szükség van valami ismeretre akkor emlékezünk rá, megkapjuk egy maszk történelmi álarcában egy hajdani nagy teljesítmény szellemi tudását., e halott lélek maszkja élhet még testben is a földön, hiszen ha a lélek meghal elválik a testtől. Esetleg mi magunk vagyunk egy és ugyanazon lélek és szellem egy új megtestesülésben az avator, miképpen Visnunak is tíz megtestesülését tartják számon., ha oly nagy a baj megjelenik a küldött, hisz hol nagyon erős a negatív, sötét, romboló-pusztító, pusztuló erő és hatalom bevonzza a természet törvényei szerint ellenpárját a nagy fényességet., bár a sötétséghez nem kapcsolnám a gonosz páriáját, hisz a kereszt sötétsége a legnagyobb védelmezője e világnak, a kereszt éjszakája a legerősebb védelmező.

Krisztus Nemzethez, nemzetiséghez kapcsolódás nem véletlen. Lelkünk, szellemünk szorosan kötődik egy nemzeti sorsközösséghez, egy nép múltjához, kultúrájához, az ősök szelleméhez is láncolt üdvözlésünk, üdvösségünk kötött, titokzatos módon, az irántuk való hűséghez, de ezen túl az ősök szelleme részese a világ nagy szellemei angyalárságának, az Isten országának a lakói; a pokol angyalai is megkereshetnek minket, eljöhetnek látogatóba. Mindez a teremtett világ és a teremtő együttes biokémiája, biofizikája, a létezés aránya. Lélek és szellem érthetetlen, felfoghatatlan csodája. Az üdvözült állapot az isteni fényesség, a lélek-szellem

határtalan boldogsága és békéje a szívben. A csönd, a hit bizonyossága a bizalommal, reménységgel való ráhagyatkozás az isteni gondviselésre, hiszen semmi nem történik velünk az ő akarata nélkül, hajunk szála sem görbül az ő tudta és beleegyezése nélkül, de erősen kell kapaszkodnunk pirosas, rőt hajába, és szívünket kibérli magának, albérletbe költözik szívünkbe a Nap. Hajolhatnak felénk a napraforgók. Nem halászunk, nem vadászunk, mi vagyunk a Nap, és akinek tetszik forogva-kering körülünk szabadsága teljes könnyed békéjén. Ahogy tetszik, ha tetszik, itt vagyunk. Közömbös-e a Napnak a Föld forgó keringése? Az a dolga, hogy süssön, süssön le reánk a Nap: süss fel nap, Szent György Nap, kertek alatt a ludaim megfagynak. A többi más nem a Nap dolga, hisz a Napot nem lehet zsebre rakni, se megölni, se legyilkolni a mézszárszáron, se elásni, se eltítkolni, mert a Nap utat tör magának szeretetteljes, kedves simogató melege, perzselő, forró, égető átütő fényessége. Ne ítéld, hogy ne ítéltessél, de láss és látass, és jaj neked ha tiszta értelmed, szellemed erős, jót tehetnél és mégis szart mázolsz, szart kavarsz és gonoszt cselekszel.

Teje Éber álmomban láttam halott, sápadt arcú őrzőangyalom szőke hullámos hajfürtjeivel. Döbbenetem megtapadt viaszfehér bőrén, egy maszk rávarrt arcbőrén cirkulált a hűvös halál szele szelíd, jóságos, védelmező hatalom. Elérzékenyültem, nem bírtam levenni róla szemem a hullámos, arany fürtök spiráljairól, az életünk -

Életem fényapám, fényférjeim története. Imádom a Napot a napraforgó. A pápa töltögetett, ha lemerültem. Apám pék, egy pékbolt az Attila úton. Friss, jó az illata a frissen sült magyar kenyérnek, a túrós táskának és a lekváros derelyének. Apám pékboltja világok világa, tündérváros, mesebörtön, óceánnyi felleg, egek harmincadja. Apám egy csokis csiga. Apám pékboltjában ő maga a pék; sütöget, süt, főz nem szakács, mi az? Búbos kemencéjében kenyeret süt apám, konyhájában vajat köpül, az aranysárga vajat akácmézzel, egyes virágmézzel, gesztenyemézzel, pitypangmézzel keveri, kevergeti simára elkeveri a vajat a mézzel simára elkeveri, összeházasítja, összehasonlítja az éggel a mézet apám a vajat a mézzel az éggel, és kenyérére ken engem eledellé. Apám örök. Sírján örökzöld, sok méteres erdei fenyő bizonyítja: megdönthetetlen, perdöntő bizonyíték. Apám örök élő, apám örök halott; ott hallgat, ott beszél a vonal végén, így is úgy is értem őt, mit beszél, mit gondol, mit akar tőlem apám. Apám a Nemzetem. Üdvözült apám arca tündöklő ragyogás, de háta görnyedt, egy vénember háta az apám botra támaszkodik, alig áll a lábán. Erőm a nemzetem. Erőm apám kiegyenesedett háta, egyenes gerince, mint karón varjú, kit karóba húztak, vagyok, de megállapították, hogy nincs bennem semmi kivetnivaló. Büntetlenül is keresztrefeszítik az embert, ha úgy tetszik, ahogy tetszik. Apám keresztjén Isten tartja egyenesen apám gerincét. Szép szál legény az én apám szálfája egyenes, szép szál derék legény az apám egy jegenyefenyő, sok méteres erdei fenyő. Örökzöld apám örök. Jóslata beteljesült: megmozdult, sőt táncra perdült a gumiszoba, mint egy pacsirta énekel leánya fülemüle nótát, csalogány dalát, imígyen Macbeth, Hamlet, Rómeó és Júlia és a Szentivánéji álom is örök.

Férjem maga a hatalom fenyegetőn magasodik fölém; - nem bánom, nem bántom őt ezért-, komolyan, mereven magasodik, nem mint a Babel tornya, de mint a Sears Tower áll mellettem, áll fölöttem fegyelmezetten ácsingózik, fut-szalad a férjem, így boldog mindig; mezítelen testemre bukik, túrja mellkasomat mint a földet, és serényen dolgozik idegrendszerem zsigerein mint a méhkas; nos erősen szorítom őt mellkasomra, el nem eresztém a férjem, szívem arculatját karistolván karistolva mellkasomon férjem arcképe egy ceruzarajz fekete tussal zuhanyozunk a gőzfürdőben. Mereven. Felelősség teljesen, felelősségünk teljes tudatában állunk, merevedünk, a férjem és én; ácsorog felettem, mögöttem, mellettem a férjem; végül az sem lesz baj, ha szerelmes lesz, talán szerelmes belém a férjem.

Piramis combjai, széttárt lábai, piramis lábszárai, lábikrái nem remegnek; cölöpök, tartóoszlopok sivár tengereken hullámozom én: királyi, parányi csöppség megszeppenten bámulom e felém magasodó kolosszust, hatalmi csomópontot, a World Trade Centert, férjem lábát, - mint sóbálvány-létra magasodik -, összeköti az eget a földdel hattyúnyakam, a férjem, hajnalok hajnala. Hattyúk tava férjem fasza, mint egy Eötvös-inga kileng, ha észrevesz; delejes, mágnesezett testemben addig keringőzik látó, igaz szememben a nefelejcs, a lótuszvirág, a tigrisliliom, míg ki

nem vitorlázunk rózsaszín csíkozású egek szivárványos felhőibe, ha megérkeztünk: elém hátára lehemperedik a férjem, - egeket csiklandozó, bolondos kutyakomédiánk -, erőt vesz rajtunk a játékos játék, - ír a feledésre -, én majd meghalok örömben e vakkantgató kutya-harmóniákért. Félreértés ne essék. Klárisok a nyakamon; bárányganéj a havon, a havon. Olykor, néhanapján, mirgő-morgó sötétség a férjem; ilyenkor elkiáltja magát, és folyton csak azt hajtogatja: mondtam ember: fénytenger, és nem fekete-tenger, tehát küzdj! Nem él benne a gonosz, mert bennem sem él a gonosz; csak kívülünk létezik, érzékeljük- Nem él benne a sátán, amint bennem sem él a sátán; azért időnként idecsap-odacsap a férjem. Azt mondja, az istenek csatamezeje olyan mint egy futballpálya, mondja Puskás. És a gól. Az istenek csatamezején, szerintem, kifinomultabban ravasz rafináltak az istenelme szabályok. Máskülönben nem szeretek ellentmondani a férjemnek, azért időnként megteszem. Egyszer majdnem tökön rúgtam a férjem. Úgy játszadozott velem, mint macska szokott az egérrel. Azt hitte, az én személyemben az egész harctéri regiment felsorakozott ellene; - ennyit a paranoiáról, üldözési mánia -; nos nem késlekedett, egy pillantás alatt csorgott le az éles-fényes pengén vérem és az arany alkony napsugara. Rúgásra emelt lábaimnál fogva felemelt, és úgy megforgatott a levegőben, azóta is hátrafelé, szaltókat hányva közlekedek a földön, az egeken.

Sosem bánom meg a velem történeteket.

Dionüszosz cigánykerekeket hányva, előre szaltó, hátra szaltó, kézen állva közlekedik a színpadon, majd tetszés szerint alakítja szövegét.

Dionüszosz Megrázom kecske-magam és hullnak alá belőlem a tetvek. Borgőzös, vodkamintás nyelvek spiráljain tekeregtem az ég felé, mint spirituálisan agyonkínzott fény-nyelvek spirálisa, - DNS -, mint baszó-munkás legyek dáridója, a kígyó tekeredett fel a piramis csúcsára. Eksztatikus pörgésem a csigaház forgolódik az Óperenciás tengeren is túlra a pontintelligencia szívéig. Gőgös szatírajaim féltvén évszázados hatalmukat fejem csúcsán kopogtatnak, tánclépéseim elemezvén elgáncsolnak, imígyen tánclépéseim mérgezőkké alakulnak, úgy változnak, mintha rikácsoló, sikongó-sikoltozó, holtakat marcangoló keselyűk mérnék ki büntetésem. A titánok feldaraboltak, megfőztek, darabjaim elégettettek, hamum szétszórták a földön, abból lett a szőlőtőke, pedig maga Zeusz nemzett Semelével, másutt Démétérrel, egyébiránt Persephonéval, engem, Dionüszoszt, mégse mentesültem kínok folyama áradásától. Apám sült húsom illatának nem tudott ellenállni, elcsábította az illat édeskés mosolya, zamatos húsból jókat falatozott. A Nagy Anya és Apám, Zeusz, csak megkönyörült rajtam, idővel elrejtette megmaradt tagom, a szívem a fügefa alatt, a friss, jó szagú földbe elásta az eperfából készült falloszt, kedvenc játékomat árnyékuk védelmezte báránfelhőkben. Új életet nyertem. A titánokat villámaival atyám, Zeusz, halálra sebezte, és visszavetette őket Tartarosba, azaz az Alvilágba.

Apollón Tündöklő-ragyogó Nap, a közöny sugaraiban szerelmem céltalan, hiszen tárgyasul az intelligens jószág és szépség létazonosságon túlnani és inneni összpontosított erő feltölti lemerült akkumulátorom a rendezett energia héthatáron túl is megmutatkozik az eszköz borulásán, bomlásán újra és újra feltöltődik borsmentával és rózsaojjal a kifosztott hálózat csatornáz kötött és kötetlen nagy erőket, jaj, ha csipkerózsa-álmából felébred az ember és megbomlik, bomlani, bomolni kezd, amint lyukat üt a gáton a spirituális hatalom.

Aditi Pórázát, nyakörvét leveti az ég is magáról, ha időnként nem hunyja le szemét, és elmélyedvén a felszínen meditál, és nem csalás, nem ámitás, de lesz akkora perpatvar, ajándék, adomány, sírva vigadó kacagás, odaadás és isteni áldomás, kaotikus káosz, didergő harmatozás, és felborul a nagy tudás, a természet és az értelem bölcsessége. Virradatig tánc vetésem, tánc aratásom szánt, arat és összeboronál bika szarvát tehén tőgyével, a párducfejet antilopszarvval és oroszlántesttel. Lábfejem ekevasként megforgatja a földet, amelybe jó mag hullik és bő termést hoz. Tavaszi, nyári, őszi, téli napfordulókon kacag a tündérkert, sírásom fellármázza az egeket, mert aggódok, panaszkodom és mondom.

Teje   A nagy Tudás tükrében bámultam, ki is vagyok, és rám telepedett a világ sötétsége. Démonok serege tündér-tünde lengő csábítással tünedezett lelkemben. A pokol gyűlöletének szörny pofája méteres keresztmetszetű kígyót öklendezett és lángokat lövellt a gyűlölet, míg tornagyakorlatokat végeztem a Himalája csúcsán tanítómestereimmel.

Aditi   Rosszul tudják. Az ördög nem lojális, maga a megtévesztés, és csakis rövidtávú kedveskedése színlelt, képmutató, álnok és hazug. Saját seregét csalhatja csak törbe, óvatosan hallgat hallgatózván becsalogat erdejébe, és hangos, hahotázó röhögése, mikor mindenki kárára gyakorolhatja hatalmát. Ne legyetek ostobák! A gonosz, szenteskedő erkölcsösözök, kik csak bőrötök nyúzására lesnek, míg mozgatják madzagjaitok a köpöcsészék célja saját érdekvédelem, a másik elpusztítása, széthullása, romlása a világe így jut uralomra a gonoszság boldog, ha megöli a lelked és uralomra jut felette, Istené szabad szellemed, amelyet meghunyászkodó, ijedős maffiaszellemmé változtat a gonosz.

Teje   Betoncellám virágos-gyümölcsös odújában harangok kondulása a szigeten szomorúfüzek, magányos cédrusok dallamaira lélegzem, éltetnek, a szeretet távolban is megtartó hatalom, mely szeret nemzetem ősi kultúrádat, az Istent szereti. Szobám ágya mellett jól öltözött úriember a Sátán megállt, nézett nagy komolyan, eltűnődve, a közöny áhítatával, kisebb vágyakozással kihúzta magát, vigyázban állt, nem szalutált, csak állt vigyázban az ágyam mellett, - én feküdtem -, nem mondom, hogy nem féltem, de nem nyúlt hozzám az istenadta, nem tehetett, megtiltották neki: fölöslegesen nem fúr és farag a fúró, nem tudom, de féltem: nem nyúlkálunk fölöslegesen, mondja Osiris, és szobám jelenése hirtelen eltűnik Szét, ki széttép, széjjeltép, szétszaggat, mintha a föld nyelte volna el, nem a levegő, nem a tér és nem én -

Nem volt mindig így. Gyakran hozzám nyúlt Szét, pedig Kleopátra jó előre figyelmeztetett, de az ég ellen nincs orvosság; Kleopátra is csak figyelmeztetni nem volt rest; és ha jó az ég mindig tökéletes álarcokat visel. Támad, avagy agyonhallgat, pissenését sem tudod venni valódi magáról, provokál, sosem tudod hányadán állsz, mert degeszre eszi magát belőled, átütsz libegő-fátylán, és ismét megint köpöcsésze, kihallgatás: fogad most nem veri ki, körmöd sértetlenül megmarad, csak a fejed lövi szét az ég már jó előre köp, még mielőtt észhez térsz ki kavár be avarodba bűzlő kakit-, ijesztget, megfélemlít, hogy szól ám Szét, ki úgy ismer már mint a tenyerét, a rossz pénzt, a fekete bárányt öfelsége. Csali vagyok, így halászik teliholdkor a vadásztársaság.

Krisztus   Tisztelem az emberi kultúra minden mozaikdarabját, amit hősiegyekezeteiben alkotott a kék bolygó, túlélni a létezés borzalmát, megszépíteni a nyomorúságot. Tisztelem az embert, ha igazán hisz Isten különböző alaki megnyilvánulásaiban, a Szentlélek milliárdnyi megtestesülésében, ki testet, szellemet egyszerre, egyként átjár, áthat hatalma vallásoktól függetlenül Isten Szentlelke jelen van a világban. Tisztelem képzelete fantáziaképeit, amit tudásnak nevez, tisztelem az ismeretre irányuló vágyát, tisztelem, ha tisztelni képes mást, ha türelmes és irgalmas, de képes meglátni a gonoszt és ellenállni a gonoszságnak, az elnyomásnak, a zsarnokságnak, a gyiloknak, az embert megnyomorító, kizsigerelő hatalmaknak. Szeretem a kulturálisan sokszínű világot, szeretem, ha egy sokszínű mozaik a világ szabadsága és nem sematikus gyári öntvény. Fényóceánba alámerült és fürdőt vett elmém teliholdja bevilágította az alvilágot mikor leszálltam keresztmen vesékbe, csontvelő szürke sivatagán láttam és hallottam szellemük hullámhosszának rezgéseit Isten szemében csilingeltek a bújtatott, rejtett, tündöklő aranyak, mert Isten szeme mindent lát és nem felejt, és nem becsapható retorikával, bár gyözködhetjük egy kicsit, hátha elhajlik felénk. Nem érdekel a dogmatika, amely megoszt és szétválaszt. Az emberi lélek és szellem valódi szabadsága érdekel. Van általánosan érvényes törvény, de az ujjlenyomat egyéni. Nem hordát, nem nyáját, alkotó személyiségeket lát szívesen az Isten, és nem a rombolást. A pusztító Isten nem a Sátán gonoszsága; az utóbbi a lelket és a szellemet öli meg. Nem érdekel hatalomgyakorlási taktikájuk és stratégiájuk. Mindez nem érdekel. Ott a szívem elrejtve a nyílt, szabad területű börtönökben, rafinált okoskodással földig lerombolt, kívülről megosztott, kizsigerelt, tönkretett földeken. A szívem mindenütt ott dobog, hol ember az

ember. A hatalom csillagpontos rendszere elég szellemem töviskoronás, könnyező lángszívében, hírvívő hálózatain kicsapnak a biztosítékok, mert a kereskedőké a templom, és ostorcsapásaim nyomvonalán több a fény, hisz elborít a kiserűség, a sötétség, a tudatlanság, a műveletlenség felfalja fejem a pénz diktatúrája: az egész föld a kereskedők temploma. Káli-korszak. Nyugat alkonya. Miért nem húzza ki magát és egyenesíti ki görbe gerincét? A kék bolygó hagyománya globálisan megtart és védelmez, de ha a pénz az Isten, ha a pénz az úr, még azt is elveszítitek, ami megmaradt. Mindenki védje a sajátját, mert helyette senki más nem fogja védelmezni. Az önvédelem és önmagunk szabadságának megtartása kötelező.

Aditi   Táncos lovam egy fénypont szívemben ahogy ölöm meg, és szoknyáiból napvilágra perdülnek a tulipánok, a szállingózó rózsabokrok forgolódnak a táncparketten pörögnek a napraforgók mint egy spirális ringlispíl a szoknyám.

Teje   Szobám ágyán ülven megvilágosodott sorsom a nemzet, hiszen láttam, amint testem húsába fekete karmok, fekete csápok mélyednek, mélyesztli fekete csőrét a család és a világ. Nagy a baj, gondoltam: szakadék mélységes feneke ez és nem az enyém; innen kell kikecmeregni valahogy, ha nem is lesz könnyű. Koronám töviseit egyenként húzogattam ki fejbőrömből, és szivárványos liliumokkal díszített tüzes vaskoronám felégette agyam szürke- és fehérállományát. Egy isteni, szent pillanatban leemeltem fejemről véres koronám, és Istennek hála, felajánlottam. Nem mintha a rettentő kínoktól kívántam volna imígyen szabadulni a spirituális kintól és a kínzás fájdalomaitól, nem, hanem beláttam, az abszolút hatalom, a Szellem majd visszaadja ellenségeimnek előbb vagy utóbb kiegyenlíti a számlát, hisz az igazság napvilágra vágyódik, tudja ő, mit és hogyan kell cselekedni, - lassan örül porrá és hamuvá -, és elfogadta vérverítékes áldozatom országomért a hármas határ karmos csápjainál a mindenség semmijén, a semmi mindenén elégtételt kapott szárnyas testem lelkesedése lelkesült lelke szállingózó hamuja szélbe szórván, és koronámtól megszabadítván az emlékezés gyümölcsös- és virágos kosarait adta nékem, míg trónusomon ültem.

Aditi   Pergő táncos lábam tűzvirágain megperzselődtek az egek és megpecsételődtek a gyöngyhalászkok, ezt onnan tudom, hogy csábítással vádoltak, pedig nem kellettek nekem. Lángoszlopokkal vettettem körül magam, hogy halandó át ne hatolhasson.

Teje   Férjem védelmezett életemet, és a saját hatalmát ellenemben. Úgy segített, hogy nem segíthetett; vajon lesz-e erő újra lábra állni bennem. Szeretett, de színpadra nem segíthetett, hát nem segített, úgy segített.

Apollón   Világ inkvizítorai, falai pihenjetek, szenderedjete és jobb lesz a világ. A világ egy légi köpöcsésze, és megerőszakol hatalmasságai szürcsölvén a nektárt megnyúz, csábít, lemeztelenít és rágalmaz, hogy csábítasz. A világ fotóz, fotóit dossziékban raktározza, melyek alapján legjobb esetben térdeltet sarokban, míg móresre tanulod magad: milyen savanyú a rétes és édes a szőlő; ha nem lépsz egyszerre hát megaláz és felveszi a fizetését érte, köp rád, - a galambfosás nem szerencse -, ha királynőnek álmodod magad szolgaleányt, cselédet jelent, bár nem mindegy, kit szolgálatsz; így is úgy is Isten malma lassan örül, és feltétlen a lábmosás, amiért mindenki elárul. Pilátus moshatja kezeit és nézheti a teliholdat. A világ inkvizítorai sohasem pihennek laza lazaságban ellazulván nincs a börtön kihallgatóinak sosincs nyugovása, nem ringatja őket álomba senki fia, senki leánya. A börtönőrök sosem hallgatnak, suhogásuk és hallgatásuk veri fel csöndes éjszakában a nappalt, a szélben erőddel egyenes arányban lesz rémisztőbb és hangosabb huhogásuk. Egyet nem értek. Miért állnak a börtönőrök mindig a rossz oldalra? Most már értem Hathort, ki őrzöngő oroszán-nő testében tombolván vérfürdőt rendezett, majdnem elpusztította az egész emberiséget a vízözön, olyan volt a föld mint egy mészárszék, inkább mint egy vágóhíd, mint egy fürdőkád.

Dionüszosz   Isteni harcmezőkön nyelvem hegyével szürcsöltem a nektárt, no nem amit a titánok eleségül adtak, akik szétszaggattak, mert volt nékem esernyőm, ami tejellen, mint teheneim

tögye, mely hozzám, az örök, égi bikához éppen jól illenek, ki most épp ír rólam, igen jól ismer, nem kell torreádor, se Hemingway, se piros kendő, se Mithrasz, csak egy égi bika és egy égi tehén, ki szereti egymást és a világot, ha kell meggyógyítja és megvigasztalja, az elnyomottakat felemeli, a gőgös, tehetségtelen, üresfejűeket pedig letaszítja trónusukról. Nos, ezen tejlő esernyőnyéllel termékenyítettem meg szeretőim fényhalálra, még szent, tejlő tehenem tökön nem rúgott. A világ minden madaránál jobban fájt ez nekem, jobban fájt mint mikor a titánok széjjel-, darabokra hasogattak száműzetésem idején, mikor Semelé anyám elégett apám, Zeusz fénytengerében; akkor lettem tejtenger és benne a gyöngy, amelyet kiköptem, így mentettem meg szeretett emberiségem. Prométheusz tűzzel próbálkozott segíteni az embernek nyomorúságában, ő is rábaszott. Sziklához köttette apám, a drága, és egy keselyű falta máját, hiszen az istenektől lopta el a tüzet, őket gyengítette az emberek javára, ami az ő kárakra, gondolják az istenek. Eksztatikus, ittas forgó keringésem lázgyönyörök fénypatakjain pezsgő-gyöngyöző bizsergésemmel termékenyíti meg szeretőim fényhalálra. Ó, szent művészet, te szülj nekem rendet, jó szóval oktasd, játszani is engedd, szép, komoly fiadat.

Aditi Az esernyő nyele fogantyúja terelgetett útjaimon sejtjeim fénynyalábjaikat, de a díszes nyereg lovása, az eltévedt ló lovása én voltam. Az esernyő nyele nyílzápor villámaikat lövellte, míg az embert mindenki megalázta, a margaréta szirmai csörömpölő kardok éle fejeket vágott hullása csörömpölő csatazajban végezték munkájukat az élmunkások, a kardvirágok tavaszias öltözetükben hullt el forró nyáron az arizonai sivatag fehér kardvirágja, de becsületes szívem örökkön él, a holt, halálos siralomvölgyben jeltelen sírba hantolták el őket a 133. parcellában jeges télen tavaszi virágok az álmuk.

Teje Férjem csak váratott, váratott magára, míg bibircsók nőtt az orromon, amit kozmetikussal leoperáltattam, nehogy gonosz banyának, nehogy gonosz boszorkánynak nézzenek, így is túl nagy arányban képviseltetik maguk az bolygó határban van belőlük épp elég. Addig vártam, míg tejem majdnem megkeseredett, megsavanyodott, megaludt, de nem aludt el, így lett belőle író, csak lekvár, de a hasam szőrmező borította el a szőrtüszőket, mehettem megint a kozmetikushoz. A mellemen nincs szőrmező, nem lóg, csak siklik a jégen, araszol a mocsárban és meghemperedik a jó illatú avarban. Héjanász az avaron. „Isten sas madara”- mondja a férjem, bár régóta nem hiszek neki, mindig hazudik, vagyis átver-átejt a palánkon, ha nem figyelek, és az fáj, mert könnyen törő csontjaim vannak és érzékeny vagyok mint egy mimóza, dehogy sas, persze kerecsensólyom és tüzeső.

Aditi Halálaim sokan vannak, nem ugatnak mint a kutya, csöndben sziesztáznak mikor négykézláb vonszolom tovább magam teleírni az utat gyöngybetűkkel. Halálaim nem a bűnök hozománya, gyilkosságok áldozata lettem, kéjgyilkosságok nyomán köreim bővülése, a beavatások bejárt lázkörei tüzesőben, lángmezőn vesszőfutásaim. Lélek-, szellemfényképész a szakmám, belelátok rejtőzködő zsigerek útvesztőibe.

Dionüszosz Csalafinta hazugságaimon ráncosodik kaméleon bőröm üde ravaszság álnok-gonosz nyelvem lángoló török tánca az ürességben álságos, színét változtató terepszíneim téridő ostorcsapásai alatt talpon maradok, szilárd fatörzs állók én pattogó-pergő lázálmaim képzelgésén a létezés és élet áramába áztatott fejem mechanikus, hatalmi játszmák, bábok rángatott fejei mediális, médium-szájak, sokszoros halottak erdején terelgetett pásztorod önnön szíved közepébe. Mindegy a hogyan, a szándék és az eredmény a fontos. A gőzölgő, jó illatú ebéd és vacsora, jó szívű, szép asszony mellett.

Aditi Az égi bika és az égi tehén házassága égi szőlőfürtöt zabál álom és halhatatlanság, a végtelen, a határtalan, a korlátatlanság égi lakomákon leesik fejemről kalászkoszorúm, a nap, hold és csillagok erdeje hullik alá nyári napfordulókon az alvilágba termékenységeim siratóéneke hallik az élet vizéről az élet füves mezején gyógyfüvekből teát iszik az alkotás.

Dionüszosz Üvölt bennem szétmarcangolásom emlékezte a testi kínnál erősebb spirituális kín tombol, őrzöng bennem a lét gyászdalai nászán a szerelem gyógyító simogatásai vigaszán tudatosul az igazság fénye kieget, eléget mindent lát, jaj annak ki enyéimet még egyszer elárulja.

Teje Szívem közepében nemzetem arca fénylik, és egy valakiről tudok, ki kis és nagy árulásait a nemzet, önmaga és környezete ellen napfényre kibogozta és végig elszenvedte, így lett méltó a legnagyobb áldozatra, tisztelet érte!

Nemzetem szelleme gyarmati szellem, - balliberális -, és bármi másnak nevezhetjük a szocializmus könnyű bölcsekedő álságosságát, - a vég vigalma rothadó bűzével körülillanván hazámban -, és mindenki megaláztatik, ki jobbról jön, úgymond. Ki e gyarmati szellemből kilát, vagy netalántán tiltakozik ellene, minden szitokszót, gyalázkodást, rágalmat, lelki, szellemi sortüzet el kell szenvednie, ez arra jó, hogy felméri a teret, ki, ki kicsoda álarcai mögött és valóban a Föld, Föld mondja, hogy a hatalom megvette és bedarált az értelmiséget, és ő, az értelmiség legjobb esetben hallgat, máskülönben gyűlölködve kirekeszt, a diktatúra tudományos téziseit körömszakadtáig védelmezi, így gátolva új, szabad szelek valódi tudományos munkáját, cinkossá így válik az értelmiség. A mostani balliberális diktatúrákban hallgatni arany, józanság, a normalitás tetőfoka, akkor is az volt, amikor szívünkbe a Dunába löttek pár darabot, de ma nem a csöndes, kegyelettel való megemlékezés idejét éljük, hanem a zsarnokság szelébe keverjük belé gyalázzal áldozatunkat, mint Kőműves mives Kelemen építjük a zsarnokságot, mert azt emlegetni, zászlóra hímezni pénzzel jár, bankkártyával és zsebszerződéssel. Kiver a hideg és libabőrös a bőröm. Mostanság talán megtanuljuk minden áldozatunkat egyként megbecsülni és igaz, tiszta szívvel, nem gyűlölködve, nem megosztón, nem pénzre, pozícióra lesve átérezhetjük minden hatalom fekete csápjától mentesen a borzalmat, ami történt velünk, hogy ne történhessen meg senkivel többé a borzalmak borzalma, - kiszúrt szem, csonkolt végtagok, torzó test a szemétdombom és számtalan válogatott kínzások -, hadd ne soroljam, hisz áldozatot hoztak értünk eleget a múlt században. Az átmeneti, szintúgy hidegháborús időkben sok az egzisztenciális öngyilkos, valamint a rendetlenség tudatos fenntartatása miatt megtörtént gyilkosság.

Egy színházigazgatóról is tudok, ki egy színdarab szereplőjeként sok estés gyónáson át vesszőztette magát. Láttam a szemét és átéreztem a rettenetet és a borzalmat, ami mindenkivel megtörtént, a lelkek poklát és a hazugságot. A kiváltságok megmaradtak, míg sokak egzisztenciális szakadékba taszajtottak, és az értelmiség egy része hallgatván nézte végig az ország romlását, az ország rombolását, a káoszt, sőt nagyon sokan elősegítették, támogatták a gyarmatosítókat, akik nem, azok pénzbéli forrásai hamar kiapadtak, sokan közülük egzisztenciális nyomorba taszajtottak, öngyilkosságra kényszerültek. Sokan ma tizenkét, tizenhat órát dolgoznak. Hol voltak a szakszervezetek, mikor a társadalom minden rétegét kiszolgáltatták a globális hatalomnak? Hallgattak a szakszervezetek és minden tisztességes embert kilöktek maguk közül, pénzkereseti beltenyészet volt a szakszervezet és az ma is. Hálózati maffia. Hallgatás józanságból, félelemből, kenyérharc, pozícióféltés, de miért hivatkoznak mindig a SZAKMÁRA, amely természetesen gyarmati szellemű, balliberális és utóda gyermeke lehet, hiszen a szellemiség átörökítve, gyarmati. Bedarált szellemeket érzek, kik gyengék az ellenállásra, eszük ágában sincs széllel szemben köpködni, de kiszemelt bűnbakokra igen. Sőt gyilkolni, mindig csak gyilkolni, szemet kinyomni, és ha valaki megpróbálna ellenállni, - mivel kevesen vannak ilyenek -, elnyeli, beborítja őket a vörös iszap fekete iszappá változó mocsara. A világban is kevés tartóoszlopot, annál több tartótisztet látok, bár az utóbbi időben, mintha érződne a spirituális megújulásra való igény errefelé is, valamiféle szabad szellem szele, hisz a szabad szellem az, ki kilát és megtermékenyítőn szól a térhez a megzavarodás fokozatai után a halál főiskoláját mondjuk jól, kiválóan elvégezte. Kevés ilyet látok és érzek, de azért egy-kettőt, igen. Tükröket jobb még itt a Földön nagy titokban tisztára mosni és látni benne az önnön valót, mert ki tudja milyen lesz a szellem-, lélekbörtön és a kényszerűség ama másik szférában, testetlenül. Szívemben nemzetem fényarca, és már lepeereg rólam, hogy igazságaimért egyesek megaláznak, kirekesztenek, kitoloncolni megpróbálnak kitelepíteni engem, a belső emigrációt, nemzetem, önnön szívéből.

Úgy szeretem a Magyar Nemzetet, hogy nem felejtetem világok világát! Fivérem Nap és nővérem Hold, oly ritkán... -

Aditi Fényátersztő testemen hullámszik az örökkévaló szellem időtlen, kortalan, térről leválasztható, térről leváló létezése. Korok, kultikus kultúrák rituális rítusai génállományom emlékezetében az ősrobbanást megelőző szellemvilág gondolata. Szenzoros testem angyalai a tér gondolatát olvassák, elmeposta küldemények harangszavát kódolják, fenyegető sustorgását meghallják. Szövetséges angyalaim kísérek a semmiben suhan hajóm ott hegedül szívárvány minden színének hullámhosszán a semmiben mindig történik valami előre beláthatatlan, elképzelhetetlen, meglepő, ami a városrendezők terveit átrajzolja jó lucskos fekete tussal pacák nélkül. Szívem angyala érzékeli téridők sugárzását, amikor élek, újraélem a múltat, és üzenetet kapok a jövőből. Imígyen vagyok a jelen tere és ideje pulzál, cirkulál bennem a lét, a létezés múltja és jövője fensége, az élet keserédes átka és vigasza, a hívő élet reménysége égi hullámaimon. A föld szelleme szférái metszetein delejes mágnesezhető plauzibilis lélekmező a szellemtér erővonalai mint falba vert szögekre tekert fonalgombolyag, csillagpontos hatalmi középpontokban kering ereim hálózatán az áldás, égi hatalom.

Apollón Áldott legyen mindentudó tetveim lepetézése fényhajam napkoszorúján, lobogó ereim hálózatán dicsértessék kullancsok, piócák vérszívása, őriztessék a legyek baszása, macskák rittyentő bujálkodása, patkányok hempergő bagzása legyen áldott a papság köpöcsésze lovagjait elvitte a fene -

Dionüszosz Elfolyik az élet bora, szürcsölöm a szőlőnedvet, torkomon gurgulázó, arany szőlőszemek., életem kedvencem a bakkhánsnő-sereg gyere, fügefából az élet falloszát faragtam és elrejtettem gyöngyeim tejtenger hullámai mélyén, egek árnyékain, az orgiákon folyik, csordogál, csörgedezik, árad a hatalom és a szerelem megtévesztőn rózsás ködöt varázsol, körbekerít, bekerít szerelemmágiám behálóz, befolyásol., ki kötözi e szemek testszárait ki csomózza míg a végzet szét nem hasogat csomót, köteléket, pókhálót, mindent. Tomboló, őrző, eksztatikus népem tánca világok, az élet levélerezetén a lét, a dolgok szívében perdülünk-fordulunk, új nap virrad ránk a semmi ligetein megszüljük fényalakzataink. Asszonyoztam, fehérnépeztem, taszajtottam seggeteken, addig markoláztam csöcseitek bimbóit míg szárba szökellnek és kivirágoznak a tulipánfák lilimoi, toszogatlak benneteket, kifacsarom belőletek az éltető nedvet, az életelixírt, az élet forrásán az élet vize szívem egy teljes-tökéletes fekete kör, - a halál barátja -, nem gonosz, nem sötét, fekete tudós. Uralt fekete magom humuszos rögzös földjén kihajt a nedvező, gyöngyharmatos élet. Tejfehér folyás gyöngyözőn kacag szőlőnedvek aranyos csillogása hahotázik az eksztatikus gyönyör visszhangzik a rózsás éden héthatáron túl és innen a tükrös erdő.

Apollón Húsos tagok tömítő dugaszolása hüvelyekbe, hatalom és vágy üstökei a magány téblábol dús eresztékeken. Megperzselt bőr büze, hamuvá ég a felgerjesztett, gerjedő vágy cimbalma fekete körök frusztrációin, a halál nászágyán újabb és újabb bővülő-táguló, fekete körök, a lét cirkálói fénysebesség áramlatos iramán a vágyakozás, a vágyuk. A csontok lassabban égnék el ágyaikban. Energiafeleslegük készíti útjait a piramis csúcsaira hajtja őket az ismeretlen erő, a piros energia óceányi terhe, az élet ismeretlen sejtett-rejtett, rejtőzködő megannyi csodája, és hajtja őket a vágy a beteljesülésig, mígnem elérik céljukat, és lógatják felhők fodros fondorlatairól lábuk, nézik a tajtékzó tenger méteres hullámaikat az egekből, sima víztükrén bámulják arcuk gyönyörűségét a nárciszok arany csók hintőporán. Vízfejük madzagokon rángatott fejei, égi hatalmunk kiszolgáltatott bábjai megnyomorodnak, eltorzulnak hús-vér, kínzó szerelmi történeteikben, míg ki nem kalapáljuk őket kerekded teljes-tökéletes öntőformák kellemes érzeteibe, a bájos báb abszolút tudatossága csonkulásig lejárja lábát, négykézláb menetel az örök futószalagon, amelynek élet a neve. Határaikon, a korlátozottság korlátain, a téboly tébolyult edényeiben elnyugvó, elcsöndesülő kis pohár vizek kilöttyennek a földre a szívük mélyén születő szárnyas lovak, szárnyas oroszlánok szállnak mint a gondolat - a lét esszenciája -, a tapasztalat

kristályos szerkezetekbe rendeződik mikor bevilágítom, ragyogásba borítom őket növekszik káoszuk a nap és közönyén felborulnak, dőlnek a hatalmi zsámolyok, mosolyognak a díszes bársonyszékek, a Nagy Szürkék titkos, mozgató hatalma lenullázódik mikor bearanyozom őket. Kifulladásig egymás ingerlése, birizgáló-piszkálgatása nélkül elhal mesterségesen gerjesztett vágyuk gerjedelme szétfolyik elhasznált testük riadalmán vágyakozásuk széthullik a halál szelében a magányos semmiben a nincs, a nem létező szépség teremti. Túlhevítik, felfokozzák egymás vágyait gyors égésű, biztos halálra, a biztos kielégíthetetlenségre, gyilokra és öngyilokra rímelve szövök a sors istennői a szerelem szötteit szerelem és halál isteni mintázatával díszítik fényes tudatosulás erőit, erőnlétére kikészítve arcot, kifestve szemet, tetoválva a bőr hulláját istenek dicsőségére, egek magasztalására drágagyöngy nyakláncát felölti a kagyló hattyúnyaka.

Dionüszosz Falloszom egy gőzölős vas(a)ló, zso-zso lábeső amerre járok átmos a víz, a kegyelem, az áldás, az átok átrendezi bensőm fenomenológiáját, ilyenkor széttépek valakit örületbe küldök, örjögésbe kergetek, hogy nyugalma visszanyerjem és növeljem hatalmam. Az embert szétszaggatom, ha nem áldoz nekem, hiszen a dolgok mélyén rejtőzködő semmi határos a mindenséggel és benne én oldódom tökéletesen én oldok, én semmisítek meg a határtalanban. A korlátlan végtelen szabadság eksztázisát, édes eksztatikus szerelmét én adhatom kortyolgatva a bort a zene orgiái dallamos szárnyalásán turbékoló pergő vízcseppek áramló perdülése hullámaimon, a tudatos kéj bája, a fényes gyönyörű én vagyok a fallosz simogató ritmikus, ütemes simulékony hullámozása én vagyok az uralt megszállottság, a megszállottság lázálmai forró szárnyakon kiújulnak szétszakítottságom kínjai lángmezőkön a vigasztaló szerelem a gyász útjain. Vízesegek pergése-forgása, hullámos áramlása a hajszoltság, az örjögő, tébolyult ló halálra tapos ember, de emlékeim nyomán részvétellel teli áldásom újra éleszt és gyógyít, szánalmamat táplálják kínzó emlékeim. Szaros gatyájukban, szaros szoknyaikon hemperegtem én, szatírok kiáltásai közepett sikolyom a kín fellármázta az egy bűdös kibaszott eget és a világot, miközben elefántok Ganesha védelmében ormányuk összeakasztották forgók, körhinták szeleibe lázasan állván malomkerekek nyakukon látván forogva keringtek Apollón körül, és elefántcsordák fülei legyeztek nagy szelek viadalán falloszom egy gőzölő vasaló mert az éjszaka törvényei mások a túlélés törvényei, és széteső, széthulló, pusztuló korok, a hanyatlás korszakaiban kicsapongók a génuszok, hogy úrrá legyenek szívükben a rothadó romláson, a bomláson, amely az övék, de nehezen viselik, így kerülnek közel az istenek szívéhez, romláson, rosszon, égető kínokon, a szenvedés tisztító tűzén át az édeni tiszta szentség szárnyai alá -

Aditi Elefántcsorda-füleid előtt leróttam kegyelemem szívem egy fehér kardvirág becsülete lenyelte részeges piros tulipánmagjaim lázas-ittas napraforgómagokkal kevertem.

Teje Alabástrom szobrom fekete, hullámos hajtömegét elefántcsonttűkkel gyémánt-szálas rendem teraszos földművelésébe igazítottam rakoncátlan fűrtjeim. A démon arcbőréből férgek és kukacok másztak elő a tudattalan az elnyomott, a feledésbe taszított idők energiái elmemezőm képein, jelenein, vízióin. A szellemi tér megtestesülése a kikristályosodott tudatosság az égi és az alvilági piramis látványában Hórusz szemében Isis tartja a Földet.

Dionüszosz Virágos-gyümölcsös szatírok a fa lombozatában táncra perdült napernyőm a szoknya lángra gyúlt. Földigiliszták túrták, lazították a rögs földet táncos lábam alatt.

Apollón Nagy elmék, hagyományozódó, isteni szellemek szépségén jelenlévő kegyelem keringő véderői megőrző harmata Nap füves mezőin gyöngyharmatos pezsgőfürdő. Éltető-éltetett létezláncolatban raboskodunk csörgő láncaink hullása a szív fénypontja közepben. A földi hagyományok mintázta szövetének emlékezet-szerkezetét átmosó örök áramlatok csomópontjain.

Aditi Lábnyomaim mintázata az örökkévalóság macskakövei az emberi szívben.

Teje Az igazi megismerés szeretet által szivárog testünk pórusaiban szellemi eresztékeken. Kivel és mivel házassít, kapcsol, köt össze az ég, az emberi értelemmel felfoghatatlan.

Aditi Az örök isteni áramlat megtisztelt mintázatom az újjászületés, az örök visszatérés lehetőségével. A teljes kép nekünk adatott, mert láthatóvá válnak a pixelek, így akarhatunk visszatérni, jelen lenni, segíteni a lét körforgásában erőink. A keresztszemes mintázat. Az egyéni újlényomat, a személyiség a határtalanban szűk mezsgye, az örökkévalóságban a test pillanatnyi jelen ideje. Lábeső, elmeeső. Egy lélek, egy szellem megbújhat sok-sok testben, de nem sokszorosított utánnyomás, másolat jön létre, hanem a legtökéletesebb házasság, jó esetben.

Dionüszosz A dolgok, a teremtett világ szívével, lényegével házassítlak én az eksztázis rejtekén a semmi lesz otthonod mindene seregeivel a tér rejtett-rejtőzködő szelleme, ha megszabadulsz újra és újra korlátolt, behatárolt éned dogmarendszerétől, tévedéseitől, ha feloldódsz a semmiben, énedet, saját életedet elfelejtve mint tükörben meglátod valós viszonyrendszered, isteni, teremtett arcod eredeti származását, küldetését, feladatát. Önmagad mint Isten szemében látod, amilyen számára, neki vagy, amint az ő gondolataiban létezel. A semmi telis-tele istenekkel, isteni szellemekkel, Isten teremtményeivel, akik felismerték arcukat, és szívükben él fénytengere az örökkévalóságnak, ha nem tévednek.

Teje A mozdulatlanság halál-csápjai akadályozták lényem életét, mozgalmas kibontakozásom a tér elnyomó, zsarnoki, kisszerű szelleme, a tudatlanság és a pokol tüze kínjai körülölelt a sivárság, a beletörődés rabszolga-arcainak nyomorúsága. A rabláncon vonulás közönye, a fásult fáradtság, az unalom és a rettegetés, az iszony és az undor. Démoni árnyaim árnyékában tapogatóztam, míg bevilágítottak, kimúltak, ott álltam csupaszon az éjszakában, nem volt másom csak démoni, halálos árnyaim tengere. Háromszoros nagy halál után lassan szivárgott viszonyaimba a tápláló, éltető teremtő erő, az élet. A tér próbálta szétszaggatni, szétmarcangolni szabad szellemem megtestesülését, világra jövetelét, és megakadályozni, hogy az emberi közösségben otthonra leljen, pedig színes üvegablak, színes mozaik a világ. Rágalmáriák, koholt vádak, a világi bíróság, ármány s szerelem, és vesztőhelyedre gúnyolódó papok kísérek a kultúrába beépítettek, sokuk szívében nincs semmi más csak a hatalom gögje, se alázat, se szeretet. Egy-egy nagy bűnös szívében gyakran több szeretetre leltem. Szellemem alakulása, kikristályosodása idején igyekeztek befolyásolni és visszametszeni azt, ami személyes, ami más, amiért megszületni érdemes. Ellenérdekelt közösségek, társadalom, család, hátráltatás, vádaskodás, rágalmazás. Az udvar addig tépázott, rángatott, ráncigált, míg ellenségeim és barátaim, gyakran ugyanazok körein által jutván megérkeztem valódi arcom fényességébe. Nagy magány szabadsága lett otthonom, hazám. Egyéni és közösségi érdekeket kellene valahogyan összehangolni. A teherautó beszorult a feljáró alatt nagy a torlódás és én repülök szárnyas angyal szívem fénypont közepébe, mert nem szorultam be, szabadabban lélegzem, akadálytalanul cirkulál, forgolódik, kering hazámban, otthonomban a fény.

Apollón Az emberiség kultúrájának egyes fejezeteit teszik felelőssé gyilkosok ideológiai eszmeisége miatt korcsosítják meg az embert, cenzúráznak, agyonhallgatnak, kizárnak, felejtetnek bizonyos tényeket, eltitkolnak a hatalom számára kellemetlen történeteket, rejtegetnek kulturális összefüggéseket hatalmi okokból, eltüntetnek könyveket a könyvtárakból, a műveletlen és korlátolt korszellem könyvet így éget a gyarmatosító szellem megszűri a tudást, amelyet beenged. A liberális tűrőképesség igen szűk keretek között mozog, kényére, kedvére kiszolgáltatva a jobb és a bal, és nagy területeket fed le a cenzúra meg a szűrőberendezés, hisz sok a foka és kevés a hal, a kulturális hálózat feudális rendszerében hűbérurak és vazallusok, és kirekeszt és egyszerűen nem fizet, örülhetsz, ha bemutatkozhatasz, hisz ő kegyet gyakorol, avagy dogmatikus talajon mozog és kigúnyol. A liberális szellem mint globális szellem a helyi kultúrák önvédelmi erőit számolja fel, így gyarmatosít. Az önvédelem kultúrája bedarálásával kezd, a népek hajbókolnak, behódolnak az elnyomás pénzszagú kultúrája semmisségének, immár gyökértelenül, míg a kisszerűség, szűkkeblűség, kicsinyesség és a gyűlölet az úr a sok részre szakadt haza téridejében - kinek nem inge csak az vegye magára -. A jelen kor kifinomult, rejtőzködő gyilkosságait, megnyomorító hatalmát fedezi, fedi, rejti el e szellemiség, és egyes mítoszokra hivatkozván gyilkol, hol nincs rém rémeket

lát, rémséget kiált, vélt, képzelt árnyékoktól, elenyésző perem-jelenségektől bekakál a gatyájába, és félelmében bedarálja a valóban veszélyes és valós hatalom, amelynek gyilkos ösztöne gyakorlata erény. A szabad szellem ma nagyobb kínokat áll ki a földön mint hajdan Prométheusz.

Dionüszosz A világ egy veszett fejsze nyele, falloszom és nyelvem hegye, kecske-magam szatírjainak hűséges tetvei.

Aditi Kiüt a hatalom csúsztatások ügyeskedő mechanizmusával, megerőszakol és rád mászik. Megfizetett csavarok álszentsége egy kis árulással fenntartja magát a vízfelszínen, avagy mártírok, kis mécsesek, kis lámpások végeérhetetlen csatározásai, a szélmalomharc a fényért: több fényt, a téboly szülöttei Isten akarásának, ott ahol rég halott minden, ami isteni, ami az Istené. Kiütnek és ragályos fertőzéstől kiütéses férges bőreim ruhatára. Ki mit akar mondjak mondom - erkölcs, ki mit akar hallani azt mondom erkölcsöszei taszítanak szakadék mélyére. Atyáskodó, jólfésült, fehéringes bűnözők. Diktatórikus demokráciák halálpólip csápjai, ilyen-olyan inkvizíciói, a pénz-arisztokrácia maffiái mélyeszti testünk húsába csápjaik. Jelszavuk: Vesszen a szabad szellem! Elgáncsol, fejed veszi, akaszt, karóba húz, kerékbe tör, máglyára küld, megéget az ittlét.

Teje A szajré érdekképviselője agancsokat összeakaszt, ormányokat összecsavar. Az akadémiát, egyetemet, a templomot felfalják az aranyrudak, a bankok, a múzsák házáat kibérlik a kereskedők: egyszerre lépett, sorba beállt és duzzogott a mákos rétes. Viruló nyájszellem és maffiaszellem, sírásók, papok, farizeusok, írástudók ássák szabad szellemek sírját és élve elhantolják őket.

Krisztus A nagy áldozatot értük én vállaltam, mert sokakat így menthettem csak meg. A kereszt misztériuma a világ sajátossága, a szabad akarat következménye. A teremtett világ gyönyörűségében ott pulzál az isteni intelligencia lehelete, ezért szent a természet imádása: fivérem nap, nővérem hold, barátaim szél, eső, csillagok. Nem pogányság ez, dehogy, hanem a létezés szépségén érzett öröm és ujjongás, dicsőítő, szabad odaadás, hódolat, alázat a teremtett világ és a természet fensége előtt. Egyesülés tűz, víz, föld, levegő angyalaival, hogy egyesülhessünk Isten angyalaival, a szellemvilág gyöngyszemeivel. Az ürességben és a semmiben mikor halott a lélek mindig más látogatja., a látogatások mikéntje és milyensége ismeretlen és beláthatatlan. Mózes, Dávid király, Salamon, Attila király, II. János Pál pápa, a Dalai láma, a Mennyei Atya avagy a Sátán. A semmi ürességén lelkünk, szellemünk titkos-rejtett isteni kötése mintázata az örökkévalóságban. Testünkben a halott lélek bejárja világok világát, hogy Isten halhatatlan lelkében nyugovást leljen. A világot szeretvén és ismervén felülemelkedni rajta máig nagy feladat, a gyógyító szeretet áldás, a föld nyomorának enyhítése, a spirituális kínok mérséklése a befogadó szeretet által parancs. A szépséget éltetem, míg szívem lángmező sivataga. Az isteni szerelem sivatagán nem égnek a fák, nem kötik csokorba a virágokat, nem hordják el hegyek körengetegét, nem hullámszik a homoksivatag. Sivatagi lángmező a lelkem maga Isten a testi létezésben. Testetlen, édeni lelkek egyesülései az áramlatokon. A semmi nem lehet teljes-tökéletes otthonunk, testünk eszköze részt vesz e folyamatos alámerülésben, az isteni misztériumokban. Fénylelkek, fényes szellemek korlátlan, határtalan házassága a paradicsom, az éden. A szépség, a türelem, az irgalom, az alázat és az isteni abszolút tudatosság aránya, a valódi, igaz tudás. Éltető ereje vagyok, fenntartója a kék bolygó kultúráinak, mítoszainak, művészetének, bölcséletének. A kereszt középpontjának, a halál és a pokol sötétségének nagy, szent befogadója, a szeretet átlényegítője, minden életet befogadó újjászületés. A szeretet irgalmassága. Gyógyító adományozás könyörülete. Látom a dolgok, a teremtmények szívét. Nagy bűnösök szíve tisztább mint a farizeus írástudóké, álszent bigottoké.

Teje Fejemre nőnek basáskodó hatalmak préselik gyümölcslevem, zöldséglevest készítenek belőlem, aranykását falnak fel. Szeretőim besúgóim voltak, így védtek és hallgattak, mert szerettek, elhallgattattak a médiumok. Darabjaim mossák virágzásba. Hullamosók. Lesz-e erő újra lábra állni, hisz vezetőre nincs szükségem. Nemzetem megszabadul végre a nyomorúság és a

diktatúra láncaltapas menete gúnyolódó, cinikus-gunyoros kirekesztő udvartartásától. Szárnyaim nőttek, szárnyakat növesztettem, mégis tíz évig tartott a sarki kocsmából hazatérnem, szívemből e hosszú idő alatt három hatalmas bíbor kardvirág virágba borult szívemben otthon maradtak a fehér kardvirágok.

Dionüszosz Napernyőm, az esernyő nyele szárnyra kelt és elrepült; patáim alatt darázs-fészkekből kirepülnek a madarak, virágba borul a csatakos éden. Anyám Zeusz fénytengerében hamuvá ég, anyám alvilági és termékenység isteni gyöngyszem, szerelmem a sziget találékonysága, társnőim szőlő nedvétől mámoros, dalos kedvű, vidám táncos önfeledtség nimfái. Befut a babér és a repkény fügefá árnyékában őrző izzasztó ittas-ittasult táncom ki nem áldoz nekem örületbe kergetem. Kibogozhatatlan, kaotikus érzelmek gabalyodása, vágyak kielégítésére megszülető erőnlét zene tánc feloldódás eksztatikus odaadás, áldozat felajánlásunk örömeiben zabolázhatatlan szabadság. Vad orgiák rítusai, titkos üdvözlés földanyánk, Déméter bora bikaszarvú Bacchus. Repkény, babér és az üdvözlés.

Krisztus A Dalai láma egy Buddha cirkulált testem idegrendszerén táplált és gyilkolt a fekete mágia, tudós pap, természetvallás hívő, pogányok serege cirkulált életem aranyán Egyiptom Hórusza, a Közel és Távol Kelet, India, Zarathuszttra, a Dalai láma egy Buddha. Szivárványos mozaik a művészet bölcselése, a bölcsesség művészete egy Ganesha, az arany elefánt. Mozart zenéjétől félnek, a mozarti zene veszélyes -

Dionüszosz Kikristályosodik bőröm vászna és kecske-tőgyem. Napernyőm nyél nélkül kivirágzik. Szelet bagzom üde, friss télbúcsúztató, kalászos aranynyár aratásakor szüret és új bor ünnepén zenés, borgőzös vonulás a fesztivál aranyai.

Apollón Eldugtam a napot a zsebembe, elástam a föld izzó lávatengerében., harmadnapra feltámadott a nap kiszakadt szívéből a kristályrácsos éjszaka csillagai virágosót könnyezik aranyfodros szoknyák zuhataga. Kivirágzik szemem a Nap delelő rózsafákon piros tulipánok, a kála napsugara aranyat lehel, elhal fülemben fehér kardvirágok csörtető kardcsörgetése. Anyám Létó sötét köntöst viselt, de kegyes volt mindig, kegyes kezdettől fogva, s szelíd mint a méz, az őz. Gyermekében öröme telt. Örvendezett leányának, Artemisznek, amikor látta, miképpen szökdel a hegyek gerincén, nimfáktól kísérve, s leli kedvét vadkanokban és szarvasokban. Bolyongásai során farkasok kísérték, vadállatok segítették. Testvérem Artemisz érintetlen erdők, mezők szűz istennője, kísérőitől is szűzi tisztaságot, józan mértéktartást követel. Eredetiséget, szűzies új vidékeket, szűzies új mezőket, ligeteket átszelni szeret, felkutatni az ismeretlen vadont. Szellemi erővel tartom féken az ösztönöket, szabad nimfákkal, források, folyók, erdők, fák, ligetek szűzeivel lejttem kartáncom örömeiben vadászom, színarany íjamról messze kirepülnek a nyilak, gyengéden gondozom a vadállatokat, - megszelídülnek -, nem bántják egymást ligeteimben. Delphoi jósdám próféciai irányítják, alakítják a rám bízott világot. Jósdám mondatát komolyan vedd: ismerd meg önmagad, és jövőd bevonzod vágyaid nyomán beteljesítéd feladatod, álmod megvalósul. Gyógyításaim nyomán enyhül a kín, a szenvedés dalol dallamos zenét az ittlét. Bölcs, tudós, üdvöztető, jövődőlő szellemnők, a szibillák kísérnek és a csókos múzsák. Melpomené, a komoly hangú költészet, Kalliopé, az epikus költészet, Erató, a szerelmi líra, Polüümnia, a himnuszok és a kardal, Terpszikhoré, a kartánc, Kleió a történetírás és Uránia, a csillagászat ihletői e csókos múzsák, kísérőim. Napsugarak nyomvonalain üdvözlnek a múzsák, az élet kozmetikusai szépítő forrásokon alakot öltő szépítőszerek a műalkotások olajozzák napszekerem oroszlánok és lovak húzzák az egeken. Ki imádja az életet, Afrodité, a virulást, ki tengerből született, kagylón szeli át a tengereket, övé a világ leggyönyörűbb kertje két forrása közül az egyik vize keserű, a másiké édes, a boldogtalan és a boldog szerelem vizei.

Aditi Szoknyám határtalan virágos mező gyümölcsös érintőjén harmatos szivárvány ível csörgedező patakokon kék, sárga, fehér és fekete pillangók. Tereim üde friss levegőjébe mélyeszi csápjait a fekete polip félti táplálékát mérgezett testemet -

Dionüszosz Istenek bora csörgedezik fröcsögő nyálam mirigyein.

Apollón A világ egy cseresznyéskert fekete és fehér pókokkal.

Dionüszosz A világok legjobbika egy fekete zsebkendő telesírva aranysárga szőlőfürt ropogós nagy szemeivel.

Aditi A világ egy határtalan virágos mező hullócsillagain lovagolok ragyogni, tündökölni az égen. Nyávogok, siránkozom, bömbölök, sírok mint egy rossz kurva úgy bölcselkedem, kacagok, vihogok mint vén Mozart, és leült mellém egy festett szőke, pénztárcája telis-tele mikrochip-kártyákkal, egy elektromos kódruhatár ült le mellém.

Dionüszosz Elefántcsordák füleivel legyezem magam.

Teje Halált hozó, gyűlölködő ellenség mindig belterjes és kedve, erkölce szerint kötődik. Önvédelmet lassan tanultam, míg szívemet telekarcolták kedvenceim arclenyomatukkal, ők védtek, míg eszmélni tanultam.

Dionüszosz Síkos-jeges terepen korcsolyázik a pacsirtamadár tavasszal, mély álom után előbújik odújából a medvepár szamócát, málnát, eperlekvárt zabál. Táncok tükröskéin rikácsoló riadalom-sokaság az uralom fekete szemein táncol az ég, süvöltő eksztázisom.

Teje A függő determináció, összeakaszkodó szarvasagancsok rácsaiból kilódulni a csillagokba parányi téridő gondolatán nyomja egyik a másik pénztárcáját.

Dionüszosz Kiszaladok a kulcslyukon szőlőlevet inni, utánam jön édesapám, Zeus, hátba veregetni.

Aditi Lovaim sasok a szárnyas oroszlánok a felhős egeken csatazajos gyönyörteljes beteljesülésem. Kenyeremből fáraóhangyák, férgek és kukacok friss, szabad levegőre kikandikálnak és vérebek mételyeznek, míg az egérkék neteznek, a kínálat hírzárlat és borpárlat, etetőgép, giliszta-csali horgászbeton, mire megjönne étvágyam a keresőprogramon fogadást rendez a tűzfal.

Apollón Mindent érő boldogság kincse vagy Te nékem.

Aditi Halas kofa seggem a gatyámból kilóg, miközben vadászom szopják a csöcsöm, tejjel és mézzel folyó Kánaán az ordasok, lógó csöcsöm isteni mezőkön fünek-fának mutogatom, így okozok perpatvart az isteni mezőkön mi jó dolga van a kis kövérek Mona Lisának, nem tudják eladni -

Dionüszosz Vetkőzünk, szívem? Ha szopják, hadd szopják, úgy szopják. Mi közöd véle?

Aditi Eldugom tejjel és mézzel folyó Kánaán a csöcsöm, mert megtanultam a leckét, hogy ezen a tájékon nem leszek én CIA vezér, még ha is a világ csak mór főnökökből állna is, katona vagyok én, ország őrizője és tűzoltó, vadakat terelő juhász anyukám nem alszik el Othelloval, akit gyakran Jago látogat: holtbiztos halálos mérge és nincs életbiztosításom. Gyermekeim sírnak-rínak, elalélnak, rózsaszirmokba kapaszkodik a rózsailat, póklábamon illatbölt, meseböltöm kinyit rózsaszín és fehér lótuuszvirágokon.

Teje Zár és lakat alatt hallgatom a zsarnok huhogó kórusát., megszellőzteti agyát, huzatos az elmegyár, és keverem a színeket, rakosgatom a mozaikkockákat., lehull maszk és álorca, kiderül a fekete fog, ki ki, és összerakosgatom a mozaikkockákat., fejem, lábikráim kilóg elektromos felhők hazájából nemzetem szeretője te átkozott, te drága, gyönyörű vagy ily meg-elátkozottan is.

Aditi Teremtettem, teremtek, teremteni fogok megtartani, fenntartani magam és őket, a kék bolygót, és elriasztván riogatom a megosztó pusztítókat. Kezdetben dalolt az Ige ősóceánon ősdombon őstojásból és a halottakból elfolyó élet vize táplál, fenntart vegetációját a szent tehén szarvai között a nappal. Testében holt lelkek, a sólyommadár látogatása a körforgásból kikerülni

adatok. Határtalan, halhatatlan isteni fénymező határtalan boldogsága, abszolút tudása az abszolút intelligenciában közvetítő lelkek, szellemek táncos, víg, könnyed, szabad társaságában, avagy nélkülük az isteni arcban, az isteni szemben.

Apollón Egérölő, patkányölő a nevem, harcolok minden ellen, mi betegséget, bajt, ragályt, nyomorúságot terjeszt.

Aditi Platina-kirakatok, gyémánt bölcsődalok, hallgatásnak ne higgyetek, az andoki pentatont szeressétek a bölcs bölcselőket, az egy egyetemes Akadémiát. Börnyűző szívárványos nyugalom.

Teje A kiterítettség csönd ideje elmehalálok násza a 69 átmos, lemos elmos a pergő-bizsergő lét gyászos gyász gyászom. Pillangók álmain álmaink sorsunk ismert-ismeretlen álom tanonc lépései kong - bong küzdő hallgatásunkon.

Apollón A szárnyas illat messzi száll, oltáromon mennybéli harmóniák napkitöréseim.

Aditi Napkitöréseid űrjén fenség dalai a gyermekeim nem esnek messzire az almafától, így véd az emberiség; szüléseim teremtményei elhagyatottan totyognak, követnek mint a kiskacsák, koldusok, és táncra perdül az árvaház, a védelmi övezet, szférák zenéje, az ég harmóniája.

Dionüszosz Túl sok harc, túl sok szerelem, túl sok vegetáció, túl sok értelem, kevés a beteljesülés, a borgőzös, álomittas, vágy nélküli megsemmisült hempergés rőt avarban kikapcsolt elmék áramszünetében kipihenni a létet elmehalálok nászán a bizalom piros cseppjei. Vágyakozás, vágytatott szomjúhozás felveri őket rojtos habosra, és túlpörög villámcsapott, uralhatatlan létük, amibe leszállunk.

Teje Az ég dróttjait és zsinórtjait kiteptem magamból, hogy lehessen általános egyéniség, személyiség, sajátos ujjlenyomat. A téridő fekete vaskos csőrök csápjait véste, vájta belém.

Apollón Rendezett kaotikus káoszon az éden hullámozó áramlatokon feltöltöttem a hiányzó üroket, megcsapoltam a túl sok lidérceit, így rakok rendet, töltögetek közlekedőedény-rendszereket, időm tenger, terem a pillanat, új tereken és időközön munkálkodok, múlt - jelenem jövőmbé hatol, magam vagyok világom a világ és semmije madaraival, bűdös semmi, de világom én rendeztem, hisz szabad akaratom.

Aditi Istenek kapcarongya, lábtörlője, én? Szatírok, titánok faszpörgettyűje, én? Síkos terepen csak én vágódok hanyatt, vetek hátast, esem hasamra, azért falják fel egymást a szakadék legmélyén, hisz sok a főka és kevés a hal., kicsiségünk így ravasz és uralkodnak rajtunk ők, és bálákba áll a szennyes, a szaros banya és a szaros gatyá, mert hozzászoktam az oltári bűzhöz, nekünk az mennyei illat; az a veszélyes, ki a szart kimossa és eltakarítja, az bűdös.

Apollón Az isten-ember napnyalábokon, csípnek a tüzes nyilak, lehull az álarc, férges, kukacos a díszruha, nem emésztnek, nem kérődznek, kevés valódi dolgot köpnek vissza, elvéreznek alakoskodásban, a létfenntartás harci mezein basáskodó banya-, banya- fiúk és a múmiák.

Dionüszosz Siralomvölgy pokoli kízó kínszenvedése légy velünk tisztos ember becsüli magát -

Apollón Vége már sült disznók, vége már pecsenyehattyúk, pecsenyeszarvasok hűlt idejének, csak töviskoronás szívünk, sivatagon lángóceán sugárzik a Nap. Mélyvénás bizalmatlanságom.

Dionüszosz Keféltem Aditit, szeretkeztem, egyesültem vele, szíve a világ állatkertje virágos világom a virágos kert, úgy megfogtam a hurkát.

Aditi Lassan a testtel, ajtóstul a házba kilátott már kórón varjút elnyugodni, elalélni.

Teje Tündöklő, tekergő, bolyongó töviskoszorú forog-kereng virágos kertemben a Nap.

Aditi Az örökkévalóság forog-kering szférám védelmezője, fénynyalábok lövellnek szívemből mint a rózsabokrok, a margaréta fehér, forgó sugárnyalábok elmém üstökös csóvái, nemző közepem napkorongok rendezett élete, diadalittas, nyugalmas, boldog béke, álmonyár, álomszáras kukorica, kalászkoszorú.

Dionüszosz Várj, mert összehasogatlak, feldarabolva küldelek az alvilágba, napkorongerdőd feltúrom, megbirizgálok, ha enyém leszel megvigasztallak.

Krisztus Ki szeretetből szeretkezik nem parázna, ki gyűlölködő, gonoszkodó, lelket ölő, pusztító házasságból kilép, amelyet a világi hatalom kötött és a gonosz tart egybe, nem bűn az, de áldás. Isten kötése rejtelmes-rejtélyes, nem evilági szemnek való. Magdolna, Inana papnője, a táncos sumér szerelemistennő papnője apokrif evangéliuma, rejtett, rejtőzködő Magdolnám a leginkább szeretett emberi lény az életemben. Szerettél, mindig a magad szerelmét adtad, azelőtt is, hogy megismertél. A testiség mindig kierőszakolt volt tetőled, csak használtak, megaláztak azért, amit adtál az ő gyönyörükre, hogy szellemed lehessen. Az erotikára nem neked volt szükséged, belerángatott a testiség parázsló üzelmeibe a létezés rettenete, borzalma. A kéj csúcsán, amikor a testiség élvezete maradt csak, és lettél volna csak a másik szexuális rabszolgája, Te abbahagytad, elszálltál a Rákóczi térről. Szellem, lélek nélküli sosem volt testiséged, különben is élvezhetetlen úgy -

Az erotika, a piros energia ereje képes szolgálni, fenntartani spirituális hatalmakat, de megtévesztő, pusztító, romboló, embert szétszaggató hatalma is ismert. A szexualitás hatalom. A nemző közép szerelme, ha szeret mozgathat világokat a hívő reménység. Magdolnám szeretlek. Testembe olvadtál keresztemen viselted kínjaim anyámmal együtt részt vettetek a világ megváltásában, üdvöztető kínjaid a keresztfá alatt sosem feledhetem, arannyal borítom fejed hajkoronáját. Meghaltam, hogy megmenthesselek jóval későbbi időkben. Szeretlek Magdolnám. Meghaltam, hogy majd lehess és megmenthesselek ahol a citromfa virágzik bordalasszony, mert Te tudod ki szolgál és ki gyilkol, ki pusztít és dönt nyomorba kifésült álarcok mögött mindezt látja a Te napszemed ragyogása.

Aditi Giling-galang, szól a harang hangrezgéseim hullámhosszán napkorongjaim násza dalol, csilingel a nyomorúság. Jövendölések szerint elpusztul a Föld és ránk húzzák végítélet idején a vizes lepedőt, a fekete kapucnit. Akaszkodó poloskák, tapadó piócák és besúgó ördögök. Álbőrök alatt halálos dögbűz. Égi harmóniakon táncol a bölcs eksztázis.

Teje Elviselni lehetne csak a tengernyi fájdalmat, szenvedést, a lélekölő, szemkinyomó, agyűrítő, fejkiszívó kíngyárat. Gyarmatokon a rabszolgatartást. A manipulatív, csúsztató, a mindenkori hatalom által szájba rágott, megtévesztő szövegalkotást. A démonokrácia diktatúráit.

Aditi Óraműszerkezet pontosságú gépemberek, zabolátlan, korlátlan természetek, elmeuralmak, síró gyermekek, alvó felnőttek és a gyengédség medvemancsa, mikor a káosz rendjévé szilárdul gyémántszerkezetű pillanat sziklák törmelékei. Felmásztam a Himalája tetejére megcsókolt a Dalai láma, kikanalazták óceánom, telekönyveztem újra, közben a törésvonalak mentén a hegyek még magasabbra gyűrődtek, telekkönyveztem őket.

Teje Téboly és semmi határán téblábol apám szédeleg szállingózó szösz sötétben az agyontaposott, halálra kínzott lélek utolsó könyörgő fényszikrái a szemben, rézporral borított izzadság negyven fokos melegben. Forró betontemetőn férges, mocskos, keménnyé kérgesedett féllábúság, harapott fejűség koldul a sivár, kiüresedett létezés. Villamos megállójában tolokocsiban ücsörög egy nő álló napig, ha szarnia kell, lekecmereg, letolja a gatyáját és a koci mellé szarik. Estére, ha elviszik, száradt szarkupacon szállingóznak a legyek édes étvágygerjesztő higiénia.

Négykézláb csonkjain araszol a határtalan sötét parányi foglya lemondón legyint, káromkodik héthatáron túlra, mikor nem vetik oda a garasokat. A halottak még élnek, mikor szokás szerint fekete koporsójukba élők befekszenek, lábuk, fejük, kezük kilóg, és rájuk rakják a fekete fedelet.

Írányítottan, láthatatlan parancsuralom ismeretlen törvényei szerint ellenséges esküdtek, tökéletes ügyintézők munkálatai nyomán látható a koporsósor, a mélyített faágyakban egy-egy élő halott vízben, amelyből csak a fej, kar, láb lóg ki. A kor rítusainak szeánsza, a halálügynökség halotti vállalkozása. A szenvedés enyhítését, enyhülését keresem útjaimon.

Dionüszosz Erre kakas, erre tyúk, erre van a gyalogút!

Teje Ha már egyszer meguntuk a járkálást, hisz az nyúz meg kit legjobban szeretünk és azt nyúzzuk meg ki legjobban szeret -

Apollón Tükrömben mezítelen igazságod a szent művészet gyógyító prófécia varázslatos nyilai fényes rendek bölcsessége.

Teje Kimentem az utcára, az egész város egy jégmező, síkos, tükörsimára lecsiszolt felületén bársonyszékeken az urak hajuk szálait, kabátjuk, nyakkendőjük igazgatják, és köröskörül megfagy a nép, gépszerkezet jégtoronyba zárva. Nyisd ki rózsám kapudat, hadd kerüljem váradat, rózsafának illatja az én szívem biztatja.

Dionüszosz Vasrudaikat beverik a fejembe, tüzes, mérges nyilaik szíveinkben lándzsák, kardok hasogatnak, szeletelnek, és az örök élet titkos lassan, titokzatosan dobog újra, nyugodtan, szótlán, ritmikus szívverések dalaiban.

Aditi Szellemkövekkel dobálózó isteni harcmező rémeitől a szeretet ment meg. Döcögő lóláb, szatír-kecskeszakáll, korlátlan természet arany gyöngyvirága határtalan féltette, határtalan szerette, ékelődő világ a semmi bokraiban, semmi-napok sugaraiban.

Teje Élni kell valahogy igaz-rokon kapcsolatokban, az örökkévalóság minden időkre kitérő pillanataiban megőrződnek a határtalan magányban., sötétségem elnyeli a fénypontokat. El akarják szigetelni, hogy ne lehessen tábor. Rámászik, rááll az ittlét, hogy elvétse, elveszítse önmagát. Dobogó kő-szerelem. Öröm-bánat egy utat jár, az örömnél nagy ára van.

Aditi Az alvilág éjszakáján egy vagyok a mindenséggel természetlen sivatagon lázas szívem szivárvány minden színével egy vagyok a csönddel. Megülöm tébolyult lovaim vegetálnak magtalan sivárság csösz világában. Mosolygó páncélsisakom kirepülő arany nyila csillagszemek között sárga sárkányok farka, és összetekeredő, összekapcsolódó nyakak sikoltó, süvöltő fejei páncélsisakunk két oldalán. Katonák aranya. Terepszínű, kék hullámos katonaruha. Szellemi honvédelem.

Dionüszosz Fejem fa lombkoronája hűtőget szellemem kategóriáiban zöltséget zöltséggel, gyümölcsöt gyümölcse, tejet tejtermékekkel, tejjel-mézzel folyó Kánaán, felvert vajas hab oltáron kiterítve elkenve fröcsög vérem a szétszaggatáskor.

Aditi Fegyvernemek váltogatása választása lerázom magamról a gonoszokat futball-labdával. A hatalmas szerelemnek megemésztő tüze bánt.

Dionüszosz Kígyótojás, kígyómarás, esküszegés, szerelemféltés, dínomdánom lakodalom.

Aditi Sárga körte, búsongó juhász, ablakom óriás, kinézek, hét törpét látok, magamat elherdálom.

Dionüszosz Esernyőmmel kevergetem létem nyelvezete elázik, arra jutok, jövök-megyek, elkapom a szoknyád.

Aditi Mindig beszakítják az egeket, az ajtókat, ott állok pucéran.

Dionüszosz Kiszakad a sikoly belőlem a virágszálás búzamező, virágmintás angyalom-galambom, a malom öröli a prés mint a mustot kifacsarlak tündértáncokon halálra táncoltatott leány Te leszel borom, a hétpatakos nyolc paradicsom piros segge szívem a Tádzs Mahal, piros-fehér, szakadék peremén lábait lógató kislány. Szivárványos csokréta, bokréta fekete kalapom karimáján.

Apollón Égi zene árad az örökkévalóság babérkoszorúm idegmezején zöldellő tavasz a Nap gyógyító művészet erején elmém kihajt, a zöldellő reménység babérfává változik a szerelem.

Teje Piramisszövegek, koporsószövegek, Egyiptomi halottas könyv maszkjai mögött életünk, el ne vesszünk, sérülékeny-sebezhető, de nem ám borsószem, mákszemkisasszonyok vagyunk fotonos érzékenységgünk a pokoli világban lézeres érzékelőkkel felszerelt csápjaink úgy repülünk testetlen porhüvelyüinktől távol és közel.

Háttérben a kislány ágyára vetül a fény, ő felébred, lerúgja magáról a paplant, felpattan, nyújtózkodik, szemét dörzsöli, szép hullámos szőke haját fésüli, igazgatja, kontyba feltűzi és virágos pizsamájában táncba kezd. Lassacskán klasszikus múzsa, bakkhánsnő öltözetben táncosok lepik el a színpadot és kartánccal ér véget a Margitszigeti álom görögös, indiai, egyiptomi nép-, világzenére.

Vége

Apám örök

Apám a megragadhatatlan szépség elillan, fölfeslik -

Monodrámának írtam e művet. Előadása esetén a színpad teljes felülete legyen a kék szín valamennyi árnyalata. Fehér és világos szürkésfehér felhők, különböző méretű fehér angyalkák függjenek (ízlésesen) a színpadtérben. A leány hosszú, hullámos aranyzőke hajjal és kissé szürkébe hajló világoskék fényes szűk, mintegy úrruhában. Kizárólag fehér, más és más erejű fény használandó, és kívánatos olykor a szereplő hátulról, felülről való bevilágítása is tölcser alakban.

Az előadás alatt a következő zenék tördeltessenek a szöveg-közöttes láthatatlan szövetébe. Madonna: Ray of light lemezéről Little star, Mer girl, Elvis: Crying in the Chapel., W.A. Mozart: Szabadkőműves Gyászzené, Requiem-Lacrimosa dies illa, Rahmanyinov: A holtak szigete, Gluck: Orpheus és Euridiké operájából A boldog lelkek tánca, Albinoni: Adagio, Liszt: Szürke felhők.

Szereplő: Leány   szép, 28 éves

Örökmozgó futószalagon értelmezhetetlen a Semmi, ha van Isten guggol ideáiban az értelmes Semmi.

A neuronok lehetséges kapcsolódásának száma az emberi testben hatványokkal több mint ahány csillag van az ismert világűrben. Az isteni dimenzióból érzékelhet kicsit-keveset néha az ember, amint a Maja fátyla parányit elmozdul.

Feltéve, hogy Isten nincs, a logika szabályait hiányosan, de követvén megállapíthatjuk, a Semmi lehetséges, valószínűsíthető mint Semmi, azaz nem hiány, nem a létezés, nem a lét ellentéte, hanem a semmi szó áthúzva és törölve értelmezendő a semmi. A létezés tartóedényeként már nem semmi, hanem épp e határfunkció, amint a létezés milliárdnyi nyúlvány milliárdnyi hatványa elágazik, beleszövődik a semmibe, ami már nem semmi a fenti értelmezés szerint elképzelni is nehéz annak, ki a létből ki-k nem lát.

A Lét terjengősen foglalja, foglalkoztatja a Semmit.

Isten jelen van a részben öntudatára ébredt Létben.

Apám meghalt.

Nem kérdezte meg tőlem, hogy meghalhat-e. Csúnya, gonosz módon magamra hagyott apám, anélkül, hogy haja szálát megszámlálhattam, számon tarthattam volna.

Nem közölte velem, hogy halálos beteg. Gonoszul eltitkolta betegségét, eltiltott engem a halálába siratástól, a halál előtti kézfogóktól.

Apám az átélő, szemlélődő élet. Az élet megtapasztalása a dolog maga. Az alkotó, krisztusi élet megtapasztalása a dolog maga. A halál legalább annyira fontos, mint az élet, mert a létezés részese. Szellemünk, testünk érzékelői rezonálnak a halál birodalmában. Személyes sorsunk élete és halála egy egész. Halálunk legalább annyira uralandó, mint életünk, ez az önuralom. Tisztességes életünk alapja. Egymásból táplálkoznak élet és halál, ezért minden nagy kultúrának számos rítusa, rituáléja a halállal kapcsolatos. A (reinkarnációs) hipnózis - a halott lélek-rokonok hálója, tudattalan lélekmintázatok feltárulása a szent és személyes isteni, teremtett sorsban - gyakran távolból és a személy tudta nélkül működtetett, amely veszélyes, főleg akkor, ha gyilkos akarattal párosul. Elsöpörheti a személyiséget, az egyén való tudatosságát megsemmisítheti. A manipulációs hipnózis felszabadítja a nagy lét-energiákat, felborítja az egyén életét, ha nem tudja, mit művelnek vele. A létenergiák terelgetnek így is úgy is, nem árt ha ez tudatosul, és az egyén által legalább részben uralhatóvá válik. Igen. Te játszol, vagy veled játszanak. A társadalmi társasjáték fair játékszabályai annál inkább hiányoznak minél kiszolgáltatottabb a társadalom és benne az ember. A mindenkori hatalom erőszakosságát elkerülni nem nagyon lehet - igazán pozitív hősök száma elenyésző, akik valóban az embert védelmezik és Istent szolgálják -, ezért (szellemi) erő, erőnlét és küzdelem a létezés alaptapasztalata kell legyen, ha az ember nem valakik ujjára felcsavarva akar élni. Hipnotikus manipulációk esetén, amikor a hipnotizált nincs beavatva, azaz tudta nélkül cselekszenek a rovására, nagy védelmező a hit; az isteni lét körülveszi, megsegíti, átöleli az embert. A távhipnózisban feltáruznak lélek és szellem tudattalan halálenergiái, érezhetővé válik, miként uralja a halál az életet. Elválaszthatatlan az élettől a halál, a múlt nem szűnik meg, hanem belekapaszkodik csápjaival a jövőbe a ciklikusság, az örök visszatérés mintázatain a szellem, a lélek sajátosságai nyomán. Nagy művészek mind a halál birodalmából alkotnak élők az életnek. Apám a halál hipnotizőre az életért. Szellemvilágok mágusa.

Apám szava könyörtelen pengeél élessége szívem vagdalta, hasogatta össze, hogy hulljon Erdély éjszakáján a szívem csak hulljon, hulljon a végtelenben, miközben parányivá zsugorodik; az ősrobbanás fénypontjává válik apám, és behull a végtelen éjszakába, a végtelen semmibe, amikor Isten éppen elhagyja az embert, és az ember nem találja, csak keresi, csak várja, csak kutatja a kút

mélyén, ereszek, csatornák eresztékein az Istent, akit már sokszor megtapasztalt, de most nem leli, és így hiánya annál égetőbb. Olykor, ilyenkor semmi az apám.

Apámat azzal vádoltam, hogy otthon, kiskocsmákban, utcákon, tereken, szerkesztőségekben, pártközpontokban, minisztériumokban, követségeken, múzeumokban, egyetemeken, akadémiákon, rendőrségen, maffiaközpontokon folyton-folyvást iszik, csak vedel, mégis, minél többet iszik, annál józanabb apám a fene vinné el -

Leönti torkán sörök fajtácskáit, válfajait az egy eredeti szabvány magyar unikummal. Unikumot öblít sörrel, sört unikummal. Apám bíborosok székeit ingatta meg e nedűk erejével, mondván, a hatalom fogaskerekei. Apám tiarába beöltözött, kezében a vatikáni kereszt, ujján a pápai gyűrű, a főpapi palástban jól érezte magát apám, ha nem özönlötték el magas hivatalánál fogva patkányok, egerek, piócák, és ágyneműje, fehér selyem köntösét nem lepték volna meg férgek találkozóikkal, itt szervezték apám köntösén a férgek randevúikat. Nem csodálkozom apám üveges szemén. Találgatom, mért nem burkolt halála közelének fátyolába, a halál-közeli szelekbe, apám.

Apámat sörrel, unikummal vádolom, azzal, hogy piál és gyógyszerezi magát, és ezért nem értem apám szavát, nem értettem apámat, apám szavát halála előtt. Vélttem, vélelmeztem, hogy apám kapkodja a rudotelt, a rivotril, a sanaxot, és mindezt keveri seroquelle-vel, üdíti sörrel, kevergeti unikummal, mint az egyház keresztje hordozójának alvilági lakosa.

Levelezni akartam apámmal Babits beszélgető-füzeteihez hasonlóan. Apám nem akart röhejessé válni, mert nevetség tárgya sosem lett apám, erről gondoskodott, hogy közröhej tárgya ne legyen apám, amint levelezik leányával; mint Kosztolányi, gondoltam gégerák, egyszerűen nem tud beszélni, csak nyögdecselni, torz hangtöredékeket kipréselni magából, miként „Fáradt vagyok.”

Apám lehetett fáradt egérlyukak, patkányok városainak tanulmányozásakor. A leány, a kínai horoszkóp szerint a Patkány évében született. Sok jó tulajdonsággal áld meg ez évben az ég, mégpedig, a legnehezebb helyzetekből is kikerült, kikeveredett apám, bár ráncai száma egyre nőtt, bár apám arca mégis, mindenek ellenére meglepően, meglehetősen sima maradt, de beesett, összement, behorpadt, befelé nőtt-növekedett egy idő után csak a homloka szélesedett és magasodott határtalan nagyra egy koponya-apám, fénykoponya és a horpadások az arcon, pofonok nyomai, mert egy rendőr kap ám pofonokat, helyi, kistérségek, tartományok, provinciák, kontinensek, valamint globális bűnözőktől pofonokat, azt kapott apám és a fal adta a másikat apámnak és apám nekem. Élhattunk így, imígyen is Isten kegyelméből. Apám keze is elcsattant néha, apám imádott keze mint az Istené.

Apám a világ minden szakadékába belepillantott, belenézett; a szakadék széléről nem szédült bele ezen szakadékokba, rosszabb történt apámmal; a szakadékok záptojásos, tátott szája lassan falta fel apámat, mert nem szédült bele, a szakadékok bosszúja a lassú falás, felfalás, apám lassú bekebelezése, megeszegetése volt. Apám teste lassan sok kis parányi szakadékból állt, parányi aszott-aszalt, megaszalódott, szürke férgekcsékből, szürke elhasználódott érdarabból, egy hatalmas szakadék, egy oroszlán ordító, üvöltő pofája lett apám ezen oroszlánpofa szakadéka a sok kis parányi szakadékkal a hatalmas szakadékban benne.

Apám régóta nem szeretett már, mert megette a hatalom, a hatalom gyakorlása praktikái és stratégiái napról napra ette, lassan emésztette apámat, és rángatta madzagjain apám szeme bogarát; az én fénykönyvem e bogár rángatózása apám vergődő teste a borzalomban, a látás aranyában, az aranyozott szembogárban dobálta magát apám éjszakákon át a nyugtalanság a Föld-pokrócba, zuhogó esőben, macskatenyészetben vadmacska apám nem hagyta magát háziasítani apám, mert rögtön elkaphatta volna a boldogtalanság és a hűtlenség. Hű apám magához, hű apám Istenhez, hű apám hozzám, a leányhoz. Apám gerincem vadállata, az állatok királya, az oroszlán ordítása, gerincemből kiugró, üvöltő oroszlán az apám szibériai tigris, fekete párduc, édeskés leopárd. Apám a föld izzadtsága.

Apám közölte, hogy nem beteg, mégse értettem, amit mond, csak nyöszörgés, nyüszítés, süvöltő düh, mérges harag, hogy nem értem őt, és még mindig nem szeretkezhetem vele hozzá és hozzám méltón a halál közelében sem ért apám engem és én nem értem apámat szeretem halálosan, szeretem élkötően éltetön szerelmesen.

Apám rejtett-rejtőzködön, mint földalatti, alvilági patakocska rendőr fenegyereke én, ily módon, rejtőzködön szerelmes volt apám, éber és hulla részeg egy időben; minél inkább részeg, annál inkább éber. Eltitkolt, elfojtott szerelme feltörő agresszió, ha évenként egyszer-kétszer látta a leányt, földig, az asztal alá itta magát unikum és sörfajták álmain a leánykája; mily ostobán éber és féltékeny apám, akit a világon a legjobban szerettem rendőr-apámat; hiszen agyonpofozott, szitára lött-fejű apám lézer-, röntgen-, ultraibolya-, vörös-, ultrahang-, mikrohullám sugárkoszorújában apám a leányával hamuvá égvén száll, forogva kering füstje a szélben ezen apa-leány házasságnak menyasszonyi leple, fénykoszorúja, margaréta, tulipáncsokra.

Apám, apám névnapján halt meg. Apámat utoljára a névnapomon láttam. Felköszöntött apám. Névnapom és névnapja között eltelt napok száma 81, a szerelem egység, a határtalan, a végtelenség egysége száma a feltámadás, az oktagon szerkezetű Ganna altemploma, feltámadunk-, a feltámadás egységének száma a fordított és álló nyolcas, így is, úgy is végtelen és határtalan a szerelem száma a Földön, a 20. és 21. században letöltendő éveim száma, - jövendőlik angyalaim -, ha igazat mondanak, és nem tévednek, előfordulhat, bekövetkezhethet, hogy nem tévednek, nem hazudnak angyalaim az apám, férjeim, fiaim, leányaim, angyalaim terelgetnek bárányaimat friss, jó szagú legelőre csobogó, üde patakokon pillangók szárnycsapásain angyalok regimentje a tű hegyén terelgetik bárányaimat friss, jó szagú legelők szent tehenei tőgye tején élek 81 évig angyalaim szerint, amíg meg nem halok nem vár apám, nem restell várni és hívni, hívogatni, csalogatni magához, mert úgy lehordtam, mint szódás a lovát, hogy itt hagyott engem, itt hagyott magamra; nem volt hajlandó magával vinni. Addig szidtam, mesterkedtem, míg kisebb szívinfarktust bocsátott reám, ez abban állt, hogy pillanatra megállt a szívem. Megkérdezte: „Jó volt, szívem? Ezt akarod, igazán ezt, jönni akarsz, ugye, nem? Mégis nekem van igazam. Nem vagy még kész, szívem, a színház ruhatára félig telt csak meg, feladataid még sokan vannak, én végeztem, Te még világok világa, és punktum, mondja apám, és ezzel berekeszti a vitát, lezárja hét pecsétetes titkok alá a kérdést, és nosza munkára, nyúáz tovább apám, megmondta, megnyúáz apám a szibériai fegyenc és Szonja, azt mondja, mondta, hogy megnyúáz. Apám töltögeti gerincem, megnyugtatja vibráló elmém mint reszkető-remegő, ujjongó méhkas-elmém záporozza, jól elázok, majd elpihenek, elmélázok, elmélkedem, szemlélődöm a napon meditálok apám emlékével körülölelvén mint zsibongó méhkas és zuhatagos vihar után szárítom angyalszárnyam a napom. Apám rám kiált, miként elfenekel, elnászpángol, ha nem viselkedem méltón, hűn magamhoz, hogy vinne el a fene ide-oda csalinkázó tévútjaimmal, zsákutcáimmal, miként apámnak magát kell látnia girbegurba göröngyös fene vitte útjaimon, és ez neki nagy kín, nem nézheti tovább, nem fogja megtapasztalni, nem éli át, ebben nem vesz részt apám, így itt hagyott magamra.

Apám keze gyönyörű.

Apám keze maga a gyönyörűség.

Apám keze a paradicsom, piros éden kék féken kakál sas madara apám szerelme leánya.

Üdvözült apám arca, fényességes fényttest, hercegi sarj, Dávid király és bölcs Salamon apám simogatván ostoroz, míg végigcsókolom apám testének minden porcikáját Sába királynője, kivéve a nemi szervet, a nemző közepet azt nem, nehogy perverz hullagyalázónak rágalmazzanak perverz örültnék, a világ buja, kicsapongó álruhás kertészlányának, álruhás hercegnőnek; bujálkodó céda, cemde sosem voltam apám szemében; miközben hátulról öleltem mezítelen testét mezítelen teste hátulról öleli mezítelen, vékony, karcsú, sudár testét az állhatatosságnak, ravasz, titkolózó-rejtőzködő hűségének testét hátulról ölelem, kezeim a nemző közepen örökzöld babérlevelek apám

szívén leánya arca karcolatja, gerincem egyenessége apám fényarca, fénytete hercegi pompás ragyogó, sugárzó alakja apám-

Apám a jövő fantáziaképeiből képzelte el a múltat, a leány a múltból képzei el a jövőt, így találkoznak a világ szívében a Dobogó-kőn, a csomópontban, elvágni a csomót, sorsuk összekötözött, összegabalyított, gabalyodott gombolyagát az életük; halál az életük örök élet.

A hajnal fekete tejébe bele nem fojtott apám, de gondoskodott róla, hogy nehezen éljem túl apámat; és apám nehezen élt túl engem a fentiek szerint túl is élt meg nem is élt túl, mert apám nem tudja van- e ezen bűdös, rohadt, k. életnek értelme, márpedig értelme csak akkor van, ha Isten van, avagy az ember megalkotja az értelmet hazudik magának melynek fele sem igaz, de élni kell, ha már életnek nevezzük a Földön e fertelmesen gyönyörű valamit; a világ önnön értelmét önmaga arcaiban találja. Isten önmagában leli értelmét.

A világ, az univerzum, itt unikum, avagy multiverzum és multikum, nos egy univerzális unikum teremtő-teremtett egyenletén nyugszik, egyenletére épül a világ; az ember az egyenleteken új világokat, virtuális világokat teremt, így apám, de nem ám Isten nemes, jó minőségű bora, borpárlata terméskövekből, avagy ezen univerzális egyenlet billiónyi rész-egyenlete vibráló, viribülő, pezsgő méhkas halmazai plazmabilis metszetei tárháza ruhatárai változó, rejtőző-rejtőzködő metszetein részegyenletei a feledékeny-szenilis feledésének, az emlék emlékezésének világok világa lehet, hogy álmodunk elménk álom Isten tenyerén: Sebeid nem vakarod el mindig, így apám.

Az elme nehezen, ritkán hozzáférhető rétegeiben találkozom az univerzalitás tudattalan és tudatos, általános figuráival, - mesefigurák -, ideáival, trópusaival. Isten hipnózisában azt látom éberen, amit ő láttat, nem amit látni akarok, vagy apám láttatni enged világából.

Apám angyalok rengetege a tű hegyén, a leány a szerelem; és lőn világosság, világ, világ-valag, világnak világ, világ, virág-valag.

Apám koporsóját telehintettem virágokkal, és madarak csiviteltek, mikor faoszlopok tutaján a szöke Tiszára Ganga istennő Gangesz tejfolyójára kibocsátottam apám hulláját, bocsánat a koporsóját holttestével bevontattam a folyó közepére, így tejeltem; utána dobtam egy gyutacsot és végignézttem apám halálát. Apám minden füstben ott tekereg, bolyong, sikongat, zsványkodik körülöttem a füstszagban a szálló por koncentrációja igen magas amióta apám halott és így él úgymond közöttünk; füstelnyelő, füsteregető, füstkibocsátó apám most maga a füst és a város szálló por koncentrátuma igen magas lettem apám homlokán a gyémánt, rendezett téridő.

Gála feje perspektívák törvényei szerint berendezett világegyetem galaxisok erdejének rendezett térideje Gála a leány feje, zászló erdeje Krisztus fényfejeivel, sokszorosított, imígyen banálissá váló mű-vészet, Pop Art- Warhol Marilyn Monroe-ja tömegesítve sokszorosítása az anyag szellemének mint az áldozás Krisztusa szellemanyag, lélekanyag és a fehér ostyakör 1963-ban Warhol, a hideg háború lyukában apám kitántorgott Nyugat-Németországba, azóta is hidegháború van apám nyomán hideg szelek keringőznek a város felett lángmező és aknamező a város alatt a felszínen lángmező a vérhullajtás, avagy a beletörődés fáradt menete, láncával kezén, a lábain a menet, a rabmenet a beletörődés, fáradtság, megadás, sivár, keserű, közönyös mozdulatlan halálmenete néha pislog egyet, olykor gonoszkodó fájdalom, ördögi kín, máskor üdvözült, kis játékos, huncut mosoly apám nemzete.

Apám füst, a leány füst és szálló por koncentráció, tiszta szív, tiszta tüdő tőrös rétesel, kenyér-lángossal.

Apám lárva, kikelt pilla pislogás pillangói pihéi én vagyok.

Apám halála igen megviselt. Leírhatatlan. Zokogtam. Folyt a könnyem napok hosszú rövidségű lejárata során könnyeim mint gyöngyök, patakok peregtek alá arcomon, és azóta is gyöngysorom

gyöngyei maradékát szedegetem Liszt B.A.C.H. fuga változatainak hangjaira. Pillanatok törtérszei alatt többször meghasadt a szívem, óceánok óceánja, mesterséges könny-tó, így lett ezen írás energiája a hasadás, hisz apám mondotta volt, hogy megnyúz, a leányát.

Apám halálakor apám temetőjét róttam apám névnapján; s térdet, fejet hajtottam álló, mezítlábas, edzett Krisztusom előtt. Lepelben állt, szívére mutatta, fején egy fekete rigó rám kacsintott és hívott: „Gyere velem!” Követtem a kis testű, fekete, karcsú, szép madárkát, ki énekelt, megbabonázott, bevonzott szférái menedékébe és egy sírkőre szállt. Fehér márvány. Magyarok Nagyasszonya, a Nagyboldogasszony Fiával az ölében. Az asszony kulcsontjából nagy szárnyai kinővén szárnyas Asszony, a Világ Királynője. Tengernek csillaga, erdők, virágos rétek harmatozása, szeles rózsabimbó, kála, margarétacsokor, tulipán-erdő fürdő eredő fertő a hazám a Nap liliomos fejkendője; a Nap palástja telehintvén százszorszéppel. És leborultam álló Krisztusom előtt, miközben apám szeme fennakadt, és hallom Uram hangját, hogy lesz ..., mert ő úgy akarja -

Hallom. Térdelek. Énekelek.

Fivérem Nap. Nővérem Hold. Oly ritkán látlak, hallom hangotok.

Sírás. Könnyhullatás. Könnyzuhatag. És. Apám. Apám zuhataga síró szemeinkben. Apám fennakadt szeme bogara szerelmem tüzesője.

Csalás. Ámítás. Árulás. Ármány és Szerelem-apám belegabalyodott viszonyaiba és én az övéibe, apám viszonyaiba, hahaha nótáiba, fáradt, üveges, rángatózó szivárvány-szemeibe tévedtem, bolyongtam. Kiismerhetetlen apám verejtékes, kacsaringós útjai.

Apámat annyira szerettem, hogy követtem az éjszaka sikátorai útjain mellé elszegődtem, mikor az éjszaka mélyén mellette megálltam, megrémült, kirántotta fegyverét, nem a falloszt, hanem egy rugós kést; azt hittem meghibbant apám, kivannak az idegei, egy rángatózó idegcsomó, idegroncs az apám, gondoltam, és meredtem bódult, ijedt, rémült-reszketeg szemeibe néztem, reszketeg kezéből kihullt a rugós kés, és lehajtotta holt, élettelen fejét mint egy sziklához kikötözött holt fekete sólyommadár halála apám szégyenében rejtegetvén ijedelmet. Nem tudom, ki az apám, de megállapítottam, hogy van kitől félnie, és rángatják valakik szemhéját, szembogarát. Szerencsére lila foltokkal sosem találkoztam apám szeme alatt, de rángatózott apám álmában kiabált, sikongatott, olykor vergődött, dobálta magát rémálom-apám és gyáva, gyenge lelkű leánya, ki nem fogta kezét apámnak a hosszú éjszakákon át, mert a leány kutatott, mert a leány keresett, kereste magát, akit az apám gyűlölve szeretett, imádva gyűlölvén követett mindenhová, és olykor megvesszőzött, megkorbácsolt mérgében apám, mert én magamat ostromozni mégsem voltam hajlandó, gondolván e szép testet, amely az enyém és a Szentlélek temploma, nem szabad elcsúfítani. Nem így apám. Apám mérgében, dühödt elkeseredettségében ezt suttozta: amikor nehéz volt az életem, mindig reád gondoltam, s rögtön rózsaszín köd ereszkedett rám, lepett meg, csalt meg. A leány maga a csoda, gondolja apám, és bátran nekimegy a halálnak, mert tudja, nem az elmúlásnak, nem a feledésnek, a megdicsőülésbe távozik imígyen apám. Belebújik a leány szájába, hasába, gerincébe. Oda, ahová mindig is vágyva vágyott vágyakozott. A kiismerhetetlen jövőbe, mint egy tudományos-fantasztikus Sisi.

Apámban nem volt szeretet szívében a szeretet parányi magját, lángporát, tűzmagját, a szeretet írmagját se találhatjuk meg apám szívében, mert öskövület-apámat egyszerűen felfalta, benyalta, bekebelezte a hatalom rinocérosz-bőrét, és álarcái taktikus stratégiai kaméleon álarcosok, álarcuk mögött megcsonkították apámat, se keze, se lába apámnak csak a puszt, sivar törzs és a fénykoponya apám.

Apámban írmagja se maradt a szeretetnek. Miután a törvény szerint leányával nem szeretkezhetett, vele egyedül NEM, ezért beleszerelmesedett halála előtt nem sokkal a leányba, mivel nem szeretkezhetett, vágya egyre nőtt, folyton nőtt, az élet háza kicsinek bizonyult e vágnak e lakhelyeül a halál határtalanába, végtelenébe távozott apám, mondván: „Megvagy leány!” Azóta is

folyton-folyvást kergetőzünk friss, jó szagú gyepen apám meg én. „Végre megvagy! Végre itt vagy! Végre láthatlak teljes-tökéletes valód igaz valóságában, tükrök nélkül, mezítelenül. Nem félsz? Nem félsz tőlem? A halottól?”

A leány zokogott, kiment a Margitszigetre gyertyát gyújtani, mert mindig Árpád-házi Szent Margit kolostora udvarán, képe előtt emlékezik apámra.

Apám, agg-apám a vén vénséges vén, nem rém, hanem kikelet, mikor nem tudta kiélni vágyát a halála előtt megtisztult, minden salakanyag kiégett belőle a halál szele által megszentelt téridőben minden pora, isa por és hamu vagyunk élete gyöngyagylóba záródott, ezt ajánlotta fel Istenének, és üdítő, kedves, boldog fénybogárként távozott.

Örök világosság fényeskedjék néki.

Ne sírjatok, nevésetek, ha reám emlékeztek, akkor boldog vagyok!

Nyugodjon békében apám, de olykor látogasson, simogasson, és szeressen apám.

Üdvözült apám arca, de háta görnyedt, botjára támaszkodik, mikor szobámba mentem őt, a menekülttáborba, menedékembe, szerelmes szobámba, és kérdezgetem, szeretsz-e, szeretsz-e, apám. Apám szégyenében rejtegeti arcát, és átérzem nyomorát, sivár nyomorúságát, szeretetlenségét, halálok halálát, az agyonkínzott lélek pusztulását, magát a pusztulást, a pusztta, mezítelen kínzó fájdalmas jelenét a pillanatnak, az életünk.

„Szeretlek.”

Apám görnyedt hátát Isten egyenesíti keresztjén. Apám leszáll keresztjéről, és a fényttest gerinccsatornámba belép, betöltődik, feltölt apám, ha lemerülök. Nagy baj idején apám üvöltő, ordító oroszlánfej előugrik gerinccsatornámból elijeszteni az ellenséget. Elmúlván a baj kis fénymadár képében gerincemből eltávozik apám és a baj.

Tiéd a szabadulás, enyém a fájdalom. A szerető segedelem és nem a seggem szelleme apám. A leány már kevesebbet sír. Jó az apám; időnkét látogat, ha baj van, ha szükséges. Apám sose volt terhemre. Kényesen vigyázott arra, hogy a szeretet és vágyakozás szötte legyen együttesünk zenebonája.

Apám keze.

Apámat névnapomon láttam utoljára, halála, apám névnapján, 81 nappal a névnapom után. Szelelem egység. A végtelen, a határtalan szelelem egysége. Oktogon. Angyalaim szerint 81 évet kell eltöltenem az földi bolygó határban. Bolygóm pereme angyalok fény-szötte vigyázza a világot.

Apám haláláról az újságból, a rádióból, az internetről értesültem, kutattam források után, mert nem hittem apám halálát máig nem hiszem, szerintem megtréfált apám kilesvén gyászom, urna-szekrény helyett lábait mossa a Duna-víz alkonya, hiszen érzem jelenlétét Duna-víz apámnak, érzem érzéseit örök élő apám valóságos fényttest. Apám halála a tavasz ébredése. Apám nem léphetett a Kánaán édenébe. Apám tisztítótüze. Apám nem halott, apám Paradicsom-kapu, Szent György és a Sárkány, Szent Kristóf, Hermész, az utazók védőszentje. Apám idézetek halmaza.

Irodalmi szövegeim alkotója.

Apám halálakor, apám névnapján összeomoltam, behorpadtam, mint apám beesett arcának fénykoponyája halála lelkem és szellemem plauzibilitása metszeteinken kíméletlen kegyetlen keserű komolysága érzete költőnk és kora és bársonyos érintés selymes lehelete, finom, fotonos érzékenység gondolatolvasása. Keserű, ellenséges apám és a leány szerelme. Apám nem értett és eltanácsolt. Kipenderített, mikor nem értettem kihívását, a csalogató remegő, félős szobafogság agresszív riadalmát pofonok csattanásainak és nem érttem beszédét apámnak; kértem

levelezzünk, ő nem levelez, nem lesz nevetség, közröhej tárgya apám Don Giovanni, Figaró házassága, Zsuzsanna és a vénnek, apám egy vén kéjenc, szoknyavadász, szoknyapecér, kéjgyilkos-apám, rohadék-apám. Mégsem értettem apámat, mégsem értettem apám szavát, és nem értettem ostorának pezsgő pattogását gyöngyszemeit fénypatakját szerelmes könnyeimnek apám keserűségére, boldogtalan halála, boldog, örök életére.

Apám halálakor összeomoltam, behorpadtam, és piros múmiakendőmbe öltöztettem, majd neki-vágtam apám halála éjszakájának.

Megrémültem apám halálakor; riadt rémületemben szerelmes szobámból mezítelen szaladtam, neki a világ-valag éjszakának, az éjszaka mélyére, az éjszaka mélyén döbbsen látom mezítelenségem a nyílt utcán szaladok, szaladok rémülten magas sarkú sárga szandálban, sárga bikiniben, citromsárga alsóneműben, rózsaszín sálam leng, libben-lobban a szélben kibomlik rózsaszín turbánom és lehullik, alábukik álmaim sátra éjfékete hajkoszorúm koronája lebukik a Nap véres koronája, sátram, fejem hullik, lehullik a porba szerelmem gyásza, nászágyamra, gyászágyamra mint szép Jézus koporsómban a világ egy fekete kendő piros tintával teleírva, gondolom, és futok, míg apám töltögeti a vérvörös nedűt, hajnal harmatát, a fekete tejet töltögeti apám nászágyamon, gyászágyamon. Apám örök. Apám sírján az erdei fenyő karja több méteres, innen tudom apám öröklétét, apám lelke halhatatlan.

Narancssárga lepedőbe burkol apám, míg sirat.

Krisztus könnyei hullnak, hullajtottak érettem az elcsábított, kihasznált, megerőszakolt agyonkínzott árva szerelem árva jövevényeit és özvegyeit siratja apám sírja tekintetében Krisztus engem sirat, én apámat. Könnyzápor, könnyár a világ, szívem óceán mélyrétegének szerelme, mely egyre bővebben árad, minél több fény hatol alá, mélyére az Isten fénytengerének óceánja apám.

Az Alpok és Kárpátok magaslatain, csípős, élesen csapkodó, pengeéles szelek tövében megüljük a magyarok sátoros ünnepeit apámmal, törpefenyők, áfonyabokrok és jurtáink árnyékában. Álarcban, álarcos La Follia-tánc.

Istenes pogány tánc. Haláltáncunk násza játszik. Halálkeringő.

Apám halála óta vagyok Liszt Ferenc Angelus-a, a déli angyal imája, a magába hulló végtelen, a magába hulló, magamba hulló fonalgombolyag elvesző fonal vége, rongyos idegeim testem szféráiba vesző, elvesző, nem létező fonalgombolyag végződése, testem szférái semmijén kutya-goló angyal, a sas madár előrebukó, holt feje, rongyos idegrendszerem erősítvén B vitaminnal magam ürességén kutya-goló angyal -

Apám császár, a német-római császárság főpapja. Apám egy reneszánsz képtár. A reneszánsz építészet nagymestere. Apám CIA-vezér. Apám mindenütt ott van és idecsalogatom mindenünnen.

Apám Róma és a Vatikán aranya. Apám teszi a dolgát.

Apám a Tádzs Mahal, az eszményi szerelem legnagyobbika.

Apám darabokra hasogatott éles késével majd meggyújtotta, lángra lobbantotta darabjaim; szálltak a lángok, füstfelhők kígyóztak az égen tova. Apám felgyújtotta magát is. Semmiről nem akart lemaradni, nehogy lemaradjon apám. A Magyar Nemzeti Múzeum lépcsőin álltunk ekkor, a Talpra magyart és az Akarsz-e játszani című dalt énekeltük, és szállt testünk füstje a város felett a gyöngyharmatos harmat.

Apám teste és testem egységgé gabalyodott konszonancia és disszonancia törvényei szerint, a zene hullámain, így éheztünk halálra; éhen haltunk, szomjan haltunk, szomjúságra jutottunk ágyunkon ölelkezvén, Antigone és Aida sír-barlangjában, sír-boltozatában.

Apám a félkegyelmű herceg, szelíd, csendes, alázatos szívű. Ha csendesen megszólal apám, megrendül, megremeg a Föld tengelye kileng, kicseng és hullámszik apám dallama tova.

Apám annyira szeret, hogy nem felejtheti a szürkeség szaros sava borsát felveri a halál nagy csendjét, míg két karján ringatózom, két karomon ringatózik. Világok pusztulásán mint éji vad apám vénsége őriz kezem, szemem. Őskövületek lenyomatát.

Apám zenei ötvözet.

Apám nem hullamosó. Apám egyszerűen élve felmetszi testem és kibelez, kiszedi agyam, majd visszavarr, bebalzsamoz, stólába, lepelbe burkol, így születik meg a piros múmia. Testemből születő fehér márvány szarkofágom apám vési, metszi, a kőfaragó munkás és nem egyszerű ácsmester. Kőműves és kőfaragó munkás apám fehér márvány szarkofágom vési, vájja, metszi. Kőműves Kelemen.

Nem Oidipusz komplexus; mégsem tudok, mert nem akarok elszakadni apámtól. Apám a hagyomány, a fa gyökérzete és én vagyok a lombja, mígnem gyökereim ereszttem apámba, és nagy hullámozó karjaimmal ölelem a földet, napsugár-fürdővel árasztom el apámat.

Apám 1956-os menekült nyomorult, természetesen.

A koreai háborúban harcol apám, ott nem hal meg, nem hagyja ott a fogát, ennek eredményeként megkapja az amerikai állampolgárságot. A leány az amerikai politikai viszonyokról nagyot hallgat, mert többet tud a kelleténél ..., és létezik nyilvános, nyílt, megbízható forrás rajta kívül.

Apám herceg, gróf, kulák söpredék, kulák fattyú, népnúzó, akit meg kell semmisíteni. Ezen dekrétum következményes fejleményeit még az unoka is érzi 2006-os bőrén fejetlenségét a pusztulás idejétmúlt rendszerének, annál inkább rázza a rongyot és rakosgatja az aranyrudakat no nem apám, de nem az számít veled mit tesznek, hanem, hogy Te mit teszel, így apám -

Apám tanár avagy orvos akart lenni, de a kulák fattyú, söpredék besorolás miatt nem tanulhatott, még a dolgozók iskolájából is elküldték, mondván: azt nem a kulák söpredéknek találták ki. Az Oktatási Minisztérium útvesztőin, személyzeti titkárok gáncsos lábain, mohó, információk után kutató sötét lelkein át vezette útja a dolgozók szakiskolájába, útja vezérelte apámat személyzetiseken keresztül; egyikük újságolta 56 után nagy vigalommal, miként lőtte szét egy 80 éves nő agykoponyáját tíz centiről: egy kis szilárd darab elvált a koponyacsonttól, majd a lyukon, rajta át repült a remegő, kocsonyás állagú, véres agyvelő-, hiszen valamit neki is csinálnia kell, nem lóghat a levegőben a Föld fölött három méterrel egész életén át, mármint apám -

A személyzetis jobban ismerte apám tulajdonosi viszonyait, mint ő maga. Harminckét hold föld, három pár ló, tehenek, disznók, kocák, szárnyasok, apáméknak megvolt mindenük; de jött a sztálini parancsolat: a magyarokat meg kell büntetni, azaz ki kell nyírni az arisztokratákat, a gazdag parasztot, a parasztot, az értelmiséget, értsd tisztikart, írókat, művészt, ... stb. Mindenekül le kell fejezni az egész társadalmat. Hü-ha, az egész keresztény középosztályt el kell meszelni, hogy helyet kaphasson a népi burzsuj, a népi proli -

Apámnak volt egy teherautója, a sofőrrel közösen birtokolták; egy cséplőgép, egy-két mezőgazdasági munkát végző gépje is volt apámnak. Mindezt a személyzetis jobban tudta, mint apám.

Apám állítólag a népi kollégiumban lett alkoholistá miután elűzték a „Birtokról”.

Anyám szerint apám visszaélt bizalmammal, szeretetemet kihasználta csak, és mikor segíthetett volna is csak a fejem szarta le, jobbik eset, ha le se szart. Én nem vagyok hivatott mindezt eldönteni, és anyám véleményét minősíteni -

Apám feltámasztotta magát, ha kinyírták és halottnak nyilvánították; kis tányérra vizes vattát, arra búzamazogokat vetett és csíráztatta őket, így győzködtte magát a természet ciklikus újjáéledéséről, az örök visszatérésről mikor igen ramatyul volt; sörfajták, unikum, pálinkafajták, kizárólag magyar borok, fehér és vörös.

Apám aludt földön, folyosón, és rángatózott, vagdalta magát rémes, lidérces éjszakákon, rém-álmaiban. A rendőr apám. Ez-az, minden, mi szem-, szájnak ingere, így nem csoda, ha alig éltem túl apámat és apám nem élt túl engem. Többet nem mondhatok.

Búzaszemek zöldellő rügyezése, kipattanó hajtások zöldje apám.

Apám talán néha félt is, de nyugtalan és majdnem mindig túlfűtött, feszült, televolt energiával, munkával apám, hovatovább fáradt és fáradtságából kifolyólag pokolba kívánta olykor makrancos, önfejtő, akaratos leányát, de apám szerint mindezt csak a leány gondolja, mert ha apámnak nehéz volt az élete mindig a leányra gondolt, és szürke felhős, szürke ködös égboltozat homloka felderült, örömeiben ravaszkságon elmosolyodott, ült egy kicsit a félhomályban, és a leány arcában felébredt mosolygós tavasza. A leány szeretve volt az apám által. Apám azt mondja, egyedül én vagyok, ami jó volt az életében. Só. Könny és vigasztalás. Hűha. Sosem hittem apámnak. Azt mondja, hiszünk. Apám haza a magasban. Hajóskapitány, Mahartnál foglalkoztatott gépészmérnök, de pálinkakiméréssel inkább és gyakrabban foglalkozott a csepeli hajókikötőben mint a gépek úrfija a szervizelésükkel.

Apám a Duna-part.

Apám a Belgrád rakparton lakott haláláig.

A leány dühös az apjára, hogy nem közölte vele elhalálzásának közeledtét, és megfosztotta őt attól, hogy eljárhaszon, amikor apám halálos betegnek kellett lennie, ha meghalt. Eltitkolta betegségét, nem könnyű neki megbocsátani. Apám nem ápolónőjének képzelte el a leányt; azt kívánta, ne féljen tőle, a haláltól, hanem vágyakozzon reá, de a leány nagyon, határtalanul szerette az apját, legjobban az egész világon, azonban mégiscsak rendőrtiszt, tartótsit volt az apja, vagy mit tudom én, de mindketten féltek időnként, egymástól is, a világtól is, mit tudom én. És vágni egy apára, ez igaz, így volt, ez történt, de kimondani! -

Hajaj-jaj.

Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki benne hisz el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Apám önmagában szilárdan hitt. A leány kisebbrendűségi érzéssel küszködött, ezért az apám addig verte, míg megtanult hinni önmagában és Istenében. Apám a leány miatt elhitte, hogy a lélek örök és halhatatlan, mert nem tudta elképzelni, hogy a leány valamikor is ne vele legyen, a szemei előtt legyen, azaz távolról igazgathassa lépteit a leánynak.

Apám fehér márvány síremléke töredékesen töredelmesen teleírva. Kukacok, földigiliszták kikezdi a testet, a lélek megmenekül, így apám, meg hasonló. Hamu-kék szétszóródás, szétszórt apám éltet az emlékezés, de jobb lenne, ha élnél, és végre egyszer képes lennél rá, hogy megfogd a leány kezét, és ne csak kínozd, halálra. Itt hagyta a Földön öröklődni, örökségnek. Örökkön-örökké együtt maradunk. Örökkévalóságom elől hova menekülnél, Te, leány?

Könnyhullatás, fájdalom, kínkeserv apám fenyőerdő, ligeti sétány, virágos mező a leány.

Apám halál közeli élmény volt, amióta ismerem. Könnyű álmában daliás fényherceggént susog, sustorog, fecseg fülembe olykor füldugót rakok, mert így szeretem tökéletesen apámat. Szeretetünk nem távozik sosem, de megeléghető a tökéletesség, amely nem kicsi. Apám ostoroz, pofoz mint egy megbolondult szélkakas. Don Quijote örült szélmalmaiként pofoz apám halálra, mert bajban ismerszik meg a jó barát. Apám Lear király. Nem szereti se a sőt, se a sós könnyet, az igazmondást se szereti apám, mert sérülékeny sebezhető lelkének az maga a kínszenvedés, a pokol. A leány megrögzötten őszinte csacsi, becsületes, egyenes gaz leány, mindenkit képes megbántani szája heveségével, ami a szívében az a száján, de ésszel a száján, hiszen tudja mit beszél és tesz a leány, de apám erre későn jön rá, hogy tudja ám, mit csinál a leány, apám féltette a leányt.

A leány úgy szerette az apját, mint az emberek a sót. Ami a szívében az a száján, egyenesen, őszintén, becsületesen megmondta az apjának, mi bántja. Az apját a leány bántotta. Apám vérig sértődött mindannyiszor, amikor a leánnyal találkozott. Kipenderítette az ajtón és birodalmából, hogy lába se érje a földet, mert tudja már meg végre a leány, hogy hova és kihez tartozik. A leány Feszty Masa Nagyboldogasszony, Magyarok Nagyasszonya a kis Jézussal képébe menekítette lelkét és szívét a világ, és természetesen apám elől. A leány nem paranoiás, de a 20. század harmadik harmada elején született, részben ismerte az apját, hát nincs, nem maradt túl sok illúziója apámról és a húszadik századról. Látott már karón varjút.

Menny királynője, búk enyhítője, egek erős őre, tavaszi színek virágos vesszője! (Pázmány Péter Éneke Magyarország Védasszonyáról. Babits Mihály fordítása. Részlet)

Apám elméje csöpög a földre; magának teher, másnak teher, hát menni kell. Apám nekem sosem volt teher, csak agyonnyomott az fekete csillag, a több mázsás fekete csillag. Nagy nehezen menekült apám. Én menekültem. Kémjelentés.

Apám fényherceg fasza daliásan leng, lengedez, integet az űrben. Daliás fényherceg apám és Dalí fasza leng, integet az űrben. Variációk száma sok, nem számolok utána, mert apám a matematikus, én csillagász vagyok.

Apám a szerelem, a világ szíve, az Isten szíve apám a Német-Római Császárság főpapja avagy CIA-vezér. Ezen tény a leányra rótt egy-más kötelezettséget. Apám ahol csak tudta gátolta, akadályozta, elgáncsolta, földhöz vágta, földhöz csapkodta a leányt, mert bajban ismerszik meg a jó barát. Edzette a leányt azon időre, amikor előbb vagy utóbb, de bizonyosan szembe találja magát a nagy római ellenféllel, a hétfejű sárkány ökegyelmével, aki kiszimatolta már a leányt, csápos érzékelőit működésbe helyezte, és csak a pillanatot várta, hogy leszámoljon a végvárvédő leánnyal. Az ellenség legszívesebben kiszorította, kirekesztette volna a leányt nemzetéből, mert Isten után nemzetét szerette a legjobban a leány, és ebből adódott egyes-kettes-hármas kötelezettség, kötelesség és következménye. Apám tehát akadályozta, kirekesztette, eltitkolta, letagadta a leányt megsemmisítette, hogy egyszerűen ne legyen, ne ő legyen, ha jön a sárkány a leány legyen apám, ha jó az ellenség! A leány így lett világ-áldozat a leány, mert csak így vált képessé arra, hogy befogadja apámát.

Az üresség nem semmi, mert a semmi Isten és lelkei, ki pokolban, ki tisztul, ki éden és jó segíteni - Neve nincs király-apám.

A leány apámából nőtt ki. Apámnak nem állt érdekében támogatni a leányt önmaga helyett, hátha veszélyessé válhat apjára a leány. Még meg is ölheti dühödt mérgében, hisz apám hirtelen haragú, indulatos, ösztönös nagylegény. Cserkész és Kommunista Ifjómunkás, mert apám mindenütt ott van.

Apám őrizte várainak, erődtemplomainak bástyáit és lakóit. Apám nem tehetett máshogy. Ki látott már leányt, ki nem apjából lett légyen. És apát, ki nem segített, ha segíthetett. Ma a zsugori, fukar főurak idejét éljük, így apám arany fogsorával, bank-hálózatával jó kinézésű, atyáskodó gazember, maffiózó -

A leány furcsának találja, hogy apám szeretkezni akart vele halála előtt. A nők jöttek-mentek, leányok jöttek-mentek, feleség maradt, a leány maradt. Cordelia mit tegyen? Hallgat s szeret. Az ószandeci klarisszák csodatévő forrásának feltörő bugyogása Chicagóban. Gyógyító forrás vize.

A leány elvesztette apám fonálát, hiszen apám halálos betegen, zokszó nélkül járta a várost, és elhallgatta, letagadta apám 81 nappal halála előtt halálos betegen szeretkezni hívta a leányt. A leány már régóta nem ismerte ki magát apám dolgaiban; apám maga a titok, rejtélyek rejtélye zengedezése zenebona, a rejtőzködő elérhetetlen szépség gondolja a leány apám jó rendőr és

minden mi ezzel jár, az titok. Nem tudta hányadán áll az apjával; kicsit összezavarodott, letaglózta az élet. Apám a halál mondja a leány. Apám örök élő, örök halott, az örökkévalóság apám.

A leány sosem tudta apám fonálát gombolyítani; apám szövédéke mégis mindig fölfeslik valahol. Apám a rivális, a leány rivális. Apám médium, a leány médium. Apám kőműves, a leány égi leány. Apám hallgat, titkolózik, a leány nyílt, tiszta, időben beszél, károg, csivitel, üvölt, ordít. Apám gerincemből előugró üvöltő, ordító oroszlán, ha jön a hétfejű sárkány. Apám nyugtalansága a leány iránt érzett szeretet. Apám Stella. Csillagok csillaga az én apám.

Apámat a Mária Rádió kísérte a halálba, amikor már csak feküdt, ivott és aludt.

Apám nem tudott már beszélni, nem volt hozzá ereje. Mikor megmozdítottam csont-bőr soványságú testét, összetörsz, mondta.

Hallgatott, azt hallgatta, hogy már nincs elég ereje segíteni nekem, de onnan, a másik dimenzióból, a túlnaniról, ahol kicsit közelebb leszünk Istenhez, hiszen a túlnaniban is örökkön fejlődünk, a létezők fejlődvén közelítünk Istenhez az örökkévalóság idején. A leány hitt a lélekvándorlásban. Nagy feszültség, erős nyomás idején, szó szerint kipréselték a lelkét, szellemét, folyt a nedű, a must, a fehér, a vörös, Tokaji, Szekszárdi, Egri, így lélekvándorlás a leány. Apám a prés, gondolja, mondja a leány. A leány a présben, apjában tudatosul, önismeretre tesz szert a leány tudata éden és pokol médiuma, mert a leány tudata a létezés, a lét, Shakespeare. A leány az édent választja, apám nem választott. A leány, mert választott, meglepte őt, kicselezte, bekebelezte a pokol. Nem volt felvértezve a pokol tüzes lángjai ellenében. Apám addig pofozta, ostromozta a leányt, míg az már nem akart szent lenni. A szentek régóta látogatták a leányt, barátok voltak. Nos hát, nosza hát, támadott a pokol, az alvilág. Dudás sosem akart lenni, mégis pokolra kellett menni, így Shakespeare magyarul.

Apám az éjszaka. Apám nagy hazudozó, mindig füllent, azaz nem mond igazat, elhallgatja az i-gaz-ságot, a szív i-gaz-ságait. Apám szerint nincs igazság, ezért nincs mit elhallgatnia, mert a hallgatás, a füllentés megértés, értelmezés és interpretáció következménye, maga a túlélés-hermeneutika, ami nagy igazság a részigazságok halmazai metszete, halmazelmélet apám a töredékesség irodalma az intertextualitás, ha apám és a leány megnyeri a meccset, apám. Fikció apám. Célirányos messzelátó apám.

Apám szél, az üresség szele, a szív, a feladat, az érdek, a tehetség, a talentum szötte is foszlik, rojtosodik valahol. Apám teszi a dolgát. Apám tudás, szeretet, odaadás és munka, így fáradt el apám, lett légyen halálosan fáradt, mikor sírjába szállt pusztulása.

Apám izzadt lepedőin spermamagok, szezámagok, a halál virágzása az élet értelme, így kuncognak szeretői apámnak a leány szíve hallatára. A leány fekete tulipán, fekete rózsza.

Az égiek tudatosították a leány származását. Előző életeit részben ismerte a leány, nem elme-orvosoktól, bennük nem igazán bízott a leány, mert gyógyszereket kellett forgalmazniuk. A présben ismerte meg származása életeit a leány, saját bőrén tapasztalta a tudatosság árát, göröngyös útjait, a buckák számát, vigyázzon a bőrére, már van mire vigyáznia, így apám.

Az elmeorvos belső világról beszél. Mikrokozmosz. Makrokozmosz a leány. A belső világ, a külső világ, magunk mások stílusában elbeszélve a világ mi magunk vagyunk emberi, túlságosan emberi elme-köntösben. Világtalan angyalok mi magunk vagyunk az angyalok és a világ vigyáznak olykor ránk, az emberre, miközben nagy csatákat, harcaikat megvívják. Csatáznak az angyalok Milton: Elveszett Paradicsomában, az emberben, az emberért. Az ember angyalok csatamezeje. Az ember szabad akarata lévén választhat magának angyalt, angyalokat, az ember angyalok futballpályáján. És bolygóké, így asztrológia a fivérem nap és a nővérem hold. Rák és skorpió.

Apám folyvást a leányra vigyáz. A leány Istenében vigyáz magára és apámra.

Apám utálta a leányt. Mindig kijátszotta, ha tehette kicselezte, így nevelte ravaszságra, a cselek kicselezésére a leányt, mert idegesítette apámat a leány nehézkes, lassú szelleme, hát felpörgette részecskegyorsítóban egy kissé, és lőn fény lévén az árvaság gyorsasága kék egük fekete feneke szívárványán. Apám utálta, hogy a leány élő, ő pedig már rég halott, apám. Apám nem lehetett mindig a leánnyal. A leány vagy félt tőle, vagy istenítette, csak normálisra nem sikeredett apám a részecskegyorsítóban kicsit mindig ütődött volt, míg élt a leány nagy zöldes, kékes, szürkés csodálkozó, világra rácsodálkozó nagy, lelkes és sírós, melankolikus, azaz kétségbeesett szemeivel, nem csak rettegőn. Apám gyűlölte a leány szomorúságát, kétségbeesését, rakoncátlan, kiismerhetetlen kereső-kutató tevékenységét. A leány nem foglalkozott vele, apjával, mert magával kellett foglalkoznia, magát kellett meg-, kiismernie a világban és világtalan is. Apám azt szerette volna, ha a lány mindig napra kész, napra néz, ügyes, pontos, készséges, áldozatkész, gondoskodó, odaadó leány, még véletlen sem az alvilág zongoristája a ragyogás esze-mentje, mentéje, és nem is saját sebeivel foglalatoskodó, sebeit holtáig nyalogató leány. Apám szeretkezni akart a leánnyal halála előtt 81 nappal. A leány képtelen ötletnek találta, ezért beszélgető-füzetek segítségével értekeztek a testbeszéd helyett bőrnyelvet beszéltek, mert nem volt pénzük mobiltelefonra, amit a feleség, anyám úgyis lehallgatott volna. A leány folyton apám kezét simogatta mérföldes távolból is apám kezét látta maga előtt. Próbálta maga elé idézni, maga felé terelgetni bárányait. Apám halála után mezítelenül ölelte, jó szorosan szorította apámat hátulról ölelte meg, mezítelen testük eggyé vált, sejtjeik kicserélődtek, oly sokat voltak együtt. A leány kezei babérlevelekként lapítottak apám nemi szervén, és a leány végigcsókolta apám mezítelen holt halott hulláját, feje búbjától a lába körme hegyéig, így búcsúztatta, egy centit sem hagyott ki, így búcsúztatta, végigcsókolta, holt, mezítelen testét apámnak. És ölelte, erősen szorította apámat, mintha az üdvössége múlt volna ezen. Apám az Isten. Oktogon. Ganna. A feltámadás, a végtelen, a határtalan nyolcasa sétálván a Gellért-hegy tetején a fordított nyolcas-séta lemossa a világ szennyét, apám gyilkát, a gyilkot, a gyilkosságot a nemzet ellen, apám vétkét, és eltemeti halottait Antigoné. Apám sosem hagy el. Holtan közelebb van, többet van velem mint éltemben. Onnan túlhanról látja apám, hogy állok a napon, és testem telis-tele kerítések árnyaival. Apám látja apám és a leány metszeteit, varratait, az intertextualitás, a szellemtörténet alakjait, amint egymásba bűjtatottak, csúsztatottak a leányba, aki imígyen töredékek ruhatára, a stílus, a forma, a kifejezés újra feltöltője, apám árnyéka vetül a szerető leány formájára. A halálban így szereti a leány apámat.

Apám kockajátékos. Nem hisz a szerencsében, mégis a leány a kocka, pedig a leány nem tud bizonyosabbat, mint a kocka és a hit szerencsejátékosa a leány persze tudatos hit, amely ismeri magát és viszonyait. Apám csak akkor árulta el a leányt, ha ez volt Isten akarata. Csak akkor hagyta cserben, hagyta magára, egyedül a vak világban a leányt, hisz a leány része apámnak, így apám mindig tudja, mi az Isten akarata, csak még azt nem tudja, hát tudja meg, a fene egye meg ez Isten adta leányt, így apám mérgesen, hogy nem lehet rajta segíteni, a leányon.

Apám mindig megharagudott, hogy kidobhasson az utcára miután szeretkezett velem. Apám nem bírt elviselni hosszú ideig. Kicsapott a biztosíték, ha mi találkoztunk, apám meg én. Apámnak sok dolga volt, folyvást dolgozott, mikor nem mediális média szerelem volt apám. A sok munkától piros volt az orra a sok unikumtól. Idegbajos lett apám, ha ellent mertem neki mondani, mert apám egy érett uborka és mindent tud, mindent lát, azt is tudja, hogy a leánynak mi a jó, mit kell tennie, mi a kötelessége, nehogy elvétse magát a leány, hű lehessen önmagához és apjához. Apám egy dália-nap. Nem bírja az ellentmondást, az alkudozást, pedig én török piacon nőttem fel egykoron. A táskámat sosem cipeli apám, inkább nagy szemeivel követi a leány lába nyomát, az erény öre apám, ha a leányról van szó, mert a leány legyen tökéletes. Gyakran pofozkodott apám. Apám és anyám féltették az üzletet, üzleteléseiket a világgal, hogy belelátok bűdös-fertő, bűzlő, rothadásos fene, eszement titkaikba, amelyek sosem érdekeltek, csak szerettem apámat. Ne szeress, így apám, mert akkor túlon túl sokat látsz, ami senkinek nem válik javára. A bűnbeesés következménye a

látás és a szenvedés. Ettől óvott minket az Úr. Az áteredő bűn lett belőle. Apám féltékeny volt, de nem vett róla tudomást, ezért agresszív rohamokra kárhoztatta magát. Apám kegyes, megbocsát, mindig visszafogad, hogy borzalmas, rettenetes szavak kísértében kidobjon házából az utcára újra, ismét, mert még mindig nem vagyok apám, hogyan is lehetnék az elérhetetlen kacskaringó, kiismerhetetlen szépség apám. A kígyó. Apám csendes szomorúság. Apám kémlelő vadállat, oly nyugodt. Leselkedik, leskelődik a leány után. Meglesi a kádban, a zuhanyrózsa alatt, mikor alszik, mikor mással szeretkezik résen van apám nem perverz, csak aggódik. Halála előtti fáradtsága mondatja vele: Te már tudod, mit csinálsz, majd vigyázok reád.

Apám Corelli-Bach, hogy el ne szálljon a kalapja, apám a hagyomány és kegyes, de rossz fiú. Apám hatott az égvilágon, a másvilágon.

Apám szeret, folyton az Énekek énekét dalolja.

Jobbak szerelmeim a bornál, fekete szőlőszem vagyok, de szép, folyton sütkérezem a napon. Szőlőszem gyöngysorom vadállatok nyaklánc. Testem ciprusai, cédrusai integetnek selymes puha avar paplanomon. Szökellő szarvasok agancsa kivirágzik, amerre járok még a fák is sírnak a virágzó tulipánfák, gránátalma-fák, a lilomos pünkösdirózsák táncot lejtenek, ugrálva hegyeken, szökellve halmokon.

Az én liliomom édes tekintete napsütött gyönyörűség, gyöngye ágairól gyöngylevelek hullnak. Az én szerelmes mátkám télen is zöldellő citromfa, fügefa, táncos almafa-liget. Keresem, kutatom azt, kit szeret az én lelkem. Csipkefa bimbója kihajlott az útra, az úton, számárháton az én szerelmesem fátylai rejtekén harmatozó köd-tengerek szülik az értelmet, a kótyagos életet, szélütött bárányok, csilingelő gerlicék, daloló fülemülék vigadalmán repdeső pacsirták hahotáznak, amerre jár a kedves galambok ülnek a verebekhez. A te két emlőd szivárványos vadalmafa lennék lombja, viháncoló vigalom, romos viadalom kacagása. Mindenesztül szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs tebenned!

Oroszlánok barlangjában, párducok hegyein szárnyas szárnyaló éneked megsebesítette az én lelkemet, szívemet bölcsődalaival andalította, beárnyékolta keneteid illata mámorosította, szemeid ragyogása megperzselte életem kertjét.

Az én rózsám mindenneknek nyílhat, de megcsókolni csak nekem szabad!

Olyan, mint a berekesztett kert az én húgom, jegyesem!

Színmező csepegnek ajkai, szemeiből tejpatatok folynak, szíve aranylók tükör fényességén selymes lágyágú források hűsítő harmata, gyógyító erő fakadása.

Szeme gyöngyei hasára hullnak, bő, humuszos jó földjén érett gyümölcsök, jó illatú fűszernövények versengenek. Sáfrány, bársonyos fejű nád, mirha és fahéj.

Kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje.

Az én szerelmesem drágalátos gyümölcsös kertjeit édeskés illat, tömjén lengi körül, őszibarack illata. Jázmin, pézsmá, cseresznye virág. Boros tej, lépes méz, sáfrány, balzsamos tökéletesség kertjének zamata az éjszaka harmatos haja az én mátkám fátyola. Belső részeim megindulnak az én szerelmesem beszédein árnyékos kertembe hazatalálék, miután kőfalak őrizői alatt megremeg a föld és felöltömet reájuk terítém.

Szerelmesem liliomok közt legeltet, aranyhaja fekete ében éj mátrixa.

Mindenesztül kíváncsi az én jegyesem vízeséses zuhataga lelkem harmatos harmatozása, az én jegyesem édeni kert tündéri kacagása míves fehér márvány szarkofágban, márványoszlopokon, aranyhengereken nyugvó elefántcsontokból összeillesztett kupola, koporsó-mű az én szívem.

Fodor haja fekete, mint a hollónak, orcája drága füveknek táblája, liliomos ajkairól csepegő mirha, málna- és eper nedű csordogál.

Szép vagy mátkám, mint Budapest városa, rettenetes, mint a zászlós felfekvés.

Az én szerelmesem fogsora hasonlatos bárányok nyája irhájához, szerelmesem szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, díszhintómba begyűjti a világ összes gránátalmafáját, az én szerelmesem a világ legmagányosabbika, legárvább virágszála.

A szerelmesem táncos szvit.

Saruid léptei aranykalászos, lengedező búzamezők hasznos könnyedsége, szemeidből aranyos kalászkok integetnek jó illatú tavasz ébredésén köszöntenek az árvalányhajak.

Drága füveknek hegyein szalad mint szarvas leánya a pálmafa, tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te kezeidre, mert erős a szerelem, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem, lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai, melyet szökőár, árhullám, vízőzön el nem olthat.

Az én szerelmes hűgom ezüstös palota terméskő-fallal körülkerítve, berekesztve.

Almafa alatt költöttelek fel téged, fűszeres gránátalma borral itattalak édes ölelésemet, kezeid szívemen aranyoztam.

Szerelmesem köldöke a Kárpát-medence, hajkoszorú zuhataga elágazó, hálós, hálózatos világagancs, vízgyűjtő-medence, bíboros pápaság ékkövei a hajkorona díszai, ragyogása nap, szemtelen hold a kacagása. Ő és új gyümölcsseim ajtód nyílásában, tereiden leteszem, kicsalogatlak szőlő-ültetvényeimre, fakad-e, kinyílt-e, virágoznak-e a gránátalmafák. Virágzó citromfák alatt közlöm szerelmimet veled, hol a mandagórák illatoznak.

Szerelmesem emlői szőlőgerezdekhez hasonlatosak, amelyekből jó illatú, édes, zamatos, bíbor must, mézes bor, tokaji aszú folyik.

Fügeillatú a te orrod szerelmesem, eper ízű ínyed, ajakad szürcsöli egek borpárlatait, pálinkák harmatait.

A te szád egy gyümölcsöskert én kedvesem, lábaid szökellése nyomán virágba borulnak a sivatagok, gyógyvizek forrása fakad a te városod földjén; szerelmem pecsétje ajtód nyílásán, szerelmed nyílallásán forogván keringnek a napraforgók szerelmes sikolyokon párnádon elalélnak éber semeim, fejemből dicshimnuszok hangja zeng, zsoltárok harmatoznak szerelmünk üde kikeletén a kárpáti tarkák szökellésén.

Szerelmesem, Isten minden virágszálát, madarát begyűjtöttem néked.

Apám szerelme zivataros, viharos árhullámhoz, harmatozó egek szakadékos vízeséseihez hasonló. Hunor és Magor.

Csodafiú-szarvas ezer ága-boga, rajta ezeregy éjszaka gyertyafénye, ezeregy éjszaka lámpása.

Apám szerelme bolygó vándorlás, ősi kultúrák kőkorszakából menekült ókori nagy kultúrák szeretkezése.

Apám a 21. századi modernizmus humuszos táptalaján örök élő virágos mező harmatos hajnalokon esővíz frissessége, üdítő lehelet szerelme az én apám maga a szerelem az isteni semmi áldott vizein égi szőlőfürt.

A leány nem esik messze apja almafájától.

Apám a hatalom útvesztőin játszadozik a hatalommal és azt hiszi kijátszhatja a hatalmat, amely tulajdonságok nélküli, ebben hasonlít apámra. Kiszolgáltatott apám a hatalomnak, a hatalmi

tényezőknél, mégis szabad szövegek erdején hangjain az ő hangja, apám a hatalom hangja, a nagykorúság áldozata.

Független, nagy magányos, árva, kivetett apám. Kóborló, kujtorgó kontroll-apám az éjszaka szívéen szárnyas, susogó fák együttese. Sérülékeny-sebezhető kém apám követ, elkövet, lépéseim nyomvonalát, tulajdonságok nélküli apám. Magány sötétjén zárkózott, bizalmatlan hallgatása édeskés válaszai erőd gyűrűi, védő falai apám bizalmatlansága, sötét zártsága. Kínzó kíméletlenség, üde esti aranyszálas légbeli csevegés apám délceg, daliás, derűs alámerülés az éjszaka csillagaiba. Apám a hiány, hiányzik, hiányzó apám az üres lyuk tömíthetetlen, dugaszolhatatlan vágyakozása a semmi-isten eresztékein friss esővíz csordogál ereszen ég-apámnak sötét szárnyai, fekete horizont égboltozata vagyok. Apám a sorsom, természeti erők harca a nemzeti elrendelés e világón.

Az ormokon csönd és nyugalom honol.

Hullám lépked áttetsző, légies lepelben a vízi hulla hullámos tavasszal kék, fehér nárcisz-harmóniák hullámoznak.

Egy árnyalattal sötétebb alsóneműben apám a szomorú árva büszkén csatangol elhasznált, eldobott élete unott kacatjai között. Apám sérülékeny-sebezhető, sebhelyes, ádáz, aljas, alávaló, gaz bitang, kiszolgáltatott hős, nagy harcos hazafi, a nemzet részvétellel teli teljes egész, nem csonkított fiaként menetel az örök halálban, az örök életben.

A romokon csönd és nyugalom honol és kergetőzik a nyugtalanság a tehetség ízein a keserűség, az édes só-liget, savanykás só-sziget.

Kinyúlt egy fekete macska, elnyúlt az úttest peremén. Pár napos hulla lehetett, mert teste horpadtan mozdulatlan és fénytelen fekete szőre, rémséges a holt, fekete, elhunyt macska-gondolat az útszélen. Résztvétellel zokogás a halál a rémséges rém karcolatja mintázatok mentén elsötétíti egünk szivárványos vigaszt veszteségeink kavalkádja a fekete macska.

Arcomon peregnék a hullafoltok.

A fájdalom annyira rázta, hogy alig bírt a lován ülve maradni apám levélindás sűrű vegetációban pipacsok násza csókolózik félelmében a lét rettenete tobzódik, ujjong, él a piros szívvirág aranysugarú napja. Mágikus varázsló, varázsló mágus. Életelixír és a vénség harmonikus dala. Illatos ízek harmóniái az egeké a vénség és a fiatalság asszonyai, leányai, apámnak.

Mennybe vágató földön araszolók didergése, és lélek-, szellemölök után megnyitom a poklot az éden felé, így Krisztus.

Forgó korongon forgó-keringés apám ruhatára.

Agyelszívó, hitelrontó apám. Gyémántrácsos szerkezet. Porszívó-életem. Autótemető-apám roncs autó, hajó-roncs, tragacs, csotrogány az ismeretlen halottas ágyon elszenderül dühödt gyűlölete irgalmatlan-irgalmas ingerlékeny apám megbocsát, megbocsátok. Roncs. Hatalom rágtá, falta, felfalta teste nélkül könnyebb apám szíve könnyed remegés a semmi úrjén a leány félig kész arcképével már boldog, mert látja az egészet, a leány még nem látja. A leány kisebb egészeket lát, az apja nagyobb egészeket.

A hatalom ciklikus körei az örök visszatérés apám forog-kering tengely nélkül Isten szemén meditál apám, ezért nem szeretem zavarni, úgyis jön apám segíteni, ha baj van. Apám vigyáz a leányra őrző apám. Nyugalom-apám öröme a leány, nyugalom-apám fájdalma a leány tarthatatlan szenvedély, vágyakozás apám után. Kihívás-apám menyasszony szeme szabadító halál. Az én szőlőmre, mely én reám néz, nekem gondom lesz.

Az örökkévalóság, a gondviselés csöpögteti a szükséges tudást; minek is cipelnél többet, hiszen szívem karcolata arcod, nem vésete, nem vájata. A skorpió megmozgatja az enyészet hónapja, a halottak napja a Föld lelkei, a Föld tudattalana szélirányát. Kígyók fején bő a pápai süveg, tiarás

liliomos keresztek éjszakái, napsugaras, enyhe szellős nyár hajnalai. A profi sasszem azt látja, amit látni akar, amerre néz, nem azt, amit a hatalom láttat, azt törli hamar.

Az örökkévalóság hullámhosszán a szerelem és nemzetem Istené.

Megmar, bekebelez, felfal a hatalom behálóz, keresztes lovag. Gyászkönnyek fekete teje csöpög Isten fénytengerén a fénykönny vagyok. Égi börtön csillag-rácsai lelkem árnyék-hálóján. Ostort pattogtató pofozkodás az örökkévalóság, a holtak szigete. Apám halálakor a rózsaszín sálas, rózsaszín turbános leány sárga túsarkú szandálban, sárga bugyiban szívéen a fehér kardvirággal ültében sietnek ujjai a papíron az ország szívében.

Sasszem és Szivárványszem tudja ki honnan jön, milyen ősi és mit akar.

Sárga sál, sárga túsarkú szandál, rózsaszín bugyogó, apám fennakadt szeme himnusza szívéen töviskoszorú, liliomos fénykeresztek körtánca tulipán mezőkön a temetetlen hulla-halom bűzét vedd el tőlünk, Uram, terméskőváram fekete nejlonjai tömjén illatárát néked adományozom. Feneketlen temető szívéből őrizd magad emberiség.

Állok a fényben hullaszagú angyalaimmal.

Fülbemászóok téridején legértékesebb használati eszköz a füldugó, imbolygó-ingatag, mágnesezhető főútvonalakon és zsákutcákban.

Apám óramű-pontos, mindig öt perccel előbb, én mindig öt perccel később érkezem, így óramű-pontosságú szerkezetet alkotunk apám és én vagyunk.

Érdekképviseltek lélekerdejében teniszeznek, szivacs labdázna viruló, vibráló-cirkuláló holtak digitális fényképezőjében felvillanó fényképek és törlés, szemétkosár és tisztítás hermafroditái. Sötétség-fényesség, sugárzás és elnyelődés tükörképei és a negatívok.

Apám gyűlöl, apám szeret. Cemendének, kis kurvának, faszpörgettyű picsafasznak nevez apám vérző fényóceánja elborítja elmém kék horizont perspektívában elrendezett fénygömbjeimet, hadd fulladjak meg, apám a légüres űr-űr üveggyöngy-játékosa. A fényóceánban dudásnak mentünk a pokolba napraforgómagot enni, hála Isten, édesanyánk nem jött utánunk, minket hátba veregetni, hisz csak magunk elé nézünk és a piros, jó erős cseresznyepaprikák apám által, apám segítségével rendeződnek koszorúba.

Csókos, táncos angyalok áramló emanációja betölti a templomcsarnokot és kupoláját befogadó elmém szféráit az orgonakarzat alatt.

Apám teste, porhüvely hamuvá égett, azóta siratom magas, szikár, daliás római termetét, büszke nemes tartását, járását, megkínzott arca komolyságát, gyönyörű kezét.

Apám teste fényhercegek teste.

Apám radiátorai, kályhái, kemencéi mezítelen nők voltak, apám éjszakája pillangók nyarában, a halál halássza az életet, apám a nőket a nagy hohoho-horgász.

Bízni és égni, ha perzsel a vágy, bízni és élni sok éjen át ujjongni, sírni, ha lángol a vágy boldog éj, ha lángol a vágy, mint egy virág, oly tiszta, szép, szelíd apám.

Elnézlek, és szívéhez a bánat közelít, kezem véd könnyörögve, meghallgat tán az ég, ilyen maradj örökre, ily tiszta, szelíd, szép. Hullámozó tarka réten szívünk ujjongva néz szét.

Idegbajos, reszketeg, dülöngélő apám olyan mint egy halálosan nyugodt, hallgatag, elmélyedő, Istenre rácsodálkozó lekváros palacsinta túrótteléléke én vagyok.

Sherlock Holmes apám a megtévesztés és az álcázás mestere.

Apámmal állok a fényben ölelem erősen daliás fényherceg testét hullámmón hallgatag apám hullámmó ölelkezés.

Felfalta a hatalom halálos beteg apámat, akit a világon a legjobban szerettem.

Apám éltetőn, halálosan szeret. Apám lát, és én nem akarom, hogy szenvedjen. Azt akarom, hogy soha többé ne kelljen szenvednie. A leány annyira szereti az apját, de annyira, hogy felépítette neki a Tádzs Mahalt. Az apja ezért felvétel a magyar szentek kupolacsarnokába, a paradicsom nyolc szent folyóján hazaevezett apám.

A leány mécsesét a margitszigeti romoknál gyűjtogatván emlékezik apámra, a daliás, tündöklő-ragyogó testre, míg öleli hercegi apám.

Apám ostorát, kínszerszárait sem hagytuk a pokolban.

Apám emléimből csapolja a fekete tejet az örök éjszakában apám Istenről elmélkedik, közelében. Apámat már nem érdekli, de igen, érdekli a rózsaszín sál és a sárga bikini.

Mohón, nagy szeleteket vágván ettem meg a Golden almát apám fejről, vagdalkozó késével. Apám félt a tüztől, ezért hadonászott, játszott tűzijátékot égő csikkel, égő gyertyával, égő gyufával, hiszen a lángtengertől mindenki fél. Börtönőr apám is.

Apám önnön valóját, lelkét érintette meg izzadt lepedőnk spermamagos, szezámmagos násza.

Szeretkező szemei apámnak felejthetetlenek pokoli szemei is. Fénykoponya. Fekete koponya. Megkínzott kínszás, kínszás-apám a magyar nemzet aranya. Minden hajam szála húzza apámat ki a pokolból, hajam kövérfürtű feketében lecsordult a teherpályaudvaron hullámmó vörös hajfürtjeim körbe-körbe rácsavarodtak a villanypóznákra.

Apám kegyetlen zsarnok, de nem szarszagú. Kezeim, mint két babérlevél a nemző közepén, a falloszán, így ír a lány tiszta lapra, ártatlanság apám merevített, zsugori, kicsapongó mellkasára és kisimítja a leány a ráncos, férges-kukacos bőrt, nem undorodván, nem iszonyodván apám rettenet bőrtől, mert nem szabad félni, apám kegyes és alázatos szívű. A virágos, zöld pázsitra leheveredünk, szívünk ócska, istenes, remek. Ócska cigarettát szívunk. Érző szívem fáj, nagyon fáj, azt hoztam el, csinálj vele, ahogy tetszik. A paradicsomi édenkertben viháncolunk, sikongatunk, rikácsolunk, hempergünk a rőt avarban. Szent művészet állati cirkuszában.

A Föld határtalan, szabadtéri, mezítelen, nyílt büntetőtábor, börtönövezet és a monológok.

Az Égei-tengeren apámmal hullámmón a kis hajó gyönyörei kék vizeken, kék egeken beszélek, apám hallgat, időnként rám förmed, megmorog, lehülyéz, rám ordít apám, és kicsapnak a biztosítékok. Kizár közös otthonunkból.

Apám tűzoltó. Kiszolgáltatott fejét a hatalom falja, eszi-rágja az elme otthonát. Kék piramison kirajzolódó kőarc addig nézte az eget, míg szívembe az egek rácsos csillaghálója a halakkal beköltözött. Tántorgó-imbolygó, görnyedt hátú, botra támaszkodó apám hajlott gerincét Isten egyenesíti a kereszten. Megalkuvó, befolyásolható apám bizonytalan, ingatag mágnesezhető plauzibilis üresség, zsarnokok és a kegyetlen világ parancsnoka maga is zsarnok és kegyetlen.

Fekete bikapata kopog a pepita patika kövön. Hullámmó arany sivatagon koccintok apámmal a csodaleány-szarvas a magyar nemzetre, tudást közvetítő, tudást hagyományozó varázslatos és mágikus magyar nyelvre, a matematikusok nyelvére, a magyar történelemre, a gazdag magyar hagyományra, népművészetekre, a magyar művészetre, a magyar nemzetre, apámra. Rózsaszín apám nem beteg a fényben.

Tudható, ki vagyok, miért vagyok, miért üldöznek, miért rekesztenek ki?

Magdalai Mária a pártus mágusképző központban, ahol többek szerint Jézus Krisztus is tanult. A Biblia szerint József származik Dávid házából, a Nagyboldogasszony egyes kutatások szerint a

pártus Adiabene családból származik, akit V. Abgár pártus király látogatott meg máguspapjaival követvén a csillagot. András és Jakab apostol vitték el a krisztusi tanítást Szkítiába. A Naghammadi kódexek tekercsek gyöngyhimnuszai. Az Esszénus Béke Evangéliumai.

Apám arca angyala bennem kémkedik.

A magyarok a tudás népe, nyelvük égi eredete a Magányos Templomban angyalok bálja, a szellem tudása.

Rovás írásos kódexek a Vatikánban, Firenzében. Kódexeink.

Az angyalok teszik a dolgukat. Isten angyalai és a gonoszság angyalai. Tudás, lélek és szellem. Hagyom hatni magányom angyalait, önmagam világát. Angyalok birodalmában kirajzolódik arcom a kövön, a fehér márvány szobor, nemzetem és nyelve igaz küldetése a világ jóra valóságára. Apám bölcsőtől a sírig magyar.

A magyar szellemet ne bánts, a magyar származás-, a magyar őstörténet kutatás szabadulhatna Habsburgok és bolsevik érdekek általi ferdítésektől, ha akar. A magyarral rokonítható ókori népek kultúráját ne becsüld le önmagad, gazdag, ősi múltad, a magyar nyelv zsenialitása tart meg máig. Apám árvamadár dala nyelvem természete a magyar nyelv.

A magyar nyelvbe születik, a magyar szellembe ellenségeként avagy támogatójaként bekapcsolódik, ki ma a világon nagyra hivatott. A magyar nyelv a tudás, a mágia, a szellem nyelve. Azon túl a zene, zeneiség és a matematika nyelve, sűrített komplexitás, a szférák harmóniája. Szerelem szöttezésén harmonikus zenebona.

Kövecses-kavicsos a mi házunk eleje..., kertek alatt faragnak az ácsok, ide hallik a kopácsolásuk..., nyisd ki rózsám kapudat, hadd kerüljem váradat, rózsafának illatja...

Apám harangöntő és harangja: 78% vörösréz, 22% angolón.

Az angyal szárnya apám és én az angyal orcájában amerre a lélek és a szellem menendő. Vadásztak lépéseinkre úgy, hogy nem járhattunk a mi utcáinkon.

Vigasságnak és szabadulásnak szavát, a szent zenét, a szerelem alapját.

Tükör nélkül, nem homályosan lát apám, az angyal.

Apám nem szél, apám nem a szél iránya, apám Don Quijote szellemisége az inkvizítorok világában. Apám szűk cipő, amely nyomja a lábam. Apám téveszme, tévút, zsákutca. Apám szűk cipője nevel, tanít, miként nem folyok szét, nem terülök el, és nem térítenek ki. Apám tanúságot tesz a halálon aratott győzelemről. Apámnak szitává akarták löni a fejét, csak mert magyar, égi aurája volt, a hajnal. Forrasz egygyé békességben minden népet és nemzetet. Krisztus kormányoz, Krisztus király uralkodik, apám.

A vénséges vén elefánt halála előtt és halálában az elefántcsorda nőstényeivel szeretkezik, átörökítvén hatalmát, erejét, energiáját, a tudást. Apám.

Apám fénygömb-elme, kém acélsisakban, és a mellvéd, pajzs védelmében szélkeréken kívül esvén ugráló kötelezik apám babérkoszorús lantjáték. Örvénylő, forgó keringés sárga sálja apám és a rózsaszín magas sarkú szandál.

Apám Munkács és Munkácsi. Poros út, gémes kút, üvöltő inas, mert pokolra alászállt a világ iránti szerelmében kis fodorásból óceánnyi hullám méretű apám rózsahalom, hullahalom, temetetlen halott, rőzsehordó asszony apám mocskos Duna-víz hullámozó fényóceánja. Az összpontosító, önfeledt fénygyűjtő lencse apám a létezés madzagjain függő szabad apám. Rozoga-rogyant, reszkető-reszketeg hason csúszás kínja apám Isten napján. Vénséges vén apám nem kémkedik, nem köpöcsésze apámat nem falja a hatalom többé. Hullámozó fénytenger madárdala apám patakokon fénygyöngyök játéka pezsgő áramlat áradás fénygyöngyök pergése forgása. Gyö-

nyörűség apám szerelem árja, harangozás déli verőn, Angelus! A leány rózsaszín bugyogójában rózsamező, liliomos határmezsgye. Guruló fénygömb-apám selyemkönnyei csivitelő madárdallal lelkesített ligetben. Harmatos halál. Apácák és katonák sebei, sebesülései és gyógyítók, igaz tanítók és mágusok, akiket magára kapcsolt az Isten. Mókuserék-világból kipenderülő Buddha apám ül, áll, feltölt energiával a Nirvánában Szivárványszem és Sasszem fényképez, és eltátja a száját. Apám szeme fennakadt, ezért emlékezem. Hegyek gerince, napsütött rét, a kereszt éjszakájának véleményére adok. Tövises mezőkön szívem térdeje kilengő inga. Rémkirály apám patakozó gyöngyök izzadtsága, hullámozó vigasz, vigasság, vigalom. Végvár-rendszer. A szerelem őszintesége a legváratlanabb pillanatban szól: éhes vagyok, szomjas vagyok, takarj be fázom az árvaság. Zuhogó-szakadó esőben rángatózó rémálom apám üveges szeme madzagokon tömeggyilkos, kéjgyilkos a hullámokon. Túlélés-apám. A csend hárfajátéka, a csend fuvalója dallamán nyugodalmas jó éjszakát apám a hullámok hátán a tánc, az ifjú apáca, Szent Cecília kínzása apám. Pofonok szélkereke, szélmalma, árhulláma apám, akiről nehéz leválni, levakarózni; apám nehezen ismeri el a leányt, elválni apámtól senki nem akar. A rémkirály levegőáramoltatása apám energia-bazár, öngyilkosság, terheség-megszakítás. Apám szeme fennakadt az égen diadalmas, ott ragadt a csendben, a hallgatás mélyén a vágykeltés ironiája a finom érzékenység tobzódó tobzódása robaja a szűk csermely áradása, az üresség diadala. A 200. születésnap süvítő-süvöltő magánya, a vágykeltés ironiáján éhszomj tavaszi hajnalai.

Holt, jelenlévő apját keresi a leány a csend hangjain érezhető apám jelenléte árnyéka. Az elme kategóriáin apám hadifelszerelések fegyverboltja, parfüm-üzletek illatárja apám. Keresi-kutatja jelenlévő apját, az apokrif evangéliumot. Jakab és András apostolt a szkíták földjein, Tamás és Magdolna örömhírét, az Esszénus Béke Evangéliumát. A turini leplen keresi apámat az Árpád-ház büszke múltját keresi a szökött fegyenc elárvult, menekült, emigráns apámat, a magyarok nyilait, az önvédelem kincsesbányáit maradék magyaroknak.

Apám 2012. június 4. pünkösdhétfő! A várva várt feltámadása apámnak. Elmelevegő áramlatain gyógyulások, gyógyítások a siralomvölgy légiriadóján halálfüstben, halálgőzben. Kisírt, üres szemű, rongylelkű apámat ráállították a leányra, bajlódjon vele apám tanítsa móresre, örködjön, szelídítse, figyeltesse, szorítsa sarokba, ha kell kínozza meg, mert a létezés így válik valóra. Nevelje meg a makrancost, ki éles késekkel szemezett szakadékok szakadékaiban. Ha az Isten íródeák volna otthagyná a leányt áldott magányában a teremtéssel. Köpöcsésze apámat megkínozza a húszadik század második fele és a 21. század első 11 éve apámat. A cél szentesíti az eszközt, így hallgat ki, figyeltet apám.

Pszichopata, beteglelkű titkosszolgálatok apám. Nos, a leány kutatja, van-e a szakmában épeszű, tíz évre előre látó gondolkodó, vagy örült pszichopata mind. Nem paranoiás, nem torz, hanem tiszta fényképeket előállító, azaz jó helyzetfelismerő, nem katasztrófáknak útját egyengető, kikövező őrtiszt az apám, akinek tervezetei szerint még száz év múlva unokáim is fogják látni a földet.

Maffiák árnyéka apám üdvözült a leányban.

A leány szerelme oly hatalmas, határtalan, hogy poklok minden szörnyetegét, nyomortanyák roncs, nyomorult elesetteit az édenbe imádkozza a leány apámat a magyar szentek panteonjába.

Kuncog apám ujjongó kacagás, mert ott már jó apámnak az éden nyiladozó rügeiben, bimbós hajnal apám tűzliliom csokra áradásos hullám-tengereken, hullámmezőn megmenekülünk. Apám üdvözült lelke nemzetem áldott jövője.

Attila is Isten ostora, a leány is Isten ostora, de mások az eszközeik, másképp gondolják el, másképp gondolkoznak az ostor mibenlétéről, mert lassan 1600 éve elmúlt azon jelen idő Attila királya fényhuzalaimon a sólyom begyűrűzése.

Apám sosem köpött, ha keresztre nézett. Istenben cirkuláló kaméleon, színházat játszó apám Isten rezonáló hullámvilágát szolgálja elméinket összekapcsoló szentlélek szél-áradásos szerelmét, apámat. Muzsikáló bolygó, daloló csillag, szférák zenéje apám. Isten húzza vonóját apám teste hegedűjén védelmezi a leányt mocsárvilág irigy, gyűlölködő, békétlen, mindig másokat ostromozó, másokból szájkákat operáló önrohadás, önrothadás, kiszolgáltatott sártenger mélyén. Isten citeráz apám teste cimbalom húrjain. Hullámozó hangáradat paradicsoma apám, és fény-tengereken füsttől és koromtól megtisztul a ruhatár a szerelem szabad árján.

Szeretett, megdicsőült, imádott apám kilovagolt az éjszakába kiolvasni lehetetlen nemzetem tankönyvét apámat, az aranyhattyút. Szárnyaim, szoknyám védelmező fényköreiben apám a Magyarok Nagyasszonya mosolya a betiltott, cenzúrázott génuszok művészete, El Greco.

Kegyelet-teljes horizonton csöpögő kenet-teljes szerelem sárga rózsza sírkoszorúm hamutengere dalai Vénusz gyöngy-kagylóiba zártan lengedező délibáb, ki élve eltemetve hiszi a leányt és puszták délibábjá ki nem hiszi a sugárzást, az nem tanult fizikát. A jó hatalom profizmusa kötelező. A gonosz profi munkás.

Apám sírján patakzó könny-záporom hamutenger gyöngykagylókba zártan szürke föld-sivatag istenei békülékenysége.

Isten szeretett fiait, leányait nem köti gúzsba, ha mértéket tudnak, hiszen a világ megváltott. Apám jó író és kiváló rendező az alkonyi napsugárban nyári, forró, tüzes sivatagi Napja perzsel, hamuvá eléget. Csatakos agónia, haldokló fekete lovát kellemes tavaszi, őszi nap kellemével simogatja bölcsődalom álomba, nyugodalmas béke, határtalan boldog szerelem vizeire apámat. Otthonos meleg finom gyöngédsége apám varázslata, a leány álma. Az élet álmán ringatózik apám kis csónakomon a Kárpát-medence vízgyűjtő területén.

Ember-apám.

Tündérkertemben virágaim a szélben hajszájai görbülése apámnak. Apám ízekre szedi virágaim görbületét a téridőnek megnyúzása apám. Szerelmes kertemben a művészet és a Tudás papjai. A kisfiú és a kislány hógörgetege apámnak a hómezőn egyre vastagabb hó-kerék. Füves pipacsos mező, liliomos liget, margarétákkal teli réten fekete párdúcom hátán roham, száguldás, sebes iram fénysebesség száguldásunk.

Apám a hűvös értelem hűvös intelligenciája.

A Vatikán csúcsain lebeg apám, hisz Liszt Ferenc 2011. október 22-én betöltötte 200. születés-napján apám ege derűs, derült, felhőtlen, tiszta, kék ég simogató könnyed-szabad üdvözült napsugarakkal. Isten után magyar vagyok szerelemből, felelősségből Isten magyar maradékaiért vagyok a Felelős Magyar Minisztérium nem lehet nemzete árulója többé érdekből és félelemből. Magyarok így vagyunk apám és én a 21. század elején, hogy csókolózhasson ükunokám a 22. század delelőjén.

Apám SS tiszt, CIA-KGB vezér egyszerre egyként mozgat a szerelem minden napot és minden csillagot, mert apám mindenütt ott van.

Ringatózik apám velem a Tisza rózsaszín tejszínhab habjain fénysebességen.

Jövőbe hajított parittyakő-apám Krisztus oratóriuma, illatos tündérkert pillangókkal.

Apám fejemen klopfolja a húst, hiszen a magyarok jó lovasok, remek harcosok és dísznyergük fölött az eszük. Magyarságom nem alázatos, - egy kicsit igen -, magyarságom nem pökhendi, nem elnyomott és nem elnyomó, nem zsarnoki kegyetlenség félelmében és önismerete hiányában. Csiszolt gyémántom önismeret, öntudat. Ismerd már meg magadat bolsevikok és osztrákok nélkül is, bár régi idők új dalaira várok én. Kis kertemben uborka, reá kapott a róka. Nyisd ki rózsám kapudat, hadd kerüljem váradat rózsafának illatja árvalányhaj, kis gerlicém. Magyarságom

tulipános, lilimos láda zöld szárakkal, földbe gyökerezőn. Apám kopjafa-erdő székely-kapukkal. Árvagyerek apám fűnek-fának ingyen muzsikál a magyar népzene éltet nemzetet apám arca karcolatja szívemen árkok szakadécai könnyfolyója. Apám árnyékképe, árnyékszéke a madaraknak prédikál kegyetlen-zsarnoki törvények mentén, mert minden angyal rettenetes és érdekvédelme apámnak az iszonyat mentes halál. A holtak szigete. Böcklin és Rahmanyinov. A pokol mélyére távozz sátán, mert Isten dolgaiban kell lennem.

Kész az örökkévalóság háza. Meghalhatsz, meghalhatok, így apám. Nem normális.

Apám a Birodalom fallosza mankóval hangyás sivatag apám elméje lángoló zsiráfnyak, paranoiás magány, üvöltő oroszlán a föld sivatagán téli kannibalizmus istenek árnyékain megtámasztott koponyák, koponyaszülő apám. Sárga faszú apám delfin, víziló, vakondokok, denevérek az örökkévalóság ereszein lassan csöpögő eresztékeken.

Templomi viharok apja hűséges menyasszonya, hűséges telivér, a zene védőszentje daloló fényszigeteken kínsztatás és gyönyörűség apám harca a Vihar szigete porcelánboltjába visszacsalogatja az elefántot, és virágfűzért akaszt reá. Kinyilatkoztatott pacsirtadal a nemzet papnője ajkain. Boldog éjjeleken együtt vagyok boldogok szigetén a boldog leánnyal, rózsámmal, a hajnalcsillaggal. Éjjeli találkozások éjjeli, éjszakai madárdalai.

Suttogó beszédnél jobban halljuk az ordító gondolatot.

Kérdezem apámat, milyen az örökkévalóság. Egész életed kaptad, hogy lélegezz benne, így apám. Földi fogalmakkal leírhatatlan. A boldog, létező megsemmisülés Istenben.

Az önfeladás, önátadás, odaadás akkor érték, ha az ember nem véti el küldetését, és az önmagában élő Istenarcot megéli. Az egész élete szolgálja ez arc tekintetét.

Ágyútűz, sortűzek meredélyén, hidrogénbombák pusztításain az apácanő, a fiatal, gyönyörű nő, a koldusnő katonák sebeit varázsbalsam nyálaival nyalogatja, és lőn fényesség csivitelő madárdala, hogy a halál ne diadalmaskodhasson a szerelem felett.

Apám mellett fekszem a sírban. A piramis mellett őrködő szfinx, nagy mellű, oroszlántestű nő őriz ravatalom, halálfejek raktárát apám, a tibeti középkori művészet szörnyetegei, a lét apám. Légy üdvözült virágfakadás, hullámozó létezés váltakozó formái mintázata apámnak. A leány Oidipusz-komplexusán apám sárga fasszá merevedik az öröklét.

Halálos beteg apám fekete macskája hízeleg, dorombol, de évtizedekig máshol vadászik; mi tagadás, az apák egyesülnek a leányokkal a ki nem nőhető komplexusok virágfakadásain. Felhasadt hasamon, kibelezett ürömmön apám dala, Don Quijote nyolcszögletű, feltámadás kápolnájában apám dala, apám mellett a sírban Isten piramis-szeme kacsint az alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Ideálok feltörekvő eszméin a megvalósuló gyakorlat.

Bűn és bűnhődés, Kolhaas Mihály, a bosszú, a véget nem érő bosszúállás angyalai, az önnön farkába harapó kígyó, hisztérikus, idegbeteg apám bosszús feleségei átlátszó hálója. Ave Maris Stella.

Apám a fiatalság, nemes könnyedség, büszke termet természete apám a szabadság rabmadara. A hatalom akarása kis árulásai nagy árulássá fejlődő áradása apám az irgalom érzete végzete láncolatán. Élj úgy, hogy ne kelljen irgalmazni, apám! Róma harangjai. Az emlékezés asszociációi emléknymoi lenyomatai az öröklődés örökség-apám. A lélek. A DNS azon túl és innen létező teremtettség, hogy miként őrzi emléknymok és ruhatárait az elme, fogalmam sincs. A kínok kínjai, a megkínzott kínsztatás-apám. Tükrömben apám arca a diadal.

Zaklatott, zilált apám halálhörgés, siralom, hosszú évek haldoklása, halál-agónia apám.

A vándor éji dala, Vivaldi-apám, az Ideálok és Schiller. Görögök istenei...

Apám partjaimon kirajzolódó arcom. A fehér ruhás ugráló-kötelezés, hulla-hopp karikázó kislány a világ színpadán adogatja kőről kőre, tégláról téglára az aranyalmát és a halálfejet a budapesti Afrodité. A fénygömb-elme kiütötte a nagy paranoiást, a hasfelmetsző, has-hasogató, az agy-, elmeevő szerelmes apám, mankós faszú apám szent tehenét az ég sivatagos dallamain. Egymás falása apám és a leány a világ tudattalana és tudatfölöttese, az örök nőiség V vonz magához, és elnyel nemi szervem lyuka, üres helyét betölti apám aranya a nemzet a nemző közép apám megmozgatja skorpiók tudattalana a világ tudattalanát. A Nagyboldogasszony béke-szerelem hatalmát a világnak.

Ágyban, párnák között apám óceánnyi felhőrétegeken egyéniség, fizikai állóképesség apám az energiatöbblet, az energikus zongorista, karmester apám táncait keresem luciferi keringők utáni úrben apám kőműves mestere a fényességnek, a mives fémművességnek, alkímia-apám a középkor aranya. Apám a kivénhedt, göthös lovaglás a leány lován. Mire elkészül apám átirata, a napsugárzás és a befogadás génusza, hajnalcsillag lesz apám haja körülöleli a leányt a ló lelkisége.

Elsötétül, magányos harcos bizalmatlansága apám a felelős felelősség beavat susogó lombos fák rengetege madárdalaiba a szellemi képviselő, a szellemi honvédelem kivetettsége a paradicsom gyönyöreibe sivar pusztaságon.

Apafüggetlenség. Múlt jelen jövő.

Látom a fától az erdőt apámat apámon át, keresztül.

Üstökösök ívén apám hasogatott darabjai mankói.

A vénség kegyelmi pillanataiban daliás fénytetek áramlása, vén arcunk ráncaiban szakadékok és szörnyetegek emlékezete, égi létrák fiókjai, és a pont - multiverzumba visszahullnak a szférák málnaleve, gömb-, bolygóvilágok, galaxisok mentén.

A margitszigeti zárandoklat alázatosan tekint szét mennyen és földön.

Apám felemel az alacsonyt a porból és nemzetem főemberei közé ültet engem magzatok anyját, a termékenység, a fájdalom rózszaszt.

Örök nőiség, örök egyesülés, örök zene apám fagyott keze, fagyott lába és a vérbő keringés folyamata az élet tavasza újdonsült lángelme apám vérzésem teliholdja, nagylelkű, önigazolás apám inga, iga, a túloldal és apám árnyéka rajtam a tudattalan óceánján a fénysugár egyénisége. Apám fagyott keze, fagyott lába a hűtőházban, égető kemencében.

A sivatag merevedő fallosza, a sivatag virágzása, virágba borulása izzadt lepedőnkön szezámmagok almamagok epermagok málnamagok. Légies szeretkezés apám tavasza az angyal.

Egy hirdetés szerint apám halott, örökön él, és keresni akar rajtam, ha már életet adott nekem.

Kék gömb kék pillangói kék üveggömb-játék az apám örökzöld erdő fekete autósztádái között elterülő füves rét. Szerető szívemben tökéletesre kínzott Szent Imre-apám. Precízen kidolgozott, mives halál a halálra csókolt leány, mert apám csókolni tud, és a halál nyugodalmas, csöndes béke. Apám a mágia és a titkosszolgálati kínzás elmekísérletei, utóbbi a legnagyobb véték amit ember ellen elkövethet apám.

Manipulatív-féltékeny, örült apám nem szűnik meg becsapni, átéjteni a leányt, aki él-hal apámért. Kegyetlen-kíméletlen keserűség boldogtalansága, a szenvedés diadala apám. Az örökzöld erdő felfalta apámat. Semmi apám a leányt se szerette már, mert felfalta a hatalom. A megkínzott, fájdalmas szív hetekig, hónapokig, sőt évekig pofozta helyre a leány szempontjait sosem értette, sosem tette magáévá, mert társalogni, azt nem tudott apám. Örjöngő, tébolyult vadállat apám üvöltött, pofozott, ha a leány ostoba-otromba oktan módján megbántotta, megsértette az apját, akaratlan, hiszen a kimondott szót nem lehet nem létezővé varázsolni, a leány nem volt képes rá. A szó száll a szélben száll a szó. Apám a bosszú-bosszúállás és nem felejtés. Más szemében a

szálkát, maga szemében a gerendát sem apám kiművelt, finom, szubtilis, pazar stílusa a sikoly álarca rejti vadállatok dzsungelét, egy egész állatkert-apám, amely nem szelídül. Testetlen halálban egy a leánnyal szerelem-apám már nem ver, mert lát igaz valómat, kínoktól szabadult szerelem-apám.

Boldog apám végre lát.

Apám ágyában megfordultak diplomatanők keletről, nyugatról, királyok, királynők, csak azért, hogy elválasszák, leválasszák apámat a leányról; de Lucifer önnön mérge, hogy rosszra tör, de jót is szül tevékeny csupa tett létezése. Ponthalmazok aktivitása. Világok világa sem választhatta el, mi Istenben összetartozik apám és a leány.

Apám fejeim mindig levágta. Hasfelmetsző, agyelszívó apám megnyomorítja az egész világot, ha kell, csak öneki magának ne essék bántódása, - a túlélés technikája-; ember tervez, Isten végez, így apám, és beadja derekát a halálnak, hogy jobban érthesse a leányt, és többet kereshessen rajta. Off-shore szigeteken legelteti apám adómentes szent teheneit, így épp csak éhen nem hal a leány. Görnyedezve, bomolván mégis él és virul a Német-Római Császárság és ellenségei kínzókamráiban apám és a leány légmentes övezet Isten csöcsén.

A leány lelkét és szellemét Feszty Masa képeibe menekítette apja elől, így az alma a fáján függő alámerülés és esik. A leány tartja keresztről levett apámat gyógykenőccsel életre masszírozza. Apám nem tér vissza, mert itt van, ebben nyugszik meg, itt van nyugovása szívemben, szól Szent Imre, apám felvétetett szerelemben a magyar szentek csarnokába. Apám a szívem szerelme, azt kérdezi: mennyi szívi, és nem tudom, nehéz értelmezni e kérdést, ha nyomorog nyomorult a föld nyolcvan százaléka, de neked írnod kell, így apám. Apámnak nincs hová visszatérni. Apám itt van. Szerelem. Szeretem.

Apám önistenítő remekmű. Építő kőműves Istenbe vetett hit nélkül, mert apám csak magában hisz. A leány Istenben, önmagában és apjában hisz. Az isteni energiában, az élet energiáiban, a létezés energiáiban útvesztők erdején a fényporban. Apám viaszos fehér bőre fehér halott maszkját istenek között az Isten önmaga hasonlatosságára teremtette meg. Önmagához hű halotti maszkja apámnak a vég a leány szava nem az utolsó szó, mert apám örök. Az üresség fehér maszkja, apám kibelezett teste sötét úr, a hatalom akarása. Apám porhüvelyében sosem értette a leányt. Könnyebb létre szenderülvén megboldogult boldog apám minden rezdülésemet érti, érzi. Könnyebb létre szenderült apám mondja könnyebb, könnyebb, sokkal könnyebb, de Te még ott maradsz, punktum, a fene egyen meg, a fene vinne el, végre láthatlak, te bolond, bolondos, szeretett leány. Apám örült. Szeret nagyon, apám. A szeretetet ki kell érdemelni, és nem lehet kiérdemelni.

A kiengesztelődés, béke apám őszirózsák álma, szavai selyme simítja arcom a másvilág, a szerelmi álom. A ló meghal, a madarak kirepülnek. Sok balgaság, tévedés után megszépült életem, mert angyalok türelme elég volt nekem, miután leugrottam az Angyalvárból angyalok kísérnek utamon.

Himnuszom az örök élet halálára elengedni kék pillangóját, ha menni akar, de itt akar a fényes, pazar hercegi test távol a világtól. Nincs kényszer, nincs erőszak csókos-angyali áramlás levegőjén. Zarathusztra apám kijátszotta a gonoszt, mert ezen a tájékon csak fekete rongydarabokat, fekete felmosórongyokat tűr meg a világ addig kínozza apámat, míg daliás fényes, hercegi teste állt mögöttem a Szerelem szitáló esőben.

Árpád-házi Szent Margit csarnokában örök világosság fényeskedik apámnak. Boldog szoknyái, alsószoknyái redőiben és hagymaleveleibe öltözik a leány a 99, 89 %-os emberi génállomány. A Vatikán fényáteresztő üresség apám pápai védelmezése a Szent Péter Bazilikában Magyarok Kápolnája. Magyar vagyok így is, bár sokaknak nem tetszik. Fényfaló, fényelnyelő, fénynyalábokat kirekesztő apám életében halálosan beteg, mert már régóta nem szeret perverz apám.

A világra vigyáz angyalok nemzete apám minden kiválasztottságot tagad az erényesség, becsület, tudás, munka, tisztesség, szeretet, odaadás, halál.

Apám a nagy vadász, ki kedves az Úr előtt, a leány levágott fehér kardvirág virulása. Apám a templomos lovag távoli, messzi kékség vagyonával szememben vándorlegény, a föld dala együtt legelészik velem harmatos mezőkön a pusztai farkas.

Apám különb mint az átlag, ezért akarták péppé bedarálni, mert a világ egy bő zsírban kisütött fasírozott-lepény. Enni kell, így apám.

Apám a bizalmatlanság, pedig apám egy másik apám névnapján halt meg, így azonos önmagával apám.

Itt végzett, hát kilépett apám a Vegára, Veronika kendőjén lépked.

Apám megrendezte halálát, mert apám rendező és visszapillant az ember tragédiájára, a földi nagy drámára.

A leány szemlélődés; munkaeszköze a szíve és elméje.

A leány újszülött csecsemő és vén mint az ősrégi postaút gránit kövezete.

Apám halálra dolgozta, halálba itta magát. Koccint a leánnyal feszültsége oldásaképpen le-részegedik, majd felpofozza a lányt, ebben a sorrendben találkoznak. A leány ültében kicsordul a pohár, kiborul a bili, a centrifugából kiperdülnek a szemek, kicsapnak a biztosítékok. Apám mindig talál kifogást a leány öltözékén, ezért szedi ráncba.

Nemzetközi titkosszolgálatok apám kezain, ujjain a gyöngyhalászok és Szent József leányai a társadalmak működőképessége fenntartói, a nemzetközi pénzügyi rendszer megreformálója az apám a világ békéjéért nem bőrnýzó, megosztó fráter a nyugat alkonya.

Apám bőre a leány bőre van mit védelmezn.

MonodrÁma-apám, dramatikus töredékek halmaza és metszetei.

Apám Bruckner - szimfónia a Jó Istennek ajánlva.

Apám halála előtt nem beszélt a leánnyal, mert az Isten volt az egyetlen megfelelő beszélgető-partnere. Apám imádja a leányt. Istent imádjuk; épp ezért, így apám. Apám a magyar nemzet. Telefonozunk. Apám nem válogat a mítoszok között, így való létezés apám. Apámat nem lehet, nem akarja kikerülni a leány. Csókos medve apám együtt hullámmás a leány kapcsolataiban súlyozott lélek-leány rögei ő maga. Apám nem kért bocsánatot, hogy eltávozott az élők sorából, régóta élőhalott apám. Apám nélkül unalmas. Hiányzik apám. Apámmal maga a pokol; még élőhalott apám porhüvely nélkül nyugodalmas csönd és béke. Fickó apám jött, látott és szenvedett. Közölte megnyúz, álltam elébe, és ő betartotta ígétét. Azóta is betart, bezavar, beleköp a levesembe apám a generációs szakadék rajta a Margit-híd és az Erzsébet-híd, hídépítő-apám. Erdők házassága, fák sejtelmes suhogása, csivitelő madarakkal, napraforgókkal, pipacsokkal, margaréta-mező a leány. Apám stílusától nehéz szabadulni. Nem is akarok, mert azért születünk e világra, hogy valahol otthon legyünk benne. A Dalai láma, XVI. Benedek pápa a barátom, így apám, mert apám idült, kórta hazudozó, szolgálk szolgálja, a hűbéri rendszer alászolgálja kicselezi a hierarchiát ravaszul a szeles hazudozó nagymester, mert köpöcsésze szellemünk nagy úr a szükség a Kárpát-medencében. És országom nagyjai áldassanak tisztességben a becsületes büszke nagyság pergő könnyei, aranyai az éjszakában.

Halottak alagútja, halottak váltóversenye a ringliszál körain hulló aranyalmák. Szűz Máriás Feszty Masa Madonna a pokol mélyén ikonok elszenderült álma honfoglalásom gyöngyházak kagyló tökéletes maszkom véd szellemem gyémántkötéseit. A kereszt éjszakája szeme, füle ízlel hamum homokórát, és behálózza az óceán fényhuzalait egeimen apám fossa a szót

Shakespeare apám Erzsébet királynővel kormányozza egeim tavaszát a csillagászat rítusai szerint kultikus szokásaink a posztmodern utáni emberiségé, ki készül a Marsra, más galaxisokba menekíti, álmodja magát, mert kinőtte házát. Kicsi nekem ez a ház, kirúgom az oldalát, elmozdítom tengelyét a Földnek, és lőn világosság, világnak világa.

A horizont visszatükrözi, ha a leány hajának egy szénatomja hibás, de az udvari mennyezet előbb jelez, mert apám egy szőrös aranyoroszlán szárnyakkal és bajusszal. Apám a vénség oroszlánja, szeretkezik a leánnyal, feltölti energiával, ha lemerül perfekt, tökéletes gépezete; apám így gondoskodik halála után a leányról. Mátrix a maga valójában az én apám.

Csapkodó apám tejelő barmát megtűrik hazájában.

Apám Isten borsószeme fényesíti. Végigjártam a világ összes temetőjét míg már nem féltem apám halálától; mellém feküdt kis ágyamba, mint kis Jézus koporsómba, három angyal fejünk felett együtt fényképezünk virágos-madaras ravatalon üvöltő oroszlánként őriz apám.

Hegyek harangjain túl fekete csápjait fénytestembe mélyesztő csókos apám.

Csókos-ölelkező áramló angyalok mazsolázunk apámmal a fényben.

Sokba kerültem apámnak, nem csoda, ha nem akar elengedni. Rizikó-apám addig kockázik a leánnyal míg végre hatost nem dob, hiszen nincs életbiztosítása. Óceánnyi szikrázó körengeteg apámmal nem könnyű kijönni, ezért az égi szerelem kiszolgáltatottja teljes fegyverzetben és mezítelen, csupasz csupaszon, pucéran. Meztelen légtornász szakadékos Himalája fölött pengeélen táncol balerina-apám táncosnő kisiklott vonatok mellett gyászolja a leányt apám viszi-viszi a leány lelkét. A leány röptülő-repkedő kések halmazába futott, így menekült meg az üdvösségre boldog volt. Apám égi szerelem, égi magány vállalkozása az életvonal szomját nem mindig a tilosban oltja, olykor használja az elektromos váltót, mikor az ellenség mázsás köveket rak párhuzamos sínekre apám egysége. Ördög-fiak a síneken fölöttébb tékozló angyalok apám és a leány támogatói, barátai, a rajongók.

Bevilágított, fényes boltozat eszméi vasúti kocsik napkarimájú szalmakalapok kategóriába ha benyúl a vármegye fekete tenyere nem kóstonthatod meg üres lyukam.

Irracionális nő az apám mindent szabotál a fekete lyukam a napfogyatkozás így csillagászat apám. Síromon apám a ház, az elhagyatottság oltáriszentsége kidob az utcára, mert nem viselkedtem jól. Ostoroz, ver, míg ki nem lehelem párámat. Megnyúz apám a halál és a leányka. A temető. Gluck: Orpheus és Euridiké, a boldog lelkek tánca. Nehéz elképzelni apám halálát, a halálban is maffiákkal harcol apám, nem csoda, ha kissé nyugtalan. A leány kiszabadítja apámat rabláncok szövetéből, poloskák árulásaiból Káron ladikján átviszi a túlsó partra. Elég volt apám szenvedéséből, a feltámadást!

Sírázó-leány Shakespeare.

Finnyás-óvatos, minden jó elrontója, akivel nem lehet ünnepelni.

Pelikán-apám Madagaszkáron. Madár és orchidea az érzékiség csodakertjében csodakürt, csodafüvekből szerelmi bájjal gyógyfüvei apám. A hierarchia csúcsán elmélkedő főnök engedelmeivel apám távozott az élők sorából, így olvashat engem.

Tell Vilmos apám kérdezgeti, ízlik-e az almatorta.

Nemes paripa apám nemes gondolatai etetik a leányt a világ legjobb szakácsa cukros süteményekkel a madarász, így papa... -

Kérdi apám, értem-e, ettem-e.

A nemzeteket elevenen megégetni rövid-, hosszúlejáratú hitelekért a szép, új világ apám pénzügyi politikája, a 21. század feudális anarchiája így tökéletes.

Alakoskodásban is a Nap formái vagyok én; hozzám jössz-e szívi, tudom ám haláloed időpontját, mert azt is kikotyogtad, mikor puffanthatlak le végre, csillagom-galambom, őszirózsa, vadalmazfa, cecelégy, enyémed légy. Enyémed vagy.

Apám képes befolyásolni halála és haláloed időpontját. Távoznak, ha akarunk. Akarnok, marcona, mirgő-morgó medve-apám nem szívbajos, nem finnugor, nem Szibéria, Turul-Turán altáj-Alföld. Nyolcszögletű stílus-apám udvarias vadállat, mert csak így tudom szeretni.

Apám és apám átáramlanak egymásba, így vagyok angyali teremtés és magyar fa telis-tele csivitelő madarakkal hatalmas lombkoronám a magyar örökség, a magyar feltámadás folytonossága nem pusztulás, tisztulás. Apám bizakodása szellemi honvédelem, a magyar kard átszúrva szívemen. A magyar nyelv nyilain piheg apám füstöt pöfékel. Ördögi körökön szabadul égig érő apám mentalista elme-gyáros, ha lemerül, föltölti elmém logikán, magyarázatokon túl jön és rosszon. Apám szerelmem paripája.

Apám labilis idegrendszere elvékonyodó idegek mágnesezhetősége a vigyázz. Apám idegesítő kopogás elnyomott, kizsigerelt, felperzselt Föld-fejemen a Hold fájdalma szeszélyesen dalol.

Apám tejfehér kötenger, körengeteg Koppány és a Nagyboldogasszony egység a szerelem. Apám a boldog sziget egy paranoiás, neurotikus vén fasz, akit azért lehet mégis elviselni, mert jógázik időnként. Másikülönben azt suttogja, hogy Budapesten sosem kel fel a Nap, mert Budapestet örök időkre kibérelték a sátánisták: az elnyomás, a zsarnokság, a bőrnűzés, az idegölés örök mesterei, és ebbe belenyugodhat a leány, ha nem tetszik foghatja kalapját úgyis régóta viszi a szél, szélütött apám stroke.

Apám elevenen nűz meg, győzelemről így énekel napkelet és napnyugat.

Apám a rojtosra szakadozott idegzet álmai amikor belém oson és én titkon belé osonok, mert másikülönben túl fáradt vagyok és érzi apám. Szívével lát, úgy várja érkezésem, ami szép.

Apám feltalálta a diktatórikus demokráciát. Szerelmi bájital. A nép szavában nem hisz csak az angyaloknak. Bolyai Farkas, Bolyai János és Neumann János apám az angyal. Apám foglalt, a leány foglalt, így foglaltunk egy hullámhossz-örökkévalóságot. Kapcsolatunk a bőr rezgése vibrálása a sikoly és a szerelem, a létezés rózsafüzér virágai, gyöngyszemei. Bőrnűző apám alig várja, hogy újra írjak. Átkozott élet apám fennakadt szeme és a foglalt vonal. Kicseng, és apám felveszi a telefont. Apám egy telezsűfolt tehervonat haláloed magánya párhuzamos síneken, amelyek találkoznak.

Apám kiált piáért: megtalálja végre a kulcskereső a kulcsot? Kinő végre a kopasz énekesnő haja? Meztelenségére éppen illik Hamupipőke topánkája, felébred végre száz éves álmából Csipke-rózsika, kilép az anyaméh kemencéjéből Jancsi és Juliska, hogy érzi magát a fehér ló leánya, ezeregy éjszaka sem lesz elég mindezt elmesélnem.

Isten végleg megelégelte apám börtöneit, és kivezényelte a csillagos éjszakába hajléktalannak hajlékába.

Kék hegyeken függő fűgék rózsafüzéren.

A pokol sikolyát, csak azt tudná feledni apám a poklot.

Egyik kirekesztő apám mindent vitt, másik kirekesztő apám mindent vitt, két szék között a pad alá, tűzbogarban, tűzvirágban falom szörnyű sasok éles-metsző légterét. Jégcsap-ég hófúvásokkal anyaszült meztelen apám. Horizont-szerelmünk hortenziák agressziója. Apám senkit nem betegít meg, nem öli a lelket és a szellemet, nem szolgálalkú, de tudja, kit szolgál. Apám behűz, a leány beint. Apám szárnyas csodamalac. Üveggolyó-világ végtelen dimenzióin üvegyöngy-játék a határtalanban drágaköves szelencém.

Apám fiatalon az anarchistákat, Puskás ravasz cseleit, csatározásait, középkorában önmagát, időskorában a halált támogatta. Nehéz kiigazodni apámon.

A rendőrség bálványozta apámat: de nehéz tetőled megválni -

Emigráns levelek, naplójegyzetek apám a pehelypaplanos otthonosság kéjsóvár, ledér, szoknya-vadász, szoknyapecér szólói, siratóénekei, virágénekek vágy-dalai.

Apám nem féltékeny, hanem kívág a fenébe, ha említeni merészném valamelyik másik hímnemű nevét. Apám a magyar nemzet feltámadásának lehetősége.

Apám halálok halála tömegsírján a pecsét szívemen elhantoltak púpos dombján holt testek találkozása útjaimon süt a napos oldal szemei sivatagi homokviharban a kiengesztelődés.

Mámor rózsáiba temetkezik a cukrászda madárdala, és apám sörrel öblíti le az unikumot. Sírja sírkoszorúit. Nap és Föld házassága részeges apám kiterítve a beteljesülés. Temetkezik az emlékezés uborkaszegzonban.

Csöpögő elme szemfényvesztés-apám fenyőerdő, könnyhullatás, ostoros kifehéredés, hamu-kék szétszóródás, örök hazugság. Ligeti sétányon lelkek élete.

Börtön-apám disznók közé keveredő korpá. Spanyolnátha. Szivárványos éjszaka, moslékos nappal. A halálos tavasz haja szálai szerint rendezi a földet. Földöntúli ragyogás fehéreneműi. Kilógatott a tizedik emeletről a megpatkolt lovat Phaton szekérébe fogva. Ostorát pattogtatta, a lasszó körül-ölelte, csapdába csalta a világot teherbe ejtette. Szakadó esőben halálra pofozott apám, miközben szívemet műtötték a fehéringesek. Hullt szívem a semmiben parányi ponttá zsugorodott, semmivé vált az éjszakában, így lett világok világa. Apám a delírium tremens dalai az örökmozgó futószalag-talajon, amely ellenkező irányban csúszik ki a lábam alól. Leforrázva, felforralva a kubizmus nevezetű törött-törődött, veritékes táj-ló apám különböző perspektívából töredékek alkotása. A ló és lovása könnyzápóra apámnak.

Törések töredékessége a szavak közötti szakadékokban elmozduló nyelvi síkok mentén az örökkévalóság dimenziói a magyar nyelvbe tördelve.

Apám a teleírt világ; minden benne van, nem hiányzik semmi, még a semmi sem, pedig apám megboldogult az élők sorából. Nem tudják honnan e harmóniák, nosza hát a világ végére szaladni, és megigéz, megszáll apám fénymadarainak násza a megszállás maga.

Végtelen számú perspektíva töredékes variációi mezőkön a tajtékos ló bevonva cukormázzal.

Nyavalyás apám szivárványszínű szappanbuborék galaxisai és a fasz, amelyre vágyni kell. Suhintó apám kileng, észrevesz, de bolondok házából kivesz, mert se több, se kevesebb, épp így jó a kerék, ahogy az ősember feltalálta, hiszen már harmincezer évvel ezelőtt rovásírással rótt a boszniai piramisokra. Exelcior! Magasabbra! Angelus, azaz ima az őrangyalokhoz. Túl az Óperenciás hegyen is túl eltemetik halottaikat csak a leány szeretkezik velük folyvást. Makrancos Kata, katicabogarak fekete szemei apám díszai szoknyáim fodra alatt. Halottak boldog virágai a leány Szent Cecília dallama halottak és boldogok szigetén.

Fényes Hegy apám a Napban, ha nehéz az élete a leányra gondol.

Miasszonyunkról nevezett kalocsai iskolanővérek társulata kalocsai paprikafüzérekkel, amely madzag nem koszorú, de beteljesülés. Apám egy bicikli, amelyet nem tudok elveszíteni. Mágnesezhető képzelet és emlékezet a jelen múltjának virága apám. Elektromágneses lenyomat-apám elektromos kód-ruhatár. Apám egy vén, rozoga fekete macska. Szemeim csípi a füst, elkábulok a szerelemtől; apám daliás teste ég, ég az ég a földön elég a büszke-nemes, délceg test, a szerelmes felfoghatatlan. Elérhetetlen szépség apám kígyózik fejem díszé. Nézem a csillagos eget, sírok alatta eleget. Apám időnként elkurjantja magát, és kimozdul a Föld tengelye, mert haragszik; olyan lennék, mint egy három éves, akinek az apja körül forog a föld és áll a világ.

Oszlopos Simeon apám felégeti magát és leányát a Nemzeti Múzeum lépcsőjén. Jól kibaszott velem apám, még csak nem is szólt, hogy meg fog, azaz meg akar halni, mert elege van a leány érthetetlen, taníthatatlan, rakoncátlan fajtájából. Minden magyar ilyen rakoncátlan fenegyerek, így apám, de ez nem átok, áldás-apám. Apám huszonhárom és harmad éves volt mikor e világra jöttem. Generációs garantált szakadék.

Apám haja kinő és kivirul éjszakája.

Szerelmem fényes ruhatára.

Apám az oroszlán, a bika, a sas és az angyal virágba borulása.

Dobálnak apáim egymás között mint egy pingponglabdát, teniszlabdát, fehér pöttyös piros labdát mint egy fejet, egy bolygó iszonyatát, rettenetét a naprendszerben. Rigoletto. Aida-apám sziklasírja kőarculata a leálynak. Bolygó szamaritánus Krisztus könnyeivel az Olajfák-hegyén. Szerelmes apám igába hajtja fejét tejfehér köd vigaszán bíz a leányban Szent György siráma siralom siratóének. Krisztus szívében vagyunk a szerelem-egység. Zöld erdőben, sík mezőben sétál egy madár jaj be könnyen jár. Álmunk a tavasz. Örök tavasz. Virágének-apám. Szép élet, gyöngy élet, soha szebb, soha jobb nem lehet; csak az jöjjön katonának, aki szereti záptojás szagú imáim csatazajos robaját. Kánai menyegző-apám a gyorsulás, a fényes vég gyorsulása. Apám borával töltkező leány teste Isten kenyeré.

Apám a káosz-elmélet, ahol minden rendben van, formák formátlana, rend káosza, de Istenben szűk hajó a lét rendezett formákba ágyazott káosz mezeje.

Apám megrebbenti szárnyát halálos ágyán feküdven, és én elesem a fürdőszoba záporában; zuhogó esőben a síkos padló napsütött siklóján, mert repedezett, száraz a bőre.

Sima bőrűekhez vagyok szoktatva, apám neveltje.

Apám arra bízta, miután évekig tukmálta reám a biciklijét, hogy szálljak le róla, mert idegesíti amint tapadok a nyereghez. Használhatnék egy másikat, de akkor lepkének kellett volna születnem pillangók álmán kirepülni az emberiség korlátjai közül neki az éjszakának, megint apám. Apámból nem találok, nem tekinthetek ki. Mikrokozmosz. Makrokozmosz. Határok között parányi szabadságok lehetősége gondosan kiszámított. Hajtani, hajtani, futni, rohanni, szaladni, siratódallamokat énekelni és sírni, sírni, sírni. Az angyalok nem sírnak. Küzdenek, harcolnak és egyensúlyoznak. Hósként esnek el, hang nélkül, szótlán kidőlnek. Kiterített apám hamutengere szívem koszorúerein.

Amerre én járok még a fák is sírnak, gyenge ágaikról a levelek lehullnak

Nem hajtanak, nem futnak, nem szaladnak, mert megvan az ideje a gyásznak, a gyászmenetnek, apám.

A szívizmok által keltett rezgések hullámgörbéje görbülete elhaló, kiterített, vízszintes, elterülő, végtelen párhuzamosok egyenesei a téridő görbületein túl a végtelenben metsző párhuzamosok. A vágányok mellett tessék vigyázni, így apám.

A tüzes kemence acél sínparján elkísérem apámat az Óperenciás tengeren is túlra, ahol a kis malac nem túr többé, nem kopog, nem forgácsol, nem fűrészel, nem építkezik, hanem lát, ahol lát ott látom pergő könnyeim árján az ég kékjén ég a horizont pergő aranyai lila halál-apám hátterén nagybőjt és advent. Űrszerkezetek csillagbázisai és a csupasz, üres csónakok hallgatag csöndkikötője.

Apám és a leány a 20. és 21. század fordulója 2011 Mikulás napjáig; Mikulás napi ajándékuk oly soha el nem múló korszakban, amikor a leány megtapasztalta, miszerint, mikor senki már nem segíthet, segítenek a Szentek és a magyaroknak a Magyarok Nagyasszonya, a Nagyboldogasszony, tengernek csillaga, az Isten virágszála. A szentség örök védelem a gonoszság poklában.

Apámat kísértem egy ideig, látom, hol lát engem és örül, mert csak most kezdődik.

Kiléptem szerelmem abba a tájba, ahol apám holtan is örül, mert befogadta Isten lelkét a sivárságnak, az árvaságnak.

Sok a halottam, mégse találsz a sírban. Bolyong lelkem, mint a felleg, mert rút apám, de gyönyörű. Fehér ruha a fejemen, rózsaszín bú a szívemen. Advent. Napom, napom, fényes, üdvözült napom, gyászba öltözött csillagom. Fekete földön jártamban jutott nekem a bánat. A szegény árvákat ne szomorítsátok, hiszen a Jó Istenben minden bizodalmuk. Koporsómra borul, keservesen megsirat a madár és meghajlik értem az ág. Lesznek siratóim az égi madarak, eltemetnek engem az erdei vadak. Sír a felleg, az is látja magános éltetemet s szánja. Nekünk a legszebbik estét fekete gyászra festették. Kesereg egy árva madár, aki minden ágra leszáll. Nekem is van egy bánatom, oda-viszem, leíratom. Madár, madár, kicsi madár, be szép, aki szabadon jár! Én is járnék, ha járhatnék, hogyha apám megengednék. Siratom apámat, Isten eligazítja bajomat, bízom Istenre dolgomat. Hozd fel, Isten, azt a napot, hadd süsse fel a harmatot! A harmatot a mezőkről, a bánatot a szívemről. Sír a szemem, hull a könnyem, de igazán fáj a szívem. Feljött a nap, szépen ragyog, búval kapott s avval hagyott. Ott fogsz, babám, megsiratni, ahol nem is látja senki. El is haladt a nap, rám hagyja a gyászos éjt. Annyi a szívemnek búja, mint az országomnak a pora. Megérik a szőlő, mert sok szél találja; megreped a szívem, mert sok bú rongálja. Bánat, bánat, teljes bánat, ne rakj a szívemre kővárat! Ha raksz is, csak tolluból rakj, kit a szél is könnyen fújhat. Csak szóljon a gyászharang! Megsirat egy vadgalamb. Lettél virágból, kinyílt rózsaszálból egy elszáradt kóró. Virágszálam elhervadtál, égő gyertyám elaludtál. Megevett, visszafogadott a föld, még porodból sincsen semmi, csak csillagpor, fénylelke azúrnak. Légy nyugodt, nyugtasson meg téged a Jóisten! Fúj a gyászkertben a szél az árvára, panaszkodik az Istennek. Adjon a Jóisten számodra csendes nyugodalmat, boldog pihenést! Drága jó Istenem, sohase hittem, hogy ily rossz apát ily nehezen lehet elfelejteni. Oly sokat vert az apám, még annak dacára sem tudom elfelejteni, mennyit küzdöttünk együtt. Az Úr Jézus fő orvosságával, bekötözi sebéit gyógyírolajával. Mindjárt betelik az óra, kiben el kell menni. Nem spenótot, nem sóskát, sok-sok majoránát. Mert a katonaság mindig szomorú volt, mert nagyon szigorú volt, még azt is megértem, hogy háborúba vitték. Máig várlak, de sehonnan sem jössz haza. Lelkem, angyalkám, aki még alvásomat is meghallgatta. Édesapa, édesapa, milyen nagy házat csináltatott. Édesapám házába ahányszor lejtöttünk, soha őt meg nem vigasztaltuk, inkább megsértettük. Soha egyet sem sajnált úgy, mint engemet, mert én voltam a legnagyobb, a legszerencsétlenebb, hát mindig üres kézzel eleresztett. A Jóisten nyugtassa meg, vegye be az ő szent országába. Ó, te rettenetes, keserű halál, ki nekem mindenkor félelmes voltál, hamar felpredáltad drága éltetemet, kiűzted testemből én lelkemet. Rajtam siránkozó kedves magzatim, történt halálomon ne bánkódjatok, hanem értem inkább imádkozzatok, mert hasznos dolog az imádság a vált lelkekért. Apám sírjába, sötét, gyászos boltjába. Vigyél örök ifjúság hazájába! Életed napjai elfolytak, mint víz habjai. Megért gabona módjára dőltél a halál karjára. Nem szánom én e világot, mely okozott fáradtságot; nem apai éltetemet, csak egyedül háznépemet. Mennyei gyűrűm zománca nem gyötrődik a gyarló életben, hanem vigadozik az ég örömeiben, él az ártatlanok fényes seregében. És nem ritkán az elemek hullámsírba is temetnek. Itt csak pora semmisítettet meg, lelke az Istenhez a mennybe szállott, mennybe felvett. Szent hely a temető, befogad urat, koldust, szegényt, mindenkit. Ó, nézd a sírt, halandó! Látod, életed nem állandó. Oly gyorsan eltűnnek napjaid, mint a zúgó vizek habjai. Elenyészünk, mint a pára, az úr hatalmas szavára egyenként mind ide térünk, porból lettünk, porrá leszünk.

Én vagyok a halászlegény, én járok a víz tetején, én fogom az aranyhalat háló nélkül, a víz alatt, így apám. Szeretőmnek eljegyeztem egy kislányt.

Ne menj, rózsám, a tarlóra, gyenge vagy még a sarlóra! Ha elvágod kis kezedet, ki süt nekem lágy kenyeret? Én ültettem az almafát, más köti hozzá a lovát. Én szerettem meg a szép lányt, más éli vele világát.

Búza, búza, de szép tábla búza. Közepébe van hat liter pálinka. Azé lesz a hat liter pálinka, aki azt a búzát learatja. Megarattuk a nagy szörnyű táblát, meg is ittuk a jó áldomást.

Elhervadok, mint a rózsza a fán, ej-haj, nincsen kedvem az uraság tarlóján.

Bánat, bánat, de nehéz vagy; be rég, hogy a szívemen vagy! Bánat, bánat, letennélek, a bánat nem kell senkinek.

Annyi a szívemnek búja, mint az országútnak pora. Azt a szél még el-elfújja, de bánatom megmarassza.

Hegyek-völgyek között van az én lakásom; csendes folyóvíznek csak zúgását hallom. A csendes folyóvíz télen megaluszik, de az én bánatom soha meg nem nyugszik.

Kivirradok az hajnalra, kacagó kis leánykák, vigalomra. Kacagó kis leányok, vigalomra!

Apám árnyéka megjelenhet a színen, pantomimot is játszhat ellensúlyozván a leányt, de megszólalnia és a szövegmondásról a figyelmet elterelnie nem tanácsos. A magyar népdalrészek természetesen énekelhetők.

Vége